MERCENAR

63 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Un comando pentru general

Colecţia MERCENAR

63

Dick Stanford

UN COMANDO PENTRU GENERAL

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2002

CAPITOLUL I

În câmpul său vizual periferic, Hunter mai mult simţi decât văzu ceva mişcându-se în partea de jos a zonei de umbră făcută de zidul înalt din piatră.

Hunter ridică piciorul de pe acceleraţie, iar maşina Corvette de culoare neagră îşi reduse viteza, în timp ce el încerca să repereze ceea ce îi atrăsese atenţia. Apoi o văzu: era o femeie care înainta cu paşi furişaţi, fără să iasă din zona de umbră a zidului, care încercuia această proprietate din regiunea Potoneac-ului, în Maryland.

Femeia aştepta sau se temea de ceva, chiar dacă Hunter nu o vedea foarte bine din maşina în care se afla. El remarcă faptul că tânăra avea un păr blond, care lucea uşor, în ciuda întunericului, şi nişte forme agreabile, sub haina de piele pe care o purta, ca să se protejeze de frigul acelei nopţi de octombrie.

Şi, deja, o depăşise.

Ea înainta repede în direcţia opusă, fără să părăsească zona de umbră a zidului, ca şi cum acesta ar fi fost unicul ei refugiu; şi pasul ei continua să fie furişat.

Bob Hunter presimţea ceva. Era ca o prevestire plină de ameninţări. Cu atât mai mult cu cât acel zid, aflat de-a lungul drumului, înconjura şi proteja adevărata destinaţie a Exterminatorului: o proprietate de şaisprezece hectare...

Îşi continuă drumul încă aproape cincizeci de metri, apoi opri maşina şi privi peste umăr, înainte de a scoate cheia din contact.

Bob Hunter, alias colonelul John Phoenix, se echipase pentru o misiune de noapte. Peste o vestă antiglonţ Kevlar, îmbrăcase un pulover de culoare închisă şi o haină de lână cu glugă purtată de cei din marină. Totul era completat de o pereche de blugi de culoare închisă şi de nişte încălţări negre. Beretta de 9 mm cu amortizor se afla la subsuoara stângă; şi arma cea mare, puternicul Auto-Mag 44, se odihnea pe şoldul drept. Aflată pe scaunul din dreapta sa, o servietă din piele conţinea un întreg sortiment de muniţii, cât şi o colecţie completă de cuţite, pumnale, stilete şi garouri din nailon.

Într-o valijoară, pe bancheta din spate a maşinii, se afla o lunetă pentru amplificarea luminii, care permitea distingerea obiectelor în timpul nopţii, aproape ca şi cum ar fi fost ziuă, precum şi un pistol-mitralieră Uzi de 9 mm şi o puşcă-automată

M1 ascunsă bine în tocul ei din piele. Hunter scosese artileria grea.

Această nouă misiune nu îi plăcea deloc: totuşi, încă nu începuse. Nu îi făcea plăcere să se plimbe într-un loc plin de populaţie civilă, înarmat până-n dinţi, aşa cum era în seara asta. Iar el se afla în plin centrul unei zone agricole din Maryland. Era noapte, totul era calm, iar locuitorii fermelor din preajmă dormeau liniştiţi.

Hunter deplângea faptul că războiul îl adusese acolo, unde risca să facă victime nevinovate, lucru pe care îl evita mereu şi care îi punea adeseori în pericol propria viaţă şi chiar misiunea. Dar, de data asta, nu avea de ales. Ordinele erau venite de sus, iar câmpul de luptă îi fusese indicat cu precizie, fără ca el să se poată opune. Aşa că acum se afla acolo, conducând maşina pe acea străduţă întunecată, nu departe de Potomac, cu toată „armada" sa mortală... Bătălia trebuia să aibă loc chiar acolo, în acel ţinut agricol.

Ofensiva se va declanşa în orele ce vor veni. În orice caz, aşa îl asigurase Hal Brognola, comunicându-i lui Hunter datele iniţiale ale operaţiunii, imediat ce ele i-au fost confirmate.

Următoarele ore vor trece repede, însă Hunter ştia că se puteau întâmpla o mulţime de lucruri chiar mai devreme. Şi, de altfel, complicaţiile păreau să înceapă chiar de acum. OK, trebuia să se aştepte la asta în acest gen de misiune. În plus, un bărbat cu atâtea calităţi ca Hunter primea totdeauna cele mai delicate misiuni.

Instinctul său de luptă era în stare de alarmă, în timp ce se apropia de proprietatea încercuită de zidurile înalte.

Iată de ce o reperase pe femeie.

Poarta principală a domeniului se afla la mai puţin de cinci metri, după o curbă aproape în unghi drept. Femeia mergea în direcţia opusă. Hunter intră în acţiune. Deschise valijoara de pe bancheta din spate, şi scoase de acolo luneta telescopică Startron, pe care o fixă la geamul uneia dintre portiere, cu ajutorul unei clapete prevăzută în acest scop. Apoi orientă luneta spre spate, centrând-o pe femeie. Al şaselea simţ îl făcu să fie convins că ceva urma să se întâmple, ceva îngrozitor.

Ea mergea în continuare, de-a lungul zidului, cu paşi furişaţi, dar rapizi. Era prea absorbită de gânduri ca să observe că maşina încetinise, iar apoi se oprise. O singură dată, ea aruncă o privire scurtă peste umăr, dar nu în direcţia maşinii lui Hunter, ci mai departe, de-a lungul zidului, în spatele ei. Şi, un moment,

Hunter distinse cu claritate, în lumina puţin verzuie a lunetei telescopice, o faţă încântătoare, cu nişte forme bine conturate şi cu pometi înalţi.

Iar această faţă atât de frumoasă purta masca terorii în cel mai evident mod. Era clar că fata fusese cuprinsă de panică.

Un vechi Datsun intră atunci în câmpul lunetei Startron şi se opri lângă trotuar, în dreptul femeii. Hunter memoră imediat numărul de înmatriculare al maşinii, înainte de a-şi concentra întreaga atenţie asupra individului destul de tânăr – treizeci şi cinci de ani, nu mai mult – care ieşise ca un nebun din Datsun şi se îndrepta în grabă spre femeie.

Hunter simţi cum toţi muşchii i se încordează. La ce gen de confruntare urma să asiste? Această întâmplare avea vreo legătură cu misiunea sa?

Însă foarte repede se linişti.

Blonda, cel puţin pentru moment, nu se afla în pericol. Dimpotrivă... Ea îl îmbrăţişă pe bărbat într-un mod foarte pasional. Apoi el o luă de mână şi o trase spre Datsun. Ea îl urmă de bunăvoie, şi chiar mai mult, încetini pasul ca să arunce o nouă privire temătoare în urma sa, în direcţia zidului de piatră.

Hunter abandonă luneta, uşurat că fusese vorba doar de o alarmă falsă. Putea acum, fără nici un regret, să se ocupe de misiunea sa...

Avea la dispoziţie doar câteva ore, iar minutele deja începuseră să se scurgă... chiar înainte de a i se aduce la cunoştinţă ceea ce îl aştepta. Bătălia prevăzută trebuia să aibă loc în interiorul acelor ziduri, nu în exterior, lângă şosea. Nu avea nici un motiv să se îngrijoreze pentru acele două fiinţe, aparent nevinovate, care aleseseră acel moment şi acel loc pentru o întâlnire.

Începu să deşurubeze tachetul ce susţinea luneta când, brusc, totul se schimbă. Hunter ştiu imediat că sosise timpul să intre în acţiune.

Fără îndoială!

Se auzi un scrâşnet puternic de roţi care frânară cu violenţă, în dreptul cuplului de îndrăgostiţi. Hunter îşi duse imediat la ochi luneta telescopică.

Un Ford Malibu tocmai se ivise de pe un drum perpendicular şi se oprise de-a latul, în faţa Datsun-ului, blocându-l complet. Patru malaci impresionanţi ieşiră din maşină şi se îndreptară spre cuplul care se afla încă pe trotuar. Bărbatul trase femeia într-o parte şi sări în faţă ca să o protejeze cu corpul său... El muri în

acel moment. Nişte flăcări mici de culoare portocalie ţâşniră spre el din patru unghiuri diferite. Şi, după modul în care bărbatul căzu la pământ, Hunter ştiu cu certitudine că murise înainte de a atinge pământul.

Doi dintre ucigaşi se îndreptară spre cadavru, ridicându-l de jos şi transportându-l până la maşina lor.

Ceilalţi doi o luară pe femeie, înainte ca ea să aibă timp să facă vreo mişcare, şi o traseră şi pe ea spre Ford. Blonda se zbătea ca un leu în cuşcă, încercând să scape, dar degeaba. Acum, ea era prizoniera lor.

Hunter nu rămăsese inactiv pe tot timpul desfăşurării acestei scene. El pusese deja luneta Startron în valijoară, pe bancheta din spate şi, imediat, porni maşina Corvette. Apăsă cu brutalitate pe acceleraţie şi, răsucind volanul la maximum, efectuă o întoarcere, muşcând în timpul manevrei puţin din bordura opusă a străzii.

Trecuseră doar câteva secunde. Când Hunter redresă maşina, observă că cei patru ucigaşi acţionaseră şi ei cu o precizie perfectă. Femeia şi cadavrul se aflau în maşina care, la rândul ei, efectuă un viraj strâns şi porni în noapte cu viteză mare.

Bob Hunter era un fost războinic călit şi experimentat. El dejucase o mulţime de capcane, atât în cursul anilor de război petrecuţi în Vietnam, precum şi în campania sa de exterminare împotriva Mafiei şi, de asemenea, mai târziu, în lupta sa împotriva terorismului internaţional. Hunter ştia foarte bine că scena la care tocmai asistase putea să fie o simplă manevră de diversiune cu scopul de a-l îndepărta de proprietate. Cu toate acestea, Exterminatorul nu prea credea acest lucru. Femeia se zbătuse foarte tare, şi frica pe care Hunter o citise pe faţa ei, puţin mai devreme, era autentică. Iar apoi, un om murise.

O fiinţă umană îşi pierduse viaţa.

O alta se afla în mare pericol.

Hunter nu avea, deci, de ales: misiunea trebuia să aştepte.

La cinci sute de metri de proprietate, Ford-ul vină pe un drum perpendicular, iar Hunter auzi scârţâitul pneurilor când vehiculul dispăru în lumina lunii.

Dădu înapoi şi apăsă acceleraţia până la podea. Maşina făcu un salt înainte ca un animal bine dresat.

Cu farurile stinse, Hunter porni în urmărirea Ford-ului. Zări în depărtare farurile din spate ale maşinii. După cum scria pe o pancartă citită în grabă, din mers, strada se numea Persimmon Tree Lane. Farurile din spate ale Ford-ului erau acum cât se

poate de vizibile, la aproximativ două sute de metri depărtare. Şoferul tocmai încetinise, ca să respecte limita de viteză. Hunter se menţinu în continuare în spatele Ford-ului, cu farurile stinse.

După toate aparenţele, cei din maşină ignorau faptul că erau urmăriţi.

Numai dacă nu cumva era vorba de o capcană...

Urmărirea continuă fără probleme pe toată strada Persimmon Tree Lane. Părăsiră regiunea marilor exploatări agricole, ca să traverseze o zonă de reşedinţe de agrement, mai puţin vaste, dar destul de luxoase. În cele din urmă, vehiculul intră într-un sector cu multe construcţii.

De-a lungul drumului, Hunter reperase mai multe locuri care se potriveau perfect unei confruntări violente cu cei patru ucigaşi. Numai că circumstanţele nu erau cele mai favorabile. Trebuia, mai întâi, să salveze acea persoană încântătoare şi să nu o expună în nici un caz acţiunilor sângeroase ale confruntării mortale. Bob Hunter va aştepta, deci, şi va alege cu grijă momentul şi locul potrivit.

Ford-ul o luă la stânga pe bulevardul Mac Arthur, una dintre arterele principale ale acestei zone semiurbane. Drumul era plin cu uzine şi depozite întunecoase şi goale, la acea oră din noapte, dar circulaţia era suficient de densă pentru ca Hunter să poată să urmărească Ford-ul în siguranţă. Se lăsă depăşit de două sau de trei maşini, ca să fie sigur că nu va fi reperat, şi menţinu o viteză constantă. Atâta timp cât Ford-ul putea fi văzut, era inutil să se apropie.

Ţinând cu o mână volanul, apucă cu cealaltă pistolul-mitralieră Uzi. Acesta era echipat cu un încărcător suplimentar fixat astfel încât arma putea fi reîncărcată într-un timp record atunci când primul se golea. Hunter ştia că, atunci când se va afla faţă în faţă cu cei patru ucigaşi, va trebui să acţioneze repede şi cu maximum de impact. Pistolul-mitralieră Uzi nu avea o frecvenţă de tragere foarte mare, dar avea o precizie perfectă, chiar şi de la distanţă, şi, deci, era cel mai indicat pentru această situaţie. Oricum, jocurile nu erau făcute. Tânăra femeie nu scăpase încă, dar nu va fi nici o vărsare de sânge inutilă atunci când Hunter îi va înfrunta pe aceşti ucigaşi.

Circulaţia era mult mai mare, acum, iar cele două vehicule înaintau cu viteză. Hunter îşi plasă mitraliera pe şoldul drept şi, cu un gest rapid, scoase de la centură emiţătorul-receptor de înaltă frecvenţă miniaturizat, cu care putea să intre în contact cu baza, Ferma Omului de Piatră.

Aceasta, centrul nervos al „noului război” dus de Bob Hunter, alias colonelul John Macklin Phoenix, era situată la mai puţin de cincizeci de kilometri de acolo, în munţii Virginiei. Şi, ca întotdeauna, o echipă aştepta, gata să intervină la nevoie. Această echipă era compusă, în acea noapte, din persoane foarte importante: mai întâi o tânără şi frumoasă femeie, ce răspundea la numele de Rose d’Avril, şi un individ excepţional pe nume Harold Brognola, care era chiar numărul unu în Poliţia Federală. Ambii, aflaţi acolo la fermă, erau gata să acorde ajutorul necesar la cel mai mic apel al lui Hunter.

Acesta, momentan, nu avea nevoie de nimeni. Însă echipa de la Ferma Omului de Piatră trebuia să fie ţinută la curent cu cele ce se vor întâmpla. Ea îi va contacta atunci pe cei din interiorul proprietăţii, pe care Hunter îi aştepta cu nerăbdare… nişte oameni pe care Exterminatorul avea misiunea să-i protejeze. Bine că proprietatea avea deja o echipă de supraveghere şi putea, deci, să se apere singură încă puţin! Oricum, nu avea ce face.

Hunter nu stabilise încă legătura cu ferma când Ford-ul acceleră brusc şi, într-un scrâşnet de pneuri, luă din nou un viraj în unghi drept, părăsind strada luminată şi îndreptându-se spre un pâlc stufos de stejari albi.

Hunter închise aparatul de emisie-recepţie şi porni, la rândul său, în direcţia urmată de Ford: o străduţă asfaltată şi foarte îngustă.

O pancartă, citită în viteză, în trecere, indica: „Parcul Naţional al Chesapeake şi al Canalului din Ohio. Intrarea 17. Zonă de staţionare”.

Drumul cotea şi apoi cobora brusc. Farurile din spate ale Ford-ului nu se mai vedeau. Hunter reduse din viteză, dar continuă să înainteze. După toate aparenţele, Ford-ul îl atrăgea în mod deliberat spre fostul canal şi spre Potomac, care curgea la mai puţin de o sută de metri de acel loc. Într-adevăr, fluviul, având un curent foarte puternic, era un loc destul de bun pentru a scăpa de un cadavru stânjenitor. Dar Hunter înţelese repede că destinaţia Ford-ului nu era chiar atât de evidentă. Parcul, care se întindea în lungime pe aproximativ zece kilometri, era complet pustiu la acea oră din noapte, şi era locul visat pentru o ambuscadă.

De fapt, ucigaşii se postaseră la ieşirea unui mic pod care trecea peste stradă. Deasupra era o cale ferată dezafectată. Fără îndoială, în ciuda precauţiilor luate de Hunter, necunoscuţii

observaseră că erau urmăriţi, undeva pe bulevardul Mac Arthur. Opriseră maşina puţin mai departe, acolo unde strada se lărgea, formând o zonă de staţionare. Era clar că se pregăteau să tragă prin surprindere asupra maşinii sale, imediat ce va ieşi de sub podeţ. Însă cei patru ucigaşi uitaseră trei elemente importante. Mai întâi, caroseria Ford-ului strălucea în lumina lunii; apoi, ţinta lor, înainte să ajungă sub podeţ, trecea pe un teren înclinat şi, în cele din urmă şi cel mai important lucru, subestimaseră capacităţile excepţionale ale bărbatului care conducea maşina Corvette. Acum era deja prea târziu ca să se mai gândească la situaţie…

Hunter apăsă pe acceleraţie şi maşina porni, cu farurile stinse.

Ucigaşii îl aşteptau, însă nu erau pregătiţi pentru orice situaţie. Exact înainte de podeţ, Hunter întoarse volanul la nouăzeci de grade spre dreapta. Puternica maşină de sport părăsi drumul, sărind pe calea ferată. Hunter reuşi să o menţină în echilibru, pe cele patru roţi. Vehiculul continua să înainteze, zdruncinându-se pe traversele fostei căi ferate. În cel din urmă, se opri: se afla puţin mai departe, totuşi deasupra Ford-ului.

Hunter luă pistolul-mitralieră Uzi şi ieşi din maşină. Ţinuta sa neagră aproape că nu se vedea în întuneric.

Doi dintre ucigaşi erau sprijiniţi pe capota Ford-ului, cu armele îndreptate spre ieşirea de pe pod, în timp ce un al treilea, aflat în spatele portbagajului, avea ţeava armei îndreptată deasupra maşinii. Cel de-al patrulea nu se vedea. Fără îndoială că el se ocupa de prizonieră. Primii trei se întorseseră să facă faţă acelei manevre neaşteptate, iar unul dintre ei avu chiar timp să-şi golească cu sălbăticie încărcătorul la întâmplare.

Mitraliera Uzi trase doar o rafală scurtă. Fu suficient pentru ca grindina mortală să-i străpungă pe cei trei bărbaţi de la strângă la dreapta, la nivelul pieptului. Noaptea fu luminată brusc de un fulger mortal, în timp ce victimele ciopârţite gesticulau ca nişte marionete dezarticulate înainte de a cădea la pământ, transformate în zdrenţe sângeroase… Atunci, ceva mişcă în partea din faţă a Ford-ului. Hunter nu se înşelase. Ucigaşul numărul patru rămăsese în interior, ca să se ocupe de fată. Uitând brusc de prizoniera lui, el se pregătea se iasă din maşină, ducând în acelaşi timp o mână sub haină, ca să scoată revolverul.

Femeia, în ciuda acestui lucru, nu-şi pierdu cumpătul. Ea ieşi din maşină şi se pierdu în noapte.

Bărbatul nu reuşi să-şi scoată arma, că pistolul-mitralieră Uzi

trase din nou, şi de data asta foarte discret. Un glonţ de 9 mm ţintui, pur şi simplu, ucigaşul de caroseria Ford-ului, apoi îl aruncă uşor în faţă şi îl făcu să se prăbuşească în iarba de pe marginea drumului, cu mâna în continuare încleştată pe revolverul a cărui ţeavă era încă ascunsă sub vestă.

Brusc, se făcu linişte... Hunter aruncă o privire spre maşină şi spre cadavre, dar nu o văzu pe femeie.

Înaintă cu prudenţă câţiva paşi, gândindu-se însă foarte repede.

Ce însemna această ambuscadă?

Avea vreo legătură cu misiunea în curs?

Şi, lucrul cel mai important, care va fi urmarea evenimentelor?

CAPITOLUL II

La prima vedere, misiunea nu părea foarte complicată.

Brognola îi expusese datele misiunii în urmă cu două ore şi jumătate, iar Hunter auzea şi acum cuvintele numărului unu federal care, în timp ce vorbea, molfăia eternul său trabuc.

— Este vorba de un iranian: generalul Eshan Nazarur. Acest personaj ocupa un post foarte înalt în SAVAK – poliţia secretă a şahului, înainte de revoluţie; şi-a pierdut ambele picioare într-un atac lansat împotriva Cartierului General al SAVAK, în timpul ultimelor ore ale regimului şahului. Însă acest general a scăpat cu viaţă, în comparaţie cu colegii lui care nu au avut această şansă… De nouă luni, locuieşte pe o proprietate de lângă Potomac. Are relaţii foarte importante cu oamenii bogaţi din regiune. Aceşti oameni bogaţi i-au permis, fără îndoială, să trăiască liniştit aici, scăpând astfel de cei care îl căutau. Dar, olog sau nu, tipul este, în mod garantat, un nemernic notoriu, iar serviciile noastre de emigrare nu-l mai vor pe teritoriul ţării noastre. Viza lui expiră la miezul nopţii. Cu toate acestea, el refuză să părăsească proprietatea până în ultimul moment, sperând că avocaţii lui vor reuşi să găsească un subterfugiu, care să-i permită să rămână aici. Ceva total utopic, bineînţeles. Şi acum lucrurile se complică. Tocmai am aflat astăzi că un comando terorist iranian se pregăteşte să-l omoare pe Nazarur. Ucigaşii vor intra în acţiune cu puţin înainte de a se lumina. Niciodată nu-i plăcut să afli că o echipă de ucigaşi străini se plimbă prin ţara ta cât se poate de liniştiţi. Asta îi face pe oameni, în general, mai nervoşi. În plus, informaţiile pe care le avem despre acest comando sunt cât se poate de îngrijorătoare; în consecinţă, nu vrem, cu nici un preţ, să-l ratăm. Este vorba de o echipă de paisprezece oameni care aparţin unei forţe paramilitare iraniene. Aleargă după Nazarur din ianuarie ’79, adică de la luarea puterii de către Khomeiny. Încă de la începutul marilor procese, Nazarur a fost condamnat la moarte în lipsă, sub acuzarea de, citez, „asasinate, tortură, trădare şi corupţie”. După câte ştim noi, pe lângă aceste capete de acuzare, el se face vinovat şi de alte lucruri. Acest comando de ucigaşi îl vrea, deci, cu orice preţ. Nu ştiu cum iranienii aflaţi actualmente la putere au reuşit să descopere ascunzătoarea generalului. Dacă e să dăm crezare omului nostru de la Teheran, ei nu au reuşit să

afle unde se ascunde generalul decât abia alaltăieri, iar când agentul nostru a auzit de această afacere, acest comando părăsise deja Iranul. El a plecat, se pare, la mai puţin de două ore după aflarea locului în care se ascundea generalul. Teroriştii iranieni şi-au petrecut majoritatea timpului, fără îndoială, la Washington DC, ca să recunoască terenul şi să-şi pună la punct atacul. Bănuieşti, probabil, că nu se află la prima încercare. Şeful ucigaşilor este un anume Karim Yazid, care şi-a câştigat o reputaţie cel puţin sângeroasă în rândurile cunoscutei *Cherikhaye Fedaye Khalq,* acea mişcare de eliberare care destrăma Iranul înainte de revoluţie. Grupul său a fost antrenat de militari libieni şi finanţat de o mişcare de extremişti palestinieni. Pe scurt, acest comando este unul dintre cele mai redutabile din tot Orientul Mijlociu. Yazid este cel care l-a format şi şi-a ales oamenii din rândurile organizaţiei *Cherikhaye Fedaye Khalq.* Astăzi, acestor terorişti li se impută treizeci de asasinate politice în întreaga lume, victimele fiind în toate cazurile duşmani ai lui Khomeiny. Au comis patru în Orientul Mijlociu, zece în Europa şi şaisprezece – am zis bine şaisprezece – în Statele Unite. Iată de ce CIA şi omologii ei din Europa ne cer ajutorul. L-am avertizat pe Nazarur, îndată ce agenţii noştri de la Teheran ne-au contactat. Dar generalul s-a enervat foarte tare. De când este aici, a devenit, se pare, complet paranoic. Când am vorbit cu el la telefon, am avut impresia că-şi închipuie că o să-i întindem o capcană ca să-l expulzăm mai uşor. N-a vrut să-i trimitem o echipă pentru protecţie în interiorul proprietăţii pe care o ocupă, dar a fost de acord ca însuşi colonelul John Phoenix să vină la el acasă, în calitate de consilier al echipei de supraveghere care îl păzeşte în permanenţă. După cum vezi, este foarte neîncrezător faţă de noi, şi ne-ar crede cu uşurinţă vinovaţi de cele mai rele intenţii, însă nu riscă, decât în cazul în care temerile noastre vor deveni realitate. A auzit de acest comando, bineînţeles, şi nu ignoră faptul că aceşti oameni sunt foarte periculoşi. Este păzit zi şi noapte de o echipă de supraveghere privată, furnizată, fără îndoială, de unul dintre bogaţii lui prieteni din Maryland; şi ştie foarte bine că Yazid şi oamenii lui au venit de hac unor echipe mult mai solide decât cea pe care o are, pentru a-şi atinge scopul. În realitate, gărzile lui de corp n-au nici cea mai mică şansă în faţa echipei lui Yazid. Cu toate acestea, Nazarur continuă să refuze cu încăpăţânare să părăsească proprietatea înainte de zorii zilei. Ceea ce este bine pentru noi, îţi imaginezi. Buldozerule, acest comando intră în

acţiune *în această noapte*! Atacul va avea loc fie în interiorul proprietăţii, fie puţin înainte de ivirea zorilor, pe pista aerodromului privat din Rockville. De acolo, Nazarur trebuie să ia un avion ca să părăsească ţara. Dacă ucigaşii nu lovesc în această noapte, generalul riscă să le scape printre degete şi să dispară încă o dată. Iată, deci, în mare, esenţialul misiunii. Trebuie neapărat să oprim aceste asasinate politice. Din ce în ce mai mult, toţi aceşti indivizi din lumea a treia îşi imaginează că pot să vină în ţara noastră şi s-o transforme în teren de tragere de fiecare dată când doresc. Când asasinii vor trece la atac, în această noapte, tu vei fi acolo ca să ripostezi. Bineînţeles, nimeni dintre noi nu se va lamenta dacă ucigaşii lui Yazid îl vor omorî pe Nazarur, dar generalul ni s-a părut o momeală providenţială, iar situaţia se prezintă prea bine ca să scăpăm această ocazie. Vom avea toate şansele, dacă Nazarur va accepta una dintre echipele noastre de protecţie... în sfârşit, este inutil să ne plângem pentru că, cel puţin, a fost de acord cu prezenţa ta alături de gărzile lui, Buldozerule. În orice caz, când va începe lupta, să reacţionezi după cum crezi de cuviinţă. Nu există nici o strategie prestabilită. Însuşi preşedintele a cerut să-ţi lăsăm libertate în acţiune...

Expunerea lui Brognola durase aproape o jumătate de oră.

Hunter tocmai se întorsese din Minnesota, iar misiunea pe care o efectuase acolo îl epuizase atât fizic, cât şi moral. Dar acum trebuia să plece în Maryland.

Avu timp doar să-şi strângă tot echipamentul necesar şi să se schimbe pentru o misiune de noapte. Luase cu el şi banda de magnetofon ce conţinea informaţiile complementare ale misiunii, ca să o asculte pe drum, în maşină.

Nu petrecuse nici măcar un moment singur cu Rose d'Avril, acea femeie încântătoare, cu ochi luminoşi, care era nu numai sufletul şi „paznicul" Fermei Omului de Piatră, ci şi fiinţa care conta cel mai mult în viaţa personală a lui Bob Hunter.

În timpul expunerii lui Hal Brognola, Rose se afla nu departe de Hunter, mută, impasibilă. Exterminatorul ştia, totuşi, că avea să-i spună ceva. Ceva important... Mai întâi, ei i-ar fi plăcut să-i mărturisească dintr-o suflare cât era de fericită că bărbatul vieţii sale se întorsese nevătămat din acea misiune din Minnesota. Dar ochii strălucitori exprimau acest lucru destul de clar; ei mai spuneau că Rose d'Avril înţelegea foarte bine că misiunea era pe primul plan. Într-adevăr, Rose nu era o femeie obişnuită. Ştia să aştepte, şi ceea ce avea să-i spună lui Hunter – nişte cuvinte care nu existau decât pentru ei amândoi – îi va spune atunci când îl

va revedea, la întoarcerea sa din Maryland.

Exterminatorul nu avusese timp să asculte întreaga casetă pe care Aaron Kurtzman, acel geniu al informaticii, supranumit Ursul, i-o înregistrase după datele existente în dosarul general. Auzise, totuşi, elementele esenţiale, şi nici unul dintre ele nu-i plăcea.

După revoluţie, Hunter ştia acest lucru, Washington-ul primise mulţi iranieni, care fugiseră de puterea opresivă a lui Khomeiny. În special cei care sperau ca în ţara lor să se restabilească, într-o zi, un regim de libertate şi toleranţă, incompatibil cu fanatismul sângeros şi religiozitatea arhaică a ayatollah-ului.

Dar Nazarur nu făcea parte din această categorie. Dimpotrivă, era un individ avid şi fără scrupule, însetat de putere şi de bani, preocupat numai de propriile sale interese.

Regimul şahului nu fusese perfect, iar Hunter ştia acest lucru. Nazarur era exemplul tipic al corupţiei ce subminase regimul: un om care făcuse miliarde, furând, jefuind, ucigându-şi compatrioţii, graţie puterii de care se bucura. Eshan Nazarur era un nemernic de cea mai joasă speţă.

Dar nu era numai o momeală irezistibilă în cursa pe care Hunter spera să i-o întindă lui Karim Yazid şi ucigaşilor lui când aceştia vor trece la atac.

Căci, din multe motive, lumea devenea, pe zi ce trecea, din ce în ce mai mică. Rămâneau, într-adevăr, din ce în ce mai puţine ţinuturi în care oamenii puteau să trăiască în pace, să vorbească liber şi să construiască un viitor mai bun, evitând greşelile trecutului. Statele Unite, cu toate acestea, rămâneau unul dintre ultimele bastioane ale acestei libertăţi. Era unul dintre ultimele refugii pentru oamenii care, contrar lui Eshan Nazarur, îşi făceau griji mari în legătură cu soarta Iranului şi visau la ziua în care patria lor va redeveni pământul libertăţii, al toleranţei şi al înţelegerii.

De altfel, nu era vorba numai de refugiaţi iranieni, ci şi de afgani şi din toate popoarele lumii, lipsite astăzi de libertăţile lor fundamentale.

La urma urmelor, Hunter nu încerca nici o senzaţie de milă pentru nemernici de teapa lui Nazarur. Era mai degrabă încântat că „prinţul corupţiei” se vedea constrâns să părăsească ţara cât mai repede. Nazarur nu merita mai mult. Dar dacă trebuia – în orele ce vor urma – să-l protejeze pe generalul iranian ca să păzească în acelaşi timp valorile şi drepturile care erau de bază în acea ţară, Hunter era de acord să oprească comandoul lui

Yazid şi să-i plătească cu aceeaşi monedă. Căci adevărata miză a misiunii nu se reducea numai la viaţa unui fost general corupt.

Aşa gândea Hunter, în timp ce se apropia de reşedinţa clandestină a lui Nazarur.

În acel moment, o văzuse pe femeie.

Şi tot în acel moment începuseră şi complicaţiile…

CAPITOLUL III

O găsi pe tânăra femeie ghemuită lângă un tufiş, la aproximativ treizeci de metri de Ford. Se uita fix la resturile sângerânde ale celor patru indivizi, care încercaseră să o răpească. Îşi ţinea ambele braţe strânse în jurul abdomenului, ca şi cum s-ar fi protejat de un frig mortal. La lumina lunii, între crengile marilor arbori, Hunter distinse destul de bine faţa sa încântătoare, în continuare desfigurată de frică, a cărei gură era crispată într-un rânjet aproape isteric. Când îl observă pe Hunter, expresia feţei sale oscilă între incertitudine şi o teamă mult mai mare.

— Totul s-a terminat, zise încet Hunter, trecând prin faţa ei ca să ajungă la Ford şi la masacrul care îl înconjura. Eşti în siguranţă.

Era inutil să verifice starea ucigaşilor pe care îi omorâse în ambuscadă. Aceştia zăceau într-o baltă de sânge, care spunea foarte clar că destinele lor fuseseră întrerupte brusc. Niciodată nu vor mai teroriza pe nimeni. Nu vor mai ucide pe nimeni.

Ultima lor victimă – necunoscutul care se întâlnise cu tânăra femeie blondă – era ghemuită în spatele Ford-ului.

Hunter lăsă maşina şi macabra sa încărcătură ca să ajungă la femeie. Văzându-l apropiindu-se, aceasta se dădu instinctiv înapoi, până se opri cu spatele de un copac.

— Cine… cine eşti? murmură ea cu o voce tremurătoare. Eshan te-a trimis?

— Mă numesc Phoenix, răspunse Hunter.

Fu întrerupt de sunetul maşinilor de poliţie de pe bulevardul Mac Arthur.

— Ar fi mai bine să fugi, îi zise el. Dacă nu cumva, bineînţeles, preferi să aştepţi sosirea poliţiei!

— Nu! Te rog… ia-mă cu tine.

Hunter întinse un braţ spre ea.

— Haide, vino. Acum ori niciodată. Repede.

Spre marea sa uimire, tânăra femeie îşi puse cu încredere micuţa sa mână caldă în mâna lui.

Plecară în grabă în direcţia maşinii lui Hunter, care se afla puţin mai sus, dar nu ajunseseră bine la ea, că un zgomot violent de motor turat, însoţit de un scrâşnet de pneuri, îi făcu să rămână nemişcaţi: o limuzină mare tocmai se oprise cu

brutalitate în dreptul Ford-ului.

Hunter înjură în sinea lui. Doi ucigaşi ieşiră din maşină. Unul avea în mână un revolver, iar celălalt un pistol-mitralieră Thompson.

La dracu'!

Teroriştii din Ford erau, fără îndoială, în legătură radio cu o echipă suplimentară. Şi iată că aceasta sosise!

După toate aparenţele, noii sosiţi voiau să o recupereze pe tânăra femeie care era în viaţă. Bărbatul cu pistolul-mitralieră Thompson îl reperase deja pe Hunter, şi deschise gura, dându-i un ordin complicelui său.

Pistolul-mitralieră Uzi a lui Hunter îi răspunse, conturând un desen frumos pe pieptul ucigaşului. Tipul muri în picioare, agitat de tresăriri demonice, ca şi cum ar fi executat un dans macabru de Sfântul Guy. Dar degetul lui mare, deja fără viaţă, se crispase pe trăgaciul Thompson-ului.

Hunter văzu arma trăgând şi o împinse brusc pe femeie la pământ, în spatele lui, în timp ce mitraliera trăgea o rafală scurtă – douăsprezece sau cincisprezece gloanţe care străbătură aerul într-un semicerc. Trăgătorul deja mort căzu la pământ.

Când pistolul-mitralieră Thompson încetă să mai tragă, Hunter ridică uşor capul ca să repereze al doilea ucigaş. Din partea lui nu era nici un risc: tipul „beneficiase" de un glonţ rătăcit. Zăcea pe spate în mijlocul celorlalte cadavre, dar nu era mort. Horcăia – o horcăială răguşită amestecată cu gâlgâituri – şi durerea îl făcea să se zbată, să se contorsioneze, ca şi cum nu ar fi avut coloană vertebrală.

Hunter aruncă o privire spre tânăra femeie.

— Du-te şi aşteaptă-mă în maşină, zise el pe un ton ce nu lăsa loc vreunei replici.

Apoi, trecându-şi pistolul-mitralieră în mâna stângă, scoase Beretta şi se apropie de rănit.

Revolverul ucigaşului era pe jos, nu departe de mâna lui dreaptă. Omul – era foarte clar – suferea prea mult ca să se mai apere, iar Hunter nu voia să rişte. Depărtă arma cu o lovitură de picior şi se lăsă în genunchi lângă muribund.

Tipului îi era foarte rău. Ştia, fără îndoială, că va muri. Pe buzele sale clocotea o spumă roşiatică, şi îşi ţinea abdomenul cu ambele mâini ca să oprească sângele care îi ţâşnea printre degete. Abia mai respira. Se pare că nu conştientizase prezenţa lui Hunter lângă el.

— Cine eşti? îl întrebă încet Exterminatorul. Cine te-a trimis să

recuperezi fata?

Tipul abia întredeschise ochii. Era, fără îndoială, un dur. Era un tip destul de tânăr, care, probabil, se gândea că putea fi omorât păstrându-şi simţul onoarei. Când vorbi, avea maxilarele crispate, iar Hunter observă cum efortul făcut îl tortura. Cu toate acestea, omul vorbi.

— Nemernicule… Crezi că îţi voi spune ceva… Nemernicule…

Hunter oftă.

— Cum vrei, murmură el.

Şi apăsă pe trăgaciul Berettei.

Se întoarse repede la maşină, se instală la volan, lângă tânăra femeie, şi demară în trombă. Lăsau în urma lor şapte cadavre şi două maşini de poliţie, cu sirenele pornite, ce soseau în mare viteză.

Trecu de două intersecţii fără să încetinească, iar la a treia vira la stânga, ca să intre pe bulevardul Mac Arthur. Acolo, o luă la dreapta spre Persimmon Tree Lane. Se întorcea în punctul de unde plecase, adică la proprietatea care îi servea drept reşedinţă temporară lui Eshan Nazarur.

În cele din urmă, Hunter aruncă o privire piezişă spre femeie. Ghemuită de portiera de lângă ea, aceasta se uita la Hunter cu o privire abătută. La lumina becurilor de pe stradă, bărbatul observă că faţa ei era mai puţin crispată, dar nu în totalitate liniştită.

— Unde mergem? întrebă ea nervoasă.

Hunter avea impresia că ea ştia foarte bine unde se duceau, dar îi răspunse:

— Ne întoarcem de unde am plecat.

— Chiar… chiar trebuie?

— Nu. Suntem într-o ţară liberă. Te pot lăsa oriunde pe marginea străzii, dacă preferi.

Ea păru că se gândeşte câteva clipe la propunere, apoi clătină din cap. Era cuprinsă de o oarecare disperare, astfel încât Hunter vru să o ia de mână ca să o liniştească. Dar nu făcu nimic.

— Nu, zise ea în cele din urmă, cu o voce fragilă ca cea a unei copiliţe. Oricum, asta n-ar schimba mare lucru. Rămân cu tine.

— Cine erau acei indivizi?

— Nu… nu ştiu.

— OK, să nu mai vorbim despre asta. Cel puţin, pentru moment. Tu cine eşti? Cum te cheamă?

Era aproape sigur că ştia răspunsul. Îşi amintea de prima întrebare a femeii, atunci când o întâlnise, imediat după

schimbul de focuri cu ucigaşii: „Eshan este cel care te-a trimis?”

— Nu ştii? murmură ea, cu ochii fixaţi în parbriz. Sunt Carol Nazarur. Soţia generalului Nazarur.

— Şi cine era bărbatul cu care te întâlniseşi? Cel care a fost ucis…

— Nu mai are importanţă, răspunse ea cu o voce indiferentă. De acum înainte, nu mai are nici o importanţă…

Cel puţin pentru moment, ea nu mai spuse nimic.

Hunter nu insistă. Există momente în care trebuie să ştii să aştepţi. Momentan, această tânără femeie avea nevoie să se liniştească, să iasă din starea provocată de ororile la care tocmai asistase şi a căror victimă fusese. Hunter îi va lăsa, deci, timp să-şi revină…

Aparent, abia acum începeau să apară complicaţiile.

Un fost general iranian corupt era marcat cu pecetea morţii de un comando terorist, iar tânăra şi încântătoarea sa soţie – o americancă – tocmai scăpase dintr-o răpire…

Era o misiune ciudată, care păruse atât de simplă… Şi, cum era vorba de o echipă de terorişti, numai Hunter era cel în măsură să ducă la bun sfârşit misiunea…

Ce noroc avea!

Un noroc chior!

CAPITOLUL IV

Oraşul Washington, ca şi împrejurimile sale, între altele Potomac-ul şi câmpia Maryland-ului, îi inspira lui Hunter sentimente contradictorii. Regiunea era puternic marcată din punct de vedere istoric, aici simţindu-se aproape peste tot prezenţa spirituală a marilor figuri ale istoriei, a căror viaţă şi gândire modelase America. Monumentul lui Washington, Memorialul lui Lincoln. Mormântul Soldatului Necunoscut, la care Hunter s-a recules de multe ori, când oraşul de jur-împrejur dormea… da, Washington-ul, într-un anumit fel, reprezenta chiar esenţa orgoliului şi patriotismului american.

Dar Washington-ul mai însemna şi altceva, altceva care lui Hunter nu-i plăcea deloc.

O foarte frumoasă capitală, bineînţeles, mai ales că, majoritatea locuitorilor ignorau ghetoul cu negri care încercuia oraşul din ce în ce mai mult, pe zi ce trecea. Căci Washington-ul nu este numai o concentrare de indivizi; este şi o stare de spirit. Singura industrie din oraş este guvernul şi diferitele state-majore ale sale. O industrie în care lucrează aproape o jumătate de milion de persoane civile şi militare, sau patruzeci la sută din populaţia activă a regiunii. Şi dacă oraşul însuşi este superb, cu vastele sale parcuri de agrement, arhitectura sa clasică şi grandioasele sale monumente dedicate trecutului, Washington-ul mai este şi înşelător, decepţionant. Este un oraş unde banii contribuabililor servesc la întreţinerea unei birocraţii de o ineficacitate absurdă. Este un oraş unde problema negrilor ia amploare pe zi ce trece, dar ai cărui locuitori se preocupă numai de creşterea salariului funcţionarilor…

Bob Hunter nu era cinic, ci numai realist. Ştia că mulţi dintre oamenii cinstiţi lucrau din greu în birourile administraţiilor, străduindu-se să le garanteze conlocuitorilor săi o lume mai dreaptă şi mai sigură. Dar, în ansamblu, munca lor nu putea fi deloc eficace atâta timp cât ei trebuiau să urmeze meandrele interminabile ale unei birocraţii administrative prăfuite, nesănătoase, plină de indivizi preocupaţi numai de propriul lor interes. Cu toate acestea, democraţia funcţiona încă în America. Nu mereu foarte bine, dar adeseori mai bine decât în altă parte…

În plus, Bob Hunter nu agrea mulţi politicieni şi nu avea încredere în ei. Colonelul Phoenix era un om de acţiune şi

acţiunea directă i se părea cea mai bună metodă de supravieţuire, într-o lume incorectă. Se ţinea la distantă de senatori cu discursuri înşelătoare şi nu credea în vorbele frumoase ale diplomaţilor.

Totuşi, Bob Hunter nu era apolitic. Vota de fiecare dată când trebuia, sperând că mulţi dintre conlocuitorii lui vor vota la fel ca el. Căci, într-un regim democratic, există mereu speranţa…

Dar Exterminatorul nu venea niciodată de plăcere la Washington. Venea aici numai când munca sa îi cerea asta.

Aşa cum se întâmplase acum.

Carol Nazarur era din ce în ce mai încordată, lângă el, când maşina Corvette intră pe Persimmon Tree Lane, deplasându-se în direcţia reşedinţei generalului Nazarur.

Cu toate acestea, nimeni nu ar fi bănuit prin ce trecuse tânăra femeie. Hunter îi aruncă o privire scurtă: da, era puternică. Pe cât de puternică, pe atât de frumoasă. Bineînţeles, ochii ei erau în continuare roşii, iar gura crispată. Dar îşi ridica cu mândrie bărbia, iar Hunter o găsi cu adevărat emoţionantă.

Maşina Datsun, pe care ucigaşii o abandonaseră în urma lor, dispăruse. Fără îndoială că echipa de întărire o ridicase de acolo.

Hunter frână şi opri maşina exact în locul în care o reperase, mergând de-a lungul zidului, cu puţin timp în urmă. Stinse farurile şi se întoarse pe scaun ca să se uite la Carol Nazarur.

— Cum ai ieşit din proprietate? întrebă el, arătând spre zidul înalt. Cu siguranţă că nu pe poarta principală. Semeni cu un evadat.

— Aşa şi este, răspunse calm tânăra femeie, ocolind întrebarea.

— Nu erai obligată să te reîntorci aici cu mine, îi aduse aminte Hunter.

Carol Nazarur oftă.

— Oricum, tot m-ar fi găsit, zise ea cu o voce posomorâtă, cu ochii pierduţi dincolo de parbriz. Am mai încercat să fug, dar m-a găsit şi m-a adus mereu înapoi. Sau, mai exact, m-a făcut să mă întorc.

Pentru prima oară, ea păru să observe că Hunter oprise maşina.

— De ce ai oprit? întrebă ea neliniştită, privindu-l curioasă.

Şi Hunter avea să-i pună multe întrebări acestei frumoase femei. Dar, în prezent, timpul era măsurat. Oricare ar fi fost simpatia pe care i-o inspira Carol Nazarur, Exterminatorul avea de respectat, în seara asta, o ordine a priorităţilor. Trebuia să

elimine acel comando de teroriști iranieni condus de Karim Yazid… ceea ce nu însemna că uita complet și definitiv de soția generalului. Dacă va putea să facă ceva pentru ea, va face, dar mai târziu, după ce va rezolva prima problemă.

Se aplecă în față ca să-i deschidă portiera.

— Coboară și întoarce-te la închisoarea ta prin locul pe unde ai evadat. Mult noroc. Nu te descuraja.

Ea nu se mișcă.

— Cine ești? întrebă ea. Credeam că ești unul dintre zbirii lui Eshan.

— Frumos cuvânt pentru a califica prietenii soțului tău.

Tânăra femeie râse, dar râsul ei era plin de amărăciune.

— Anumiți „prieteni” ai soțului meu reprezintă drojdia omenirii! Bineînțeles, toți poartă ceasuri din aur și diamante și se plimbă în Cadillac-uri cu șofer, dar sunt niște oameni care fură și își trădează propria țară fără nici cea mai mică remușcare!

— Aceștia sunt, fără îndoială, oameni care fac afaceri cu petrol?

— Câțiva dintre ei, într-adevăr.

Încântătorii ei ochi albaștri erau acum, brusc, reci ca gheața. Carol Nazarur se gândi un moment, apoi clipi din pleoape. Momentul adevărului trecuse.

— Poate… Ascultă, dacă nu ești unul dintre oamenii soțului meu, atunci cine dracu’ ești?

— Vei afla în curând. Iar acum, fugi. Ne vom revedea mai târziu.

Ea îl privi câteva secunde, apoi îi întinse mâna și îi mângâie palma cu vârful degetelor.

— Mulțumesc că m-ai adus… Mulțumesc și pentru că mi-ai salvat viața.

Coborî din mașină și, curând, haina din piele și părul blond dispărură în noapte.

Hunter băgă mașina în viteza întâi și se îndreptă spre intrarea principală a proprietății. Pielea palmei sale, acolo unde Carol Nazarur o mângâiase, îl ardea ușor.

O adevărată frumusețe, această tânără femeie!

O frumusețe tragică și impresionantă.

Indiferența cu care ea îi mulțumise pentru că îi salvase viața te făcea să crezi că nu era foarte sigură de prețul pe care trebuia să-l acorde existenței sale…

CAPITOLUL V

Intrarea principală a proprietăţii se afla pe peretele din nord. Pentru securitatea sa, generalul nu se zgârcise la bani!

Zidul avea şase metri înălţime şi o grosime de nouăzeci de centimetri. La prima vedere, nu era foarte diferit de zidurile incintei proprietăţilor învecinate. Până la urmă, ne aflăm într-o ţară de proprietari funciari bogaţi, iar oamenii bogaţi, lucru foarte cunoscut, ţin mult la propria lor linişte.

Dar această impresie de onorabilitate, pe care Hunter o resimţise de-a lungul străzii Persimmon Tree Lane, dispăruse imediat ce se prezentase în faţa porţii de la intrarea în reşedinţa generalului. O poartă mare sau mai degrabă un sistem de protecţie demn de cel al unei închisori de stat, nici mai mult, nici mai puţin…

Mai întâi, mica alee ce ducea la intrarea propriu-zisă făcea cu aceasta un unghi atât de mic, încât era imposibil să o parcurgi cu viteză. Însăşi intrarea era flancată de două gherete situate la o distanţă de cincisprezece metri una de alta, în timp ce drumul, la mijloc, făcea un fel de S foarte strâns. În dreptul fiecărei barăci, o barieră metalică bloca drumul.

Un paznic în uniformă ieşi din prima baracă pentru a examina permisul de trecere al lui Hunter. În acest timp, din interior, colegul său îl privea foarte atent pe noul sosit, printr-un geam antiglonţ. Avea îndreptat spre el un Ruger Mini 14, sora mai mică a armei M1 pe care o avea Hunter.

Paznicul din baracă nu-şi luă ochii de la Hunter nici o clipă, în timp ce celălalt, după ce îi înapoie permisul de trecere şi actele, înaintă spre barieră ca să o ridice.

Atunci Hunter se angajă în S-ul foarte strâns.

Acelaşi scenariu se repetă la baraca numărul doi. Acelaşi ritual, aceeaşi seriozitate, aceleaşi gesturi.

În mod evident, sistemul de securitate al generalului era impresionant. Orice vehicul care se prezenta la intrare trebuia să oprească de două ori, să se supună de două ori la nişte verificări foarte meticuloase şi să intre cu viteză foarte mică într-un S strâns, care abia permitea trecerea unei maşini americane obişnuite. În privinţa celei de-a doua bariere, ea era mai înaltă decât prima şi, în mod sigur, electrificată. Dincolo de ea, se întindea proprietatea, cu imensele ei câmpuri presărate cu

copaci, care urcau într-o pantă lină până la casă. Aceasta era situată la aproximativ o sută de metri de poarta de la intrare, iar la ea se ajungea pe un drum pavat cu pietre mici.

În timp ce urca aleea, Hunter se străduia să înregistreze maximul de informaţii asupra terenului care va fi, în curând, în mod evident, câmpul său de luptă.

Nu parcursese decât jumătate din distanţă până la casă, când reperă o a treia baracă. Aceasta din urmă era situată în mod discret printre copaci şi era ocupată de doi gardieni în uniformă. Totuşi, aceştia nu-l obligară pe Hunter să oprească a treia oară. Unul dintre ei ieşi şi făcu semn vehiculului să treacă.

De aici, panta drumului devenea mai abruptă, apoi ducea la un fel de platou, ca apoi să se lărgească într-o zonă de parcare.

Hunter parcă autoturismul Corvette alături de câteva limuzine sobre şi ieşi din maşină.

O piscină de dimensiuni olimpice, flancată de mici cabine pătrate, separa parcarea de casă. Totul în jur era întunecat. Numai câteva ferestre erau luminate.

Locuinţa era un conac tipic secolului al XIX-lea, destul de vechi, dar de o eleganţă rară. Uşa de la intrare era deschisă, iar în prag stătea un bărbat care îl aştepta pe Hunter. Era un iranian de aproximativ patruzeci de ani, slăbuţ, cu o faţă brăzdată de riduri profunde, ca şi cum omul ar fi fost ros de griji şi probleme.

— Colonelul Phoenix? întrebă el. Vă aşteptam mai devreme. Tocmai am vorbit la telefon cu domnul Brognola. Mă temeam ca ceva neprevăzut să nu vă facă să întârziaţi.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit, mormăi Hunter fără alte explicaţii.

Îşi trecu din nou în revistă indicaţiile generale conţinute de caseta înregistrată de Aaron Kurtzman şi zise:

— Sunteţi doctorul Nazarur?

Iranianul dădu din cap, vizibil impresionat.

— Într-adevăr, sunt Mehdi Nazarur. Şi doctorul personal al fratelui meu.

Vorbea o engleză puţin cam lentă, dar perfectă, cu un foarte uşor accent străin. Cu toate acestea, tensiunea sa nervoasă nu îi scăpă lui Hunter. Fratele generalului se dădu înapoi un pas, ţinând în acelaşi timp uşa deschisă pentru Hunter.

— Îl voi anunţa pe Eshan că ai venit, zise el îndată ce vizitatorul intră în hol.

Apoi, arătându-i oaspetelui său o uşă în partea stângă, zise:

— Poate că te vei simţi mai bine în birou. Acolo îl vei găsi pe

secretarul şi asistentul fratelui meu, domnul Rafsanjani. Fratele meu va sosi în câteva minute; până atunci, sunt sigur că domnul Rafsanjani va şti să te primească şi să-ţi explice în detaliu cum se prezintă această proprietate.

Închise uşa de la intrare în urma lui Hunter şi plecă. Exterminatorul traversă holul, îndreptându-se spre birou, cu dezagreabila impresie că tocmai pătrunsese într-un cuib de viespi. Camera era caldă şi confortabilă. Luminile nu erau puternice, iar mobilierul era foarte luxos. Doi pereţi întregi erau acoperiţi de cărţi, de la parchet până la tavan. Un bar bine aprovizionat era instalat pe al treilea perete, flancat la stânga de o combină Hi-Fi şi un sistem video. În spatele impozantei mese-birou, se afla fără îndoială un geam mare, în prezent acoperit cu o perdea grea de catifea.

La intrarea lui Hunter, un bărbat mic şi uşor moleşit se ridică. Era dificil să-i apreciezi vârsta, dar i se păru că seamănă puţin cu Peter Lorre, actorul american al anilor patruzeci.

Un zâmbet insidios apăru pe faţa lui albă, în timp ce se înclină, cu un braţ întins în direcţia lui Hunter, care înainta spre el.

Avea o mână flască şi rece.

— Colonelul Phoenix, presupun?

Chiar şi vocea sa puţin piţigăiată semăna cu cea a lui Peter Lorre!

— Începusem să ne facem griji pentru dumneata, continuă el. Bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Eu sunt Abbas Rafsanjani, reluă bărbatul cu o uşoară plecăciune. Am avut onoarea şi privilegiul să lucrez pentru generalul Nazarur mai întâi în Iran, iar apoi tot timpul exilului nostru! Să ştii că sunt la dispoziţia dumitale, colonele. La fel ca şi toţi oamenii, dispersaţi pe întreaga proprietate, însărcinaţi cu securitatea.

— Mulţumesc, zise Hunter, înclinând uşor capul şi încercând în van să sondeze micii ochi porcini ai interlocutorului său. Vorbeşte-mi puţin de personalul care locuieşte în casă, reluă el. Bucătari, menajere etc.…

— Întreg personalul casei a fost concediat ieri-seară. Ştii, fără îndoială, că, în zori, trebuie să părăsim această ţară. Generalul şi-a redus deci statul-major la minimum, adică la cele două gărzi de corp personale, eu şi, bineînţeles, doctorul Nazarur, fratele său, şi doamna Nazarur, soţia lui.

Auzind un zgomot, secretarul ridică privirea.

— Iată-l pe general, zise el cu voce joasă şi respectuoasă.

Hunter se întoarse: un om de pază în uniformă, destul de corpolent, tocmai deschise uşa în spatele său şi o ţinu aşa, în timp ce un al doilea bărbat, şi el în uniformă, împingea un fotoliu rulant în care era aşezat generalul Eshan Nazarur.

Acesta îşi concedie cu un gest cele două gărzi care dispărură, închizând cu grijă uşa în urma lor.

Bărbatul din fotoliul rulant purta un caftan, dar era şi el un militar din cap până-n vârful încălţărilor lucitoare, care ascundeau protezele ce-i serveau drept picioare. Era mult mai în vârstă decât fratele lui, şi avea o faţă puternică, hotărâtă, fără nici unul dintre acele riduri foarte adânci de pe chipul doctorului Nazarur. Poate că generalul era un om infirm, dar ştia foarte bine să-şi ia viaţa în propriile mâini. Îşi asuma existenţa, precum şi cea a celor care trăiau cu el, aşteptând în schimb să fie ascultat orbeşte. Era o fiară. Dar fiarele sunt regii junglei.

— Colonele Phoenix, zise el fără măcar să se prezinte, vom discuta despre afacerea care te-a adus aici puţin mai târziu… poate. Dar, mai întâi, am anumite probleme de rezolvat cu tine.

— Prima problemă este cea a siguranţei tale, generale, răspunse cu răceală Hunter. Nu uita la ce ne aşteptăm în această seară. Lupta, crede-mă, va fi sângeroasă. Şi ea poate să se declanşeze dintr-un minut în altul. Propun ca unul dintre oamenii tăi să facă împreună cu mine, cât mai repede, un tur al casei şi al dependinţelor ei. Vreau să văd de foarte aproape cum este dispus sistemul de securitate. După aceea, dacă doreşti, vom aborda şi alte subiecte.

Nazarur luă apoi expresia dură şi iritată a unuia a cărui autoritate este rar contestată.

— Am mai întâi câteva lucruri de rezolvat cu tine, îţi repet, colonele! zise el cu o voce severă. Pentru început, vreau să ştiu de ce ai sosit aici atât de târziu. Şi cine te-a făcut să crezi că ai putea să-mi aduci pe ascuns şi fără urmări grave soţia pe această proprietate?

Rafsanjani părea efectiv pironit în loc.

În mod evident, misiunea devenea foarte complicată!…

CAPITOLUL VI

Harold Brognola era omul de legătură între Ferma Omului de Piatră, pe de o parte, şi Pentagonul, CIA şi Casa Albă pe de altă parte. De la începutul acestui „nou război” al lui Hunter, numărul unu federal nu petrecuse nici o noapte liniştită. Într-adevăr, cum să nu te îngrijorezi atunci când rămâi în spatele unui birou în timp ce prietenul tău cel mai bun îşi riscă viaţa pe teren în executarea unor misiuni periculoase pe care nimeni nu le-ar fi acceptat?

Iar misiunea de faţă nu făcea excepţie de la regulă.

O echipă paramilitară de terorişti: iată pe cine se pregătea Hunter să înfrunte în acea noapte! Nişte oameni perfect antrenaţi, perfect echipaţi, pe scurt, nişte adevăraţi profesionişti. Trecutul lor spunea multe! Străbătuseră întreaga lume ca să extermine în mod metodic, fără milă, pe cei pe care „cursurile sfinte” ale ayatollah-ului îi condamnase la moarte, în acea noapte, ci se aflau la Washington, pregătiţi să-l asasineze pe generalul Nazarur.

De data asta, Hunter nu mai avea parte de exotism, de avion deturnat în aer, de junglă. Nu, misiunea avea loc la mai puţin de o sută cincizeci de kilometri de casa lui, în Maryland.

Însă asta nu însemna că operaţiunea era mai puţin periculoasă – fără îndoială cea mai riscantă de la începutul noii sale „cariere”. Căci echipa de terorişti care voia să-l omoare pe generalul iranian era printre cele mai bine antrenate din lume. Era o echipă în care fiecare membru era probabil egalul lui Hunter – cel puţin din punct de vedere militar.

Paisprezece ucigaşi, gata să lovească, în timp ce Hunter era încă epuizat de precedenta sa misiune din Minnesota…

Da, în seara asta, Potomac-ul va vedea un foc de artificii nemaipomenit! Brognola era conştient de acest lucru.

Şi totul numai din cauza nemernicului de Nazarur! O fiinţă excepţională îşi risca viaţa pentru un individ corupt! În primul rând, cum i-a fost permis unui asemenea om să intre în Statele Unite? Cine primise bani în urma acestui lucru? Când se va termina misiunea, Brognola jură că va pune lucrurile la punct! Dar, deocamdată, nu asta era important. Buldozerul trebuia mai întâi să omoare teroriştii. De Nazarur se va ocupa mai târziu.

Brognola aprinse din nou trabucul pe care îl mesteca şi aruncă

o privire nervoasă la ceasul de la mână. Era ora unsprezece fără un minut. Teroriştii vor lovi în următoarele şapte ore. Înainte de ivirea zorilor. Exista cel puţin un element cunoscut: Karim Yazid şi oamenii lui preferau să acţioneze noaptea.

Intrarea tinerei Rose d'Avril îi alungă lui Brognola gândurile nefaste. Ea aduse două ceşti cu cafea şi îi întinse una lui Hal.

— Tocmai am vorbit la Teheran, zise ea. Nimic nou. Atacul este prevăzut pentru această noapte. Avem o nouă confirmare a atacului de la a treia sursă. Yazid şi echipa lui s-au îmbarcat la bordul avionului ce efectua cursa Teheran-Paris, ieri-dimineaţă.

— La Paris, bineînţeles, s-au despărţit, mormăi Brognola. Şi-au scos acte false şi au luat avioane diferite spre Statele Unite. S-au întâlnit undeva în Washington... Mereu acelaşi scenariu!

— Pari destul de încordat, Hal, observă Rose. Nu merge ceva? Ai vreo veste proastă?

— Sincer să fiu, nu ştiu nimic, răspunse Brognola, aruncând o privire spre telefonul din faţa lui. Am primit un telefon de la Abbas Rafsanjani, acum zece minute. Buldozerul încă nu ajunsese la ei.

— Ceva neprevăzut l-a făcut să întârzie, zise Rose cu o voce indiferentă.

Dar deja tânăra femeie simţea cum o cuprinde îngrijorarea.

— Mi-ar plăcea să nu fi fost vorba decât de ceva neprevăzut, cum spui tu, reluă Hal, fără să o privească pe Rose. În orice caz, duşmanul nu avea cum să-l intercepteze în mers. Teheranul nu ştie faptul că Buldozerul trebuie să intervină în această seară. Nici noi nu ştiam nimic despre acest comando până astăzi la prânz, iar intrarea în scenă a lui Bob nu a fost hotărâtă în sferele înalte decât în ultimul minut.

— Nu-ţi mai face griji pentru el, zise Rose, calmă, dar hotărâtă. Va ajunge la Nazarur dintr-o clipă în alta. Este clar că a întârziat fără să ne poată anunţa. Numai atunci când va fi *acasă* la general, lucrurile vor fi cu adevărat periculoase pentru el, nu înainte.

Rose vorbise cu o voce foarte joasă. Îngrijorarea îşi făcea simţită prezenţa. O îngrijorare surdă, penibilă, dublată de un absurd sentiment de neputinţă.

Brognola clătină din cap.

— Într-adevăr, noaptea va fi lungă, zise el, oftând. Hunter a trecut prin multe misiuni foarte grele. Ştii şi tu asta, Rose. Şi chiar cu mult timp în urmă. Chiar înainte ca tu să apari în viaţa lui.

— Ştiu. Totuşi, astăzi, întorcându-se din Minnesota, era foarte obosit! Drama lui Toni l-a epuizat atât fizic, cât şi moral.

— Aşa este; am observat asta foarte bine atunci când i-am expus în linii mari misiunea din această noapte. Dar să privim lucrurile în faţă, Rose. Cu Auto-Mag-ul şi Beretta, Bob e capabil de lucruri extraordinare. În privinţa pistolului-mitralieră Uzi, după părerea mea, este o armă care a fost inventată pentru el. A mai luat cu el şi grenade cu fragmentaţie, şi ştim cu toţii că, atunci când este nevoie, dă dovadă de o imaginaţie delirantă.

În timp ce vorbea, Brognola părea să-şi recapete speranţa. Trase un fum din trabuc şi continuă, ca şi cum şi-ar fi vorbit singur:

— În privinţa nemernicilor lui Yazid, mă întreb cu ce naiba sunt dotaţi. În mod sigur, cu nişte arme trecute fraudulos în Statele Unite, cu luni în urmă... Fără îndoială că sunt nişte AK-47 şi Storpis. Astea sunt armele de atac folosite de teroriştii din *Cherikhaye,* arme ce le sunt furnizate de Libia.

Hal bătu cu degetele în birou, după care continuă:

— Ah, dacă nemernicii ăia ar avea doar arme PPSH-41! Nu sunt nişte arme foarte performante şi ştiu că Iranul deţine câteva stocuri foarte importante. Iranienii le fabricau pentru ruşi, în timpul celui de-al doilea război mondial.

Rose d’Avril îl privea pe Hal, dându-şi seama că acesta încerca să o liniştească. Tânăra femeie tresărise în sinea ei auzindu-şi şeful evocând problema traficului de arme. Era un subiect care o revolta foarte tare. Cum poţi să-ţi imaginezi că nişte cetăţeni americani acceptă bani murdari – şi este vorba de mulţi bani – ca să permită intrarea în ţară, în mod ilegal, a armelor destinate să ameninţe securitatea propriei lor ţări?

— Crezi că traficanţii pot să introducă orice vor ei la noi în ţară?

— Bineînţeles. Traficul de arme se face la scară mondială, Rose, iar în Statele Unite intră arme de orice provenienţă. Dar, pentru moment, nu asta este grija mea cea mai mare. Vânătoarea vânzătorilor de arme, ca şi cea a înalţilor funcţionari corupţi, va face în mod sigur obiectul uneia sau a mai multor misiuni. Ceea ce mă nelinişteşte pe mine este serviciul de securitate de la reşedinţa lui Nazarur. Va fi el suficient ca să-l ajute pe Buldozer? Dacă oamenii lui Nazarur nu-l susţin pe Hunter, acesta nu va putea să facă faţă singur tuturor celor paisprezece terorişti. Dar cine o fi această armată privată a generalului? Nu avem nici cea mai mică idee despre asta!

— Nu-ţi mai face griji pentru ceea ce nu poţi face, zise Rose cu o voce fermă. Pari foarte obosit, Hal. Du-te şi te culcă. Voi rămâne eu aici.

Brognola privi din nou telefonul.

De-ar suna odată! Să ştie, în cele din urmă, dacă Buldozerul a ajuns la Nazarur!

Nu, era foarte clar că Hal nu-şi va părăsi biroul. Va rămâne acolo, în faţa telefonului, până în zori, dacă va fi nevoie. Şi va aştepta întoarcerea lui Hunter, odată ce el îşi va încheia misiunea.

Şi asta dacă Bob Hunter nu va eşua... Nu era imposibil, cu o misiune de acest gen...

Brusc, numărul unu federal izbucni:

— Lasă-mă-n pace cu sfaturile tale, Rose! Voi rămâne aici atâta timp cât voi crede de cuviinţă!

Violenţa tonului cu care vorbise o răni pe tânăra femeie care se ridică uşor şi, privindu-l cu răceală pe Brognola, răspunse:

— Încetaţi să vă mai comportaţi ca un copil, domnule. Sunteţi surmenat. Cu această atitudine vă distrugeţi singur, şi riscaţi, de asemenea, să provocaţi eşuarea misiunii lui Hunter...

— Taci din gură, doamnă! răspunse cu violenţă Brognola. Se pare că ai uitat că te adresezi superiorului tău! Şi, pentru că vorbeşti de surmenaj, lasă-mă să abordez, un subiect delicat, dar care mă preocupă mult. Îţi dai seama că sentimentele pe care le ai pentru Bob Hunter riscă să aducă prejudicii Proiectului Phoenix? Cum să pretind de la tine sângele-rece şi stăpânirea necesare, atunci când ştiu cât de mult ţii la Bob Hunter? O femeie îndrăgostită este oare o femeie eficientă?

Rose simţea cum îi ard ochii în cap, cu atât mai mult cu cât critica i se părea nejustificată. Ea se strădui, totuşi, să ţină capul sus şi răspunse cu o voce cumpătată:

— Hal, ştii foarte bine că n-ai nimic să-mi reproşezi. Nu mi-am pierdut niciodată capul, iar atunci când sufăr, inima mea nu ia niciodată locul creierului. Ştiu să aştept, ţi-am dovedit-o. Dar, contrar ţie, eu ştiu să mai am şi sentimente. Se pare că tu n-ai inimă.

— Ce vrei să spui?

— De când n-ai mai petrecut o seară cu Margaret? De când nu le-ai mai văzut pe Catherine şi Michelle?

Auzind pronunţându-se numele soţiei şi fetelor lui, Hal zâmbi contrariat. Da, în această privinţă Rose avea dreptate! Nu mai petrecuse un moment de linişte cu soţia sa de zile întregi. În

privinţa fetelor, ele erau două tinere femei remarcabile. Una trăia în Ohio, iar cealaltă era măritată la New York, şi de mult timp nu le mai văzuse... Hal îşi duse uşor o mână la frunte. Când vorbi, vocea sa era extrem de calmă:

— Dacă înţeleg bine, crezi că aş fi mult mai eficace pentru noi toţi dacă m-aş mai duce din când în când şi pe acasă?

— Da, mai mult sau mai puţin, răspunse Rose, zâmbind. Ai nevoie de puţină odihnă, Hal. Odihneşte-te câteva zile. Va fi bine atât pentru familia ta, cât şi pentru noi, cei de aici.

— Sunt cu treizeci de ani mai mare ca tine, zise Brognola. De unde ştii ce simte un bătrân ca mine?... Cu toate acestea, ai, fără îndoială, dreptate. Tensiunea acestor ultime săptămâni m-a obosit foarte tare. Toţi avem nevoie de puţină odihnă, din când în când, nu-i aşa?

Acum, el o privea pe tânăra femeie cu un zâmbet plin de umor. Continuă:

— Mă ierţi că am vorbit aşa cu tine, Rose?

— Eu sunt cea care mi-am ieşit din fire atunci când ai adus în discuţie sentimentele mele pentru Hunter. Eu trebuie, deci, să-mi cer scuze. O, Hal, este adevărat, îl iubesc foarte mult pe Bob! Şi suport atât de greu să-l ştiu la mâna unor nemernici care ajută şi finanţează teroriştii!

— Înţeleg foarte bine, Rose, zise Brognola, oftând. Este foarte dificil să ştii că nişte ucigaşi străini se plimbă în libertate în ţara noastră. Iar ideea că ei sunt înarmaţi şi finanţaţi prin complicitatea unor locuitori ai Americii este şi mai de condamnat. Totuşi, ca să fiu sincer, nu avem multe informaţii cu privire la traficanţii de arme. E vorba în mod sigur de o organizaţie foarte bine structurată şi mult prea importantă ca să fie opera unor foşti militari. Sunt sigur că reţeaua conţine numeroşi civili şi, fără îndoială, nişte oameni pe care îi cunoaştem deja...

— Te referi la membri ai Mafiei? întrebă Rose cu o licărire de triumf în ochi.

Hal dădu uşor din cap.

— În mod sigur, îi vom găsi mereu peste tot, zise tânăra femeie. Dar pe aceştia, cel puţin, Hunter îi cunoaşte bine. Ştie cum să-i ia.

— Aşteptând veşti de la Hunter, am putea să ne începem mica noastră anchetă, propuse Hal, zâmbind.

— O, da! zise Rose. În primul rând, este foarte bine să ai de lucru când aştepţi ceva, iar în al doilea rând, dacă vom putea să-i demascăm pe unii dintre aceşti nemernici, vom putea astfel să-l

ajutăm pe Hunter în misiunea sa.

— Atunci, la treabă, Rose, zise numărul unu, zâmbind. Du-te şi adu nişte cafea. Presimt că va fi o noapte agitată!

CAPITOLUL VII

Hunter cunoscuse coloşi fragili şi mai fricoşi decât o oaie. Dar iată că se afla în prezenţa unui fenomen invers, căci generalul Nazarur, aşa infirm cum era, condamnat să trăiască într-un fotoliu rulant, era unul dintre indivizii cei mai duri şi cei mai vicleni pe care îi cunoscuse vreodată.

În mod clar, el aparţinea unei rase pe care Exterminatorul o cunoştea bine, aceea a canibalilor. Da, Nazarur era un frate de sânge al marilor fiare sălbatice din Mafie. Era un individ însetat de putere, gata să facă orice ca să-şi satisfacă nevoia de dominaţie. Era un individ dotat cu o voinţă strivitoare, ce nu putea fi stăvilită decât cu moartea.

Generalul Nazarur ştia că Hunter îi adusese soţia înapoi la proprietate…

„Oare ştia el mai multe?” se întreabă Hunter înainte de a se hotărî să răspundă interlocutorului său.

— De ce nu o întrebi pe soţia dumitale despre motivele care au făcut-o să se întoarcă aici cu mine? mormăi el. Nu sunt aici ca să ne jucăm de-a adevărul, generale. Şi n-am de primit nici un ordin, de la nimeni. Mă aflu aici ca să te protejez până la ivirea zorilor, atâta tot.

Întorcându-se spre secretar, Hunter zise:

— Rafsanjani, du-mă să vizitez casa, te rog. Îmi vei prezenta, apoi, pe responsabilul echipei de supraveghere.

Rafsanjani încremeni şi privi spre generalul Nazarur.

Acesta părea că se gândeşte. În cele din urmă, dădu din cap şi privirea lui îşi pierdu puţin din rigiditate.

„Fiara se îmbunează, îşi zise Hunter, zâmbind în sinea lui. Dar rămâne pregătit, gata să treacă la acţiune.”

— Scuză-mă, colonele, zise Nazarur. Am fost puţin cam brutal. Îţi cer, totuşi, să ai în vedere situaţia în care mă aflu. În noaptea asta, e în joc viaţa mea. Dar fiindcă eşti un militar, la fel ca şi mine, dă-mi voi să-ţi spun ceva. Hainele tale poartă urme de luptă. Pot să te întreb dacă ai înfruntat duşmanul în timp ce veneai aici?

La rândul său, Hunter schimbă tactica. Până la urmă, de ce să şi-l pună în cap pe Nazarur? În această noapte, şansele erau foarte mici.

— Într-adevăr, m-am luptat cu câţiva necunoscuţi, în timp ce

veneam aici, recunoscu el, dând din cap. Am văzut nişte indivizi care încercau să vă răpească soţia. Atunci, am intervenit.

— Acei oameni erau iranieni? întrebă îngrijorat generalul.

— Aparent, nu. Ne-am luptat în Parcul Canalului. Am ucis şase.

Nazarur îl privi fix pe Hunter.

— Ce nebunie! strigă el. Ar fi trebuit să-i iei la întrebări. Poate că ai fi aflat lucruri importante.

— N-am avut de ales, generale. Ştii cine erau?

— Deloc. Poate că era o echipă de întăriri a acelui comando pe care îl aşteptăm în seara asta?

— Mi se pare puţin probabil, mormăi Hunter. După câte am auzit, echipa pe care o aştepţi nu are nevoie de întăriri. Iar acum, dacă vrei să mă scuzi, generale, am de făcut unele verificări foarte urgente.

Rafsanjani se apropiase de uşă şi o ţinea deschisă pentru Hunter, dar ochii lui rămâneau îndreptaţi spre Nazarur. Acesta citi fără îndoială întrebarea de pe faţa lui; clătină din cap şi zise:

— Arată-i casa şi tot ce doreşte. Dar, mai întâi, trimite-mi cele două gărzi de corp.

— Bine, generale.

Hunter ieşi în hol, urmat de Rafsanjani, care închise cu grijă uşa biroului.

Rafsanjani îl privi cu ochi reci.

— Generalul este stăpânul aici, zise el calm. Nu-l ascult decât pe el. Îi datorez viaţa şi voi face orice pentru el.

Se opri un moment, ca pentru a marca greutatea cuvintelor sale, după care răspunse:

— Vrei să mă aştepţi câteva clipe, colonele? Voi anunţa gărzile de corp. Apoi vom putea începe vizita.

*

* *

Fostul conac părea a fi mai mult un muzeu decât o casă locuită. Bineînţeles, el fusese dotat cu tot confortul modern; dar lucrările au fost atât de bine camuflate, încât Hunter; urmându-l pe Rafsanjani, avea impresia că face un salt în trecut. Unul dintre saloane era în întregime decorat cu picturi ce reprezentau scene din timpul Războiului de Secesiune. Un altul era mobilat în stilul anilor începutului de veac.

În cele din urmă, şi cel mai important, aici domnea o atmosferă ciudată, ce nu putea fi definită.

Poate era un parfum de decadenţă?

Hunter verifica împreună cu Rafsanjani sistemul de închidere

al uneia dintre ferestrele biroului, când se hotărî să-şi exprime gândurile cu voce tare.

— Spune-mi, zise el pe un ton foarte natural, nu ţi se pare că această casă degajă o atmosferă ciudată? Nu ai impresia că simţi ceva ciudat, trăind aici?

Pentru prima oară de la începutul vizitei, Rafsanjani zâmbi.

— Pot să-mi permit să te felicit, colonele? Este clar că eşti un om sensibil la realităţile metafizice ale existenţei. Acest fost conac degajă emanaţii foarte ciudate. Poate că ar trebui să vezi aici emanaţiile întregului rău la care această casă a fost un martor mut, de mai bine de un secol.

— De când datează ea, mai exact?

— Casa a fost construită în 1855. Cu cinci ani înainte de Războiul de Secesiune. Înainte să ne instalăm noi aici, generalul mi-a cerut să-i studiez istoria, şi pot să te asigur că s-au întâmplat o mulţime de lucruri, între pereţii acestui conac.

— Nişte lucruri prea puţin morale, dacă înţeleg bine?

— Bărbatul care a construit această casă, în 1855, era un fabricant de arme, reluă Rafsanjani. Şi a ştiut să profite din plin de situaţie în momentul Războiului de Secesiune, vânzând arme atât sudiştilor, cât şi nordiştilor. Mai târziu, la începutul acestui secol, conacul a fost cumpărat de un escroc specializat în finanţarea căilor ferate şi a minelor de cărbune. Astăzi, proprietatea aparţine unei filiale a unei mari companii petroliere. Da, crede-mă, colonele, s-au pus la cale o mulţime de lucruri în această casă, timp de mai bine de un secol. S-au vândut aici o mulţime de suflete.

— Dar cu sufletul tău, Rafsanjani, întrebă uşor Hunter, ce ai făcut? L-ai vândut diavolului?

Secretarul iranian zâmbi din nou. Acum, cei doi bărbaţi urcau la primul etaj al casei. Scara fusese acoperită pe o anumită porţiune, fiind instalată o bandă rulantă amenajată pentru transportarea unui scaun de infirm. Ajuns la etaj, Rafsanjani se îndreptă în viteză spre o uşă pe care o deschise.

— Iată camera generalului, zise el. Pot să vă cer să o examinaţi cu mare atenţie, colonele?

Hunter inspectă cu minuţiozitate camera. Fereastra dădea spre partea din faţă a casei. Un comando bine antrenat, cum era, fără îndoială, cel al lui Yazid, nu va întâmpina nici o dificultate în escaladarea peretelui din faţă ca să intre în cameră pe fereastră. În afară de aceasta, nu mai exista nici o altă ieşire spre exterior. Generalul putea, deci, dormi liniştit în camera sa, cu un paznic

pe scară şi un altul la etaj. Cu condiţia, bineînţeles, ca cineva să supravegheze faţada.

Hunter şi Rafsanjani nu făcură mai mult de un sfert de oră pentru turul complet al casei. Însă la capătul acestui sfert de oră, Hunter cunoştea fostul conac în cele mai mici locuri. Trecuse peste tot, văzuse tot, verificase tot. Totul, în afară de o singură cameră: cea a lui Carol Nazarur.

Uşa de la camera soţiei generalului era încuiată. Rafsanjani bătu discret în ea, spunându-i lui Hunter că nu avea cheia acestei camere.

Cum nu răspunse nimeni, el adăugă:

— Am ordin să nu o deranjez niciodată pe doamna Nazarur, ci numai în caz de forţă majoră.

— Ai văzut-o de când s-a întors? întrebă Hunter, neliniştit.

— Nu, colonele.

— Ştii cumva dacă generalul a vorbit cu ea?

Ochii spălăciţi ai lui Rafsanjani luară o expresie vagă.

— Nu ştiu. După cum ţi-am spus mai devreme, colonele, am jurat fidelitate generalului, şi nu-l ascult decât pe el. Prezenţa ta aici este una pur strategică şi logistică. Asta exclude interesul tău arătat faţă de relaţiile umane existente între persoanele pe care trebuie să le protejezi pentru următoarele câteva ore. Dimineaţă, ne vom despărţi pentru totdeauna. Dar să revenim la camera doamnei Nazarur. Este identică cu cea a generalului. Acest lucru trebuie să-ţi ajungă, pentru moment. Continuăm, nu?

— Nu te enerva, bătrâne! răspunse Hunter, suficient de tare ca să fie auzit, dacă cineva se afla de partea cealaltă a uşii. Dacă doamna Nazarur doreşte să se odihnească, nu este nici o problemă. Oricum, nu mă voi depărta foarte mult. Dacă vrea să-mi vorbească mai târziu, nu va fi nici o problemă să o facă.

O misiune foarte simplă!

Continuându-şi vizita cu Rafsanjani, Hunter se gândea la Carol Nazarur. Cine erau bandiţii care încercaseră să o răpească şi cine murise în Parcul Canalului? Şi cine era necunoscutul care îşi dăduse întâlnire cu soţia generalului? O întâlnire care îl costase viaţa…

Orice s-ar întâmpla, în lupta care urma să aibă loc în seara asta, comportamentul lui Carol Nazarur va fi un factor determinant. Hunter spera că tânăra femeie îl auzise vorbind lângă uşa camerei ei şi că va încerca să îl contacteze cât mai repede posibil.

Era o frumuseţe, această tânără femeie blondă!

Dar poate că doamna Nazarur era cu totul alta, însă Hunter, pentru moment, nu avea suficiente informaţii ca să-şi facă o opinie în acest sens.

La momentul crucial, îi va fi ea un aliat? Sau un duşman? Era imposibil de prevăzut în momentul de faţă.

Aparent, ea nu avea un suflet foarte nobil. Renunţase, într-adevăr, la onoarea şi libertatea sa pentru un preţ derizoriu – cel puţin, aşa se pare. Dar era încă prematur de spus.

În privinţa celorlalţi rechini care locuiau în acest conac, Hunter nu avea nici o îndoială cu privire la integritatea lor, cât şi la bunăvoinţa lor. Politeţea acestora nu era decât o faţadă, iar amabilitatea, o comedie. Aceşti exilaţi erau nişte barbari, nişte fiinţe pentru care viaţa aproape că nu conta – mai puţin a lor, bineînţeles.

— Mai există şi alte intrări în casă? întrebă Hunter. O pivniţă, de exemplu, sau chiar o seră?

— A, sera! zise Rafsanjani, a cărui faţă se lumină brusc. Ce bine că te-ai gândit la asta. Imaginează-ţi, colonele, că există într-adevăr o seră, care e locul meu favorit. Sala mea de joacă, dacă vrei, rezervată numai mie. Vom merge s-o vizităm, dar numai pentru plăcerea mea, adăugă el cu un aer radios. E lipită de casă, dar nu comunică cu ea. Nu se poate pătrunde în seră decât prin exterior. Vino, urmează-mă.

Cei doi bărbaţi ieşiră pe uşa principală şi făcură înconjurul casei. Hunter se străduia să rămână în alertă, dar în acelaşi timp încerca să-şi înăbuşe energia, ca să înfrunte criza atunci când ea se va produce.

Sera se afla în spatele casei: era o construcţie din sticlă, destul de mică, cu un acoperiş în pantă, ce pleca direct din zidul conacului, fiind luminată în interior.

După ce Rafsanjani deschise uşa serei, îi arătă cu mândrie lui Hunter un fel de ladă din lemn, cu grilaje în faţă, agăţată chiar de partea exterioară a uşii.

— E un coteţ pentru iepuri de casă, zise el cu o simplitate dezarmantă. Mi-a venit ideea să cresc iepuri.

În interiorul serei, era o umiditate de nesuportat, din cauza mirosului înţepător al plantelor exotice. Hunter aruncă o privire rapidă în jurul său, dar nu găsi nimic care să-l intereseze. Cu toate acestea, Rafsanjani îi explică:

— Cresc aici plante aromate din ţara mea. Şi ţin la ele, colonele, ca la ochii din cap. Aceste plante sunt singura mea legătură cu ţara natală. După general, bineînţeles.

Arătă cu un gest nişte oale unde creşteau plante rahitice, pentru că stătuseră prea mult timp în aerul închis al serei.

Hunter înaintă câţiva paşi, dar secretarul îl opri brusc.

— Nu te sfătuiesc să înaintezi, colonele.

— Da, de ce? întrebă îngrijorat Hunter, care începea să îşi dea seama că ghidul său căzuse pradă, pentru moment, unei plăceri morbide.

— O, continuă secretarul, undele nu sunt suficient de puternice ca să omoare o fiinţă umană, însă animalele nu au nici o şansă!

În timp ce vorbeau, Hunter îşi aruncă privirea către o bară metalică ce traversa acoperişul serei.

— Bara asta de metal, continuă el, emite un vuiet mortal.

Ochii lui erau animaţi de o licărire diabolică. Hunter simţi cum îl cuprinde furia.

— Ai un aparat Sonar reglat pe o frecvenţă limită? întrebă el. Pentru ce?

— Este o simplă protecţie, zise iranianul. Priveşte!

Fără să aştepte, ieşi din seră, deschise cuşca de unde scoase un iepure deja terorizat. Îl ţinu de pielea de pe gât şi, înainte ca Hunter să aibă timp să intervină, îl aruncă cu violenţă pe jos, sub bara de fier. În momentul în care animalul trecu pe sub Sonar, muri înainte de a cădea la pământ, parcă sfârtecat. Două firicele de sânge curgeau din urechile lui, iar corpul său tresări de câteva ori înainte de a rămâne nemişcat.

Forţa undelor invizibile îl omorâse.

Hunter rămase fără cuvinte. Acest act gratuit, inutil, îl revoltă, iar vederea animalului omorât îi provocă greaţă.

Dar Rafsanjani se pare că nu era satisfăcut pe deplin.

— O luăm de la capăt, zise el, îndreptându-se din nou spre cuşca cu iepuri.

— Ajunge! strigă Hunter.

Cu dosul mâinii, lovi cu violenţă braţul secretarului, în momentul în care acesta se pregătea să deschidă cuşca.

Sub brutalitatea loviturii, micul om păru paralizat, iar braţul său, în loc să cadă, rămase întins înainte, parcă crispat de durere.

O grimasă duşmănoasă îi deformă faţa.

— Dispari de aici, murmură el printre dinţi.

— Eu nu primesc nici un ordin, răspunse Hunter. Dacă te mai atingi de un singur iepure din cuşcă, te voi face să-ţi înghiţi toţi dinţii!

Împingându-l cu brutalitate pe Rafsanjani, Exterminatorul deschise uşa cuştii.

— Şi voi elibera jucăriile tale, continuă el. Mai bine să fie mâncate de câini sau lovite de maşini. Cruzimea ta e de neconceput! În plus, aceşti iepuri vor fi mult mai în siguranţă departe de aici, în noaptea asta, zise el, zâmbind. Voi sunteţi cei care veţi face pe iepurii atunci când va începe atacul. Şi, sincer să fiu, termină el, zâmbind, aştept acest moment cu o oarecare nerăbdare.

CAPITOLUL VIII

Şeful echipei de securitate se numea Minera şi avea un spate mare cât un dulap. Hunter şi Rafsanjani, în continuare destul de supărat după incidentul din seră, îl întâlniră pe acesta în ceea ce fuseseră altădată grajdurile proprietăţii. Însă clădirea lungă din lemn nu mai adăpostea astăzi caii pur sânge. Transformată şi renovată, ea servea drept cartier general şi post de comandă al echipei însărcinate cu securitatea.

Minera purta aceeaşi uniformă de culoare bleumarin ca şi gărzile lui. Mâna sa dreaptă se odihnea cu nonşalanţă pe mânerul unui pistol 44 Magnum, tip Dirty Harry, aşezat în toc, la şold.

Când Rafsanjani îi explică lui Minera cine era Hunter şi îi expuse motivele prezenţei sale, colosul aruncă o privire furioasă spre noul venit.

— Nimeni nu m-a prevenit că s-au cerut întăriri din exterior, zise el, strângând din dinţi. Te supără ceva, Rafsanjani? îl întrebă el pe iranian. Dacă ne crezi incapabili, pe oamenii mei şi pe mine, să stăpânim situaţia, trebuia să o spui mai devreme!

— Este vorba numai de o cooperare, îl întrerupse Hunter. Acum, dacă refuzi să colaborezi, ne vom descurca şi fără tine. Iar dacă te hotărăşti să rămâi, mi-ar face plăcere să mergem şi să verificăm dispunerea în teren a oamenilor tăi.

Minera retractă imediat cele spuse şi explică:

— Am unsprezece oameni, în seara asta. Patru păzesc poarta de acces în proprietate, doi sunt în baraca de lângă drum şi alţi trei patrulează pe proprietate cu câinii. Bineînţeles, doi dintre paznici rămân în casă şi nu-l părăsesc pe general. Îl supraveghează chiar şi atunci când merge la toaletă.

— Vorbeşte-mi acum de echipamentul vostru de supraveghere electronic.

— Avem camere de luat vederi rotative, plasate în cele patru colţuri ale zidului incintei proprietăţii, explică Minera.

Apoi, atingând un aparat mic de emisie-recepţie, agăţat de centură, adăugă:

— Sunt în contact permanent cu oamenii mei şi dispun de o maşină mică de golf, ceea ce îmi permite să merg peste tot foarte repede.

— Ei bine, hai să facem un tur, sugeră Hunter, ieşind din

vechile grajduri şi îndreptându-se spre mica maşină parcată în faţă.

După ce Minera şi Hunter urcară la bordul maşinii, acesta din urmă îi spuse lui Rafsanjani:

— Întoarce-te în casă şi nu o mai părăsi. Spune-le celor care se află acolo să facă la fel. Oamenii lui Minera vor primi ordin să tragă în voi dacă veţi ieşi. Cel mai bine este să fie cât mai puţină mişcare în tot perimetrul proprietăţii.

Iranianul făcu o uşoară plecăciune.

— Cum doriţi, colonele, zise el cu vocea lui ştearsă şi insidioasă, înainte de a se îndepărta.

— Acest tip ipocrit nu mi-a plăcut niciodată, mormăi Minera către Hunter, după ce iranianul dispăru.

Apoi răsuci cheia în contactul micii maşini, care demară imediat.

— Dacă eşti de acord, continuă Minera, vom merge mai întâi pe drum, apoi vom tăia câmpul ca să găsim oamenii care patrulează cu câinii...

Proprietatea, în general, era o adevărată încântare. Zonele de prerie se ridicau în coline domoale, pe care erau plantaţi ici-colo arbori bătrâni, întretăiate de un firicel de apă care şerpuia pe pantele terenului. Din nefericire, toată această frumuseţe era răvăşită de modificările aduse de general pentru a-şi asigura securitatea. Bariere metalice erau aproape peste tot, în special de-a lungul zidului incintei; şi ele erau în general dublate de sârmă ghimpată.

În cele din urmă, Hunter resimţi aici aceeaşi atmosferă dezgustătoare, nesănătoasă, pe care o observase şi în conac.

La urma urmelor, cu sârmă ghimpată sau nu, sistemul de securitate prevăzut de Minera părea destul de slab.

Maşina de golf urcase o mică pantă, când Hunter zise:

— Mi se pare că protecţia conacului este puţin cam superficială. Casa domină restul proprietăţii, e adevărat. Dar de ce nu a fost prevăzut un sistem de incintă mai apropiat?

— Generalul nu avea intenţia să rămână aici pe veci, explică Minera. Şi apoi, brusc, lucrurile s-au complicat.

— De cât timp asiguri protecţia generalului?

— De când s-a instalat aici, răspunse Minera. Adică, de aproximativ zece luni.

— Şi care este părerea ta despre el? întrebă într-o doară Hunter.

Minera dădu din umeri cu indiferenţă.

— Eu îmi fac treaba, nici mai mult, nici mai puţin.

Era clar că nu voia să spună mai mult.

Hunter îi sugeră atunci şefului securităţii să deplaseze una dintre patrulele sale în spatele primei bariere de la intrare. Acesta acceptă cu o mişcare din cap, dar ranchiuna rămânea perfect vizibilă.

Hunter îl părăsi pe Minera la jumătatea drumului, ca să ajungă la conac pe jos, mergând peste câmp.

Când maşina de golf dispăru, Hunter se ascunse în grabă după nişte copaci, de unde nu putea fi văzut, nici chiar de camerele video rotative. De altfel, dacă ar fi fost întrebat în legătură cu brusca sa dispariţie, el ar fi putut pretexta o nevoie naturală…

Acum, trebuia neapărat să contacteze Ferma Omului de Piatră, şi prefera ca acest lucru să aibă loc fără ştirea apropiaţilor generalului, cât şi a echipei de securitate.

În mod evident, totul mirosea suspect, pe acea superbă proprietate, iar Hunter avea mare nevoie de anumite informaţii suplimentare. Nimeni nu trebuia să bănuiască faptul că adulmeca ceva suspect. Atunci, probabil că atacatorii se vor demasca ei înşişi, că cineva va comite o greşeală.

O greşeală care, fără îndoială, îi va fi de folos lui Hunter.

Scoase micul aparat de emisie-recepţie, pe care îl purta sub haină şi îl deschise. Aparatul miniaturizat făcea legătura între Hunter şi Ferma Omului de Piatră, pe o frecvenţă foarte ridicată, rezervată numai poliţiei şi armatei. În plus, aparatul de emisie-recepţie era branşat la o staţie de bruiaj de la Washington DC, care îi asigura maximum de securitate.

— Buldozerul către Omul de Piatră. Mă auziţi? Vorbiţi.

Imediat se auzi vocea metalică a lui Rose d’Avril; în ciuda efectului tranzistorului, Hunter auzi oftatul său de uşurare.

— Aici Omul de Piatră, Buldozerule. Te auzim. Vorbeşte.

Vocea lui Rose vibra de emoţie, însă tânăra femeie se străduia să fie cât mai eficace.

— Totul merge bine, aproape ca pe roate, zise omul în negru. Dar situaţia de aici este cu mult mai complexă pe cât mi se părea la plecare. Am nevoie de informaţii suplimentare.

— Auzi, Buldozerule. Hal şi cu mine facem deja unele cercetări asupra indivizilor care te interesează. Îţi vom comunica rezultatele imediat ce va fi posibil. Te ascult.

— Contactaţi poliţia locală şi cereţi toate informaţiile cu privire la schimbul de focuri de la Parcul Canalului. Lupta a avut loc acum două ore. Mai am nevoie de informaţii despre un anumit

Minera. El este şeful echipei de securitate de aici. Verificaţi-i dosarul de la Biroul Crimei Organizate. În cele din urmă, am nevoie de identificarea unei plăci de înmatriculare.

Hunter îi dădu lui Rose numărul Datsun-ului.

— Am înţeles, zise tânăra cu o voce încordată.

Un fel de emoţie îi cuprinse vocea atunci când întrebă:

— Buldozerule… eşti bine?

Hunter se emoţionă fără să vrea şi în ciuda circumstanţelor. Rose era, într-adevăr, fiinţa care conta cel mai mult în viaţa sa de combatant. Avea, bineînţeles, prieteni foarte dragi, foarte apropiaţi – nişte oameni ca Hal Brognola şi Jack Grimaldi, care îşi riscaseră de multe ori viaţa pentru el, şi care îl susţineau în „noul său război”. Dar Rose îi oferea lui Hunter tandreţea, înţelegerea pe care numai o femeie era capabilă să le ofere.

— Nu-ţi face griji pentru mine, o linişti Hunter. Până acum, totul este bine. Ai veşti de la poliţia din Maryland?

— Şi-au scos toate efectivele, răspunse Rose, regăsindu-şi imediat tonul ei măsurat de profesionistă. Patrulează în mod metodic regiunea, dar, pentru moment, nu au remarcat nimic anormal.

— Dacă, din întâmplare, vreo patrulă va da de vreun comando iranian, continuă Hunter, să nu rişte să se lupte cu el. Oamenii lui Yazid sunt mult mai puternici. Să ia legătura cu voi şi să vă dea coordonatele exacte. Asta dacă este posibil, bineînţeles.

— Am înţeles, Buldozerule. Dacă va fi cazul, te vom anunţa.

— Perfect. Acum, este mai bine să mă întâlnesc cu ceilalţi înainte de a observa dispariţia mea. Rose, încercaţi să aflaţi, în cel mai scurt timp, informaţiile pe care vi le-am cerut. Voi lua din nou legătura cu voi peste o oră. Asta dacă nu se va întâmpla nimic până atunci.

Închise aparatul de emisie-recepţie şi îl puse la loc sub vestă. Apoi ieşi de după copaci şi se întoarse la conac.

Era clar că în această proprietate domnea un miros ciudat de putreziciune. Iar pentru Hunter, gărzile echipei de securitate semănau întocmai cu nişte soldaţi mafioţi transferaţi la ţară… O rasă pe care el o cunoştea foarte bine…

În privinţa lui Minera, nici acesta nu făcea excepţie de la regulă.

Era un cuib de viespi, da…

Hunter ştia că, în acea noapte, duşmanul nu va veni numai din exteriorul proprietăţii.

CAPITOLUL IX

Ascuns în umbra casei, fratele generalului Nazarur îl observă pe Hunter apropiindu-se. Colonelul Phoenix ţâşnise din întuneric, venind iniţial dinspre poarta principală a proprietăţii. Niciodată doctorul Mehdi Nazarur nu mai văzuse o fiinţă umană mişcându-se cu atâta supleţe şi confundându-se perfect în mediul înconjurător.

Cum colonelul trecu foarte aproape de el ca să ajungă la uşa conacului, Mehdi ieşi din umbră şi zise cu voce joasă:

— Colonele, aşteaptă un moment. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Hunter se răsuci brusc în loc, scrutând întunericul cu ochii lui reci, ca să se asigure că cel care îi vorbise era singur.

Iar când îi răspunse, vocea lui nu era decât un murmur:

— Bună ziua, doctore. Cu ce te pot ajuta?

— Vreau să-ţi spun anumite lucruri care sunt, cred eu, de mare importanţă, colonele. Te rog, apropie-te, ca să nu fim văzuţi.

Doctorul Nazarur intră din nou în zona întunecată, iar Hunter îl urmă.

Dar iranianul remarcase că americanul avea mâna crispată pe mânerul impresionantei arme aflate la şoldul drept.

— Bine, doctore, spune-mi ce te nelinişteşte, zise Hunter.

Mehdi Nazarur simţea câteva picături de transpiraţie curgându-i pe frunte, în ciuda frigului din acea noapte de octombrie.

— Eu… vreau numai să-ţi spun, colonele, cât de recunoscători îţi suntem eu şi fratele meu pentru că ne acorzi ajutor şi asistenţă, în asigurarea securităţii, în această noapte.

— Haide, doctore, răspunse cu răceală Hunter, poţi să-ţi exprimi mulţumirile şi în public. Dacă ai altceva să-mi spui, fă-o repede, înainte ca ceilalţi, remarcându-ne absenţa, să plece în căutarea noastră.

— Da, da, bineînţeles. Voiam să te avertizez că… că vei avea mulţi duşmani de înfruntat, în seara asta… dacă înţelegi ce vreau să spun.

În sinea sa, Mehdi Nazarur blestema aceste îngrozitoare fioruri care îl furnicau din cap până-n picioare, şi care îi făceau dificilă exprimarea. Cu toate acestea, americanul înţelesese sensul cuvintelor sale.

— Bănuieşti prezenţa printre voi a unui trădător, dacă înţeleg bine, răspunse cu răceală Hunter. Te gândeşti la soţia fratelui tău, sau la Rafsanjani? Sau e vorba de Minera?

Mehdi simţi cum tremuratul îl cuprinde din ce în ce mai tare.

— Te rog, şopti el, nu mă întreba. Nu pot să-ţi spun mai multe. Dar voiam să te previn. Pericolul se poate ivi din orice parte.

Iranianul voia să se retragă, dorind în mod vizibil să pună capăt acestei conversaţii. Cu atât mai mult cu cât se întreba dacă nu cumva comisese o eroare fatală.

— Aşteaptă încă puţin, doctore.

Tonul autoritar îl încremeni în loc pe Mehdi Nazarur. Hunter continuă:

— Sunt foarte mulţumit de această conversaţie ferită de urechile indiscrete, căci vreau să te întreb ceva. De când am venit aici, n-am văzut-o pe soţia fratelui tău. Nici măcar atunci când am făcut cu Rafsanjani turul casei. Unde este? Ştii cumva? Ai văzut-o?

Mehdi Nazarur ar fi preferat să plece cât mai repede. Tremuratul lui era acum insuportabil. Totuşi, cuvintele îi scăpară din gură.

— Fratele meu mi-a explicat că ea a trecut printr-un moment foarte dificil al vieţii sale... şi mi-a cerut să-i administrez un calmant.

— Şi l-ai ascultat?

— Da. Acum, Carol doarme în camera ei.

— De cât timp?

— De aproximativ trei sferturi de oră. La puţin timp după sosirea ta.

— În cât timp îşi face efectul calmantul pe care i l-ai dat?

— În aproximativ cincizeci de minute. E un sedativ destul de puternic...

— Sub ce formă se prezintă acest medicament? întrebă Hunter cu o voce mai rece ca înainte. Şi cum a reacţionat doamna Nazarur?

— Sedativul se prezintă sub formă de comprimate. Cumnata mea a înţeles că trebuie să-l înghită, pentru că era un ordin de la soţul ei. Dacă nu-l asculta, risca din nou o... o pedeapsă din partea lui Rafsanjani. Acest lucru a avut loc de mai multe ori în trecut... Rafsanjani a fost nevoit să o „cuminţească” de mai multe ori... în seara asta, a închis-o în camera ei.

— Ciudată viaţă conjugală, doctore, nu ţi se pare? întrebă Hunter. Pedeapsă, sechestrare, ce mai urmează?

Dar Mehdi nu mai voia să vorbească. Se retrase uşor spre uşa din spate, pe care ieşise din casă pe furiş.

— Te rog, colonele, mormăi el, lasă-mă să intru. Trebuie să mă întorc la cei din casă, înainte ca ei să observe dispariţia mea. Voiam numai să te pun în gardă.

— Mai răspunde-mi măcar la o ultimă întrebare. De ce ţii atât de tare să mă avertizezi? Care este interesul tău în toată afacerea asta?

Aceasta era întrebarea de care Mehdi Nazarur se temea cel mai tare, dar nu voia să-i spună mai multe americanului.

— Eu... eu trebuie să-mi ascult fratele, murmură el cu o voce care abia semăna cu a lui.

Era o voce slabă, îngrozită, aproape ruşinată...

De data asta, Hunter nu mai încercă să-l reţină, şi Mehdi Nazarur intră fără zgomot în casă, îndreptându-se spre scara din spate, care ducea spre camera lui.

Doctorul Nazarur se ura în mod profund, aşa cum ura şi slăbiciunea sa. Căci întreaga sa viaţă era suspendată de micul pliculeţ de heroină ascuns cu grijă în dulapul băii sale.

Totuşi, nu putea renunţa la acea uşurare intensă, aproape tâmpă, oferită de pudra albă. Era singurul său mod de a evada dintr-o viaţă devenită infernală de la începutul acestor doi ani de exil petrecuţi lângă fratele său.

Cât timp trăise în Iran, Mehdi reuşise să-şi stăpânească acest viciu. Era atunci un doctor de renume la curtea şahului, şi ştia să se mulţumească cu câteva doze foarte mici din drogul său favorit, căci atunci îşi putea procura heroină de cea mai pură calitate. Dar, de când sosise în America, nevoia devenise permanentă, cu atât mai mult cu cât drogul pe care-l injecta era adesea contrafăcut. În cele din urmă, Eshan devenise pentru el singurul furnizor. Generalul avea, într-adevăr, nişte relaţii de care Mehdi nu ştia şi, datorită acestora, Eshan îi furniza fratelui său praful alb care îi permitea să trăiască.

Mehdi intră repede în baie şi încuie uşa în urma sa. Apoi îşi scoase cu precauţie arsenalul obişnuit.

Da, făcuse foarte bine vorbind cu americanul.

Acum, va scăpa din această noapte de teroare...

Încălzi micuţa lingură plină cu praf alb la flacăra unei brichete. Alături, seringa era deja pregătită.

Teroarea, da. De ce să nu lase teroarea unor oameni destul de puternici ca să o înfrunte? Unor oameni ca Eshan, sau chiar ca americanul, colonelul Phoenix?

Mehdi avea o singură grijă în minte, o grijă la care se străduia să nu se gândească: aceea a securităţii fratelui său. Căci Mehdi nu-şi imagina viaţa fără heroină. Şi, prevenindu-l pe american aşa cum făcuse, era sigur că, într-un anumit fel, îşi protejase fratele... şi poate şi pe biata Carol.

Da, Mehdi Nazarur avea ferma convingere că destinul lor, al celor trei, se afla de acum înainte în mâinile acestui american puternic...

CAPITOLUL X

Această întrevedere „clandestină” cu Mehdi Nazarur îi adusese lui Hunter câteva informaţii despre acel puzzle din ce în ce mai complex care era misiunea sa.

Astfel, ştia acum de ce Carol Nazarur nu răspunsese, atunci când Rafsanjani bătuse la uşa ei, înainte să viziteze împreună conacul. Dacă doctorul Nazarur spusese adevărul – şi de ce să-l bănuiască că minţise? – tânăra femeie, la ordinul soţului ei, luase un sedativ puternic, şi, pentru mai multă precauţie, fusese încuiată în propria cameră!

Frumoasă căsnicie!

Hunter ştia de ce fratele generalului ţinuse atât de mult să-i vorbească în particular, deşi chiar el ocolise întrebarea atunci când americanul i-o pusese.

Doctorul Nazarur era un drogat. Nu era nici o îndoială în această privinţă. Hunter întâlnise suficient de mulţi bolnavi de genul ăsta, în timpul aventurilor precedente, ca să-i nu recunoască de la prima privire. Pupilele dilatate, vorbirea grăbită, transpiraţia, în ciuda aerului rece al nopţii... Da, acest doctor era un toxicoman convins.

Totuşi, avertismentul pe care i-l dăduse fratele generalului era misterios. Faţă de cine încercase el să-l pună în gardă pe Hunter? Cine, din anturajul direct al generalului, era în legătură cu Yazid şi echipa lui? Erau atâtea întrebări vitale pentru rezolvarea misiunii, şi la care trebuiau găsite cât mai repede răspunsurile. Venise timpul unei conversaţii faţă în faţă cu generalul. O conversaţie în care va trebui să joace cu cărţile pe masă.

Hunter părăsi încet zona de umbră şi intră în casă.

Nu înaintă decât câţiva paşi, când un obiect mic ateriză la picioarele sale.

Din instinct, se opri şi se aşeză pe vine, cu mâna pe Auto-Mag.

Dar obiectul picat se dovedi a fi total inofensiv: un pantof de femeie în interiorul căruia era băgată o bucată de hârtie împăturită în patru. Hunter trase biletul şi îl desfăcu. Scrisul era unul de femeie. Hunter îl citi: „Ne întâlnim în spatele casei, imediat. Te rog, nu spune nimic nimănui. C.N.”

Hunter ascunse pantoful într-un tufiş, puse biletul în buzunar şi se îndreptă prudent spre spatele conacului. În timp ce mergea, scoase Auto-Mag-ul.

Dacă scrisul era autentic, Carol Nazarur nu înghiţise sedativul prescris de soţul ei.

Hunter zâmbi în sinea lui. Încă de când o văzuse, instinctul îi spusese că această Carol Nazarur era o persoană de calitate… şi, aparent, nu se înşelase.

O găsi ascunsă după un copac, tremurând în noapte. Semăna cu o tânără şi frumoasă studentă, cu blugii pe ea, cu încălţămintea plată şi aceeaşi haină de piele pe care o purtase mai devreme, la întâlnire. Dar mai avea, la umăr, o geantă de voiaj din pânză.

Faţa sa frumoasă era din nou îngrijorată.

Apropiindu-se de ea, Hunter puse la loc Auto-Mag-ul, apoi o luă uşor de braţ, cu un gest prin care voia s-o calmeze. Aruncând o privire la geanta de pânză, el murmură:

— Încerci să fugi din nou, Carol?

— Te implor, vreau să plec de aici! şopti ea. Sunt cetăţean american!

Vocea ei era patetică, iar tânăra femeie nu încerca să-şi ascundă tremuratul nervos care o agita când continuă:

— Nu vreau să părăsesc această ţară cu… cu ceilalţi.

Cuvântul „pedeapsă”, pronunţat de Mehdi Nazarur, răsuna încă în urechile lui Hunter.

— Presupun că viaţa cu generalul nu-i în fiecare zi o plăcere!

— E mai rău decât ţi-ai putea imagina, răspunse ea, revoltată brusc. În primul an, am încercat să fug de mai multe ori. Rafsanjani m-a prins de fiecare dată. Odată, m-a urmărit prin întreaga Europă. Şi când am crezut că, în sfârşit, am scăpat, l-am găsit aşteptându-mă la aeroport, în Frankfurt, în momentul în care mă pregăteam să iau un avion spre Londra. M-a adus cu forţa înapoi la Eshan. Imediat ce am rămas singuri, m-a… bătut. Oh, adăugă ea, este foarte rău, poartă mereu mănuşi de piele atunci când mă bate. Aşa nu lasă multe urme.

Hunter simţi cum îl cuprinde furia. Violenţa asupra oamenilor nevinovaţi era pentru el ceva de netolerat!

— De ce n-ai plecat, mai devreme? Ţi-am oferit ocazia, murmură el.

— Ţi-am spus, te-am luat drept un zbir al soţului meu. Într-o zi, Rafsanjani m-a păcălit. Mi-a spus că, dacă voi fugi, el mă va lăsa în pace. Dar abia plecam că se şi afla pe urmele mele. „A fost o glumă mică”, zicea el. Şi iar mă bătea.

— De unde ştii acum că nu sunt unul dintre oamenii soţului tău?

— Mehdi, fratele generalului, mi-a vorbit despre tine: mi-a spus cine eşti, şi motivul prezenţei tale aici, în seara asta.

— Te înţelegi bine cu doctorul Nazarur?

— Din anturajul lui Eshan, el este singurul individ în care pot avea puţină încredere, mărturisi tânăra femeie. Mehdi îmi provoacă milă. E total în slujba fratelui său şi va face, orbeşte, tot ce acesta îi va cere. E slab, dar, într-un anumit fel, are un suflet bun.

Hunter încerca să-şi calmeze furia care îl cuprinsese. Până la urmă, mânia era o consumare inutilă de energie, iar el avea nevoie de toate aceste resurse ca să înfrunte acea lungă noapte.

— Cum ai căzut în mâinile acestor rechini? întrebă el.

— Eram un copil nebunatic, răspunse ea simplu. Şi nu un copil comod. Eram mereu însetată după independenţă, revoltată. Eram o puştoaică descreierată şi prea zăpăcită ca să ascult sfaturile părinţilor mei. Tatăl meu se afla în Turcia, cu trupele NATO. Astfel l-am cunoscut pe Eshan. Dacă stau bine să mă gândesc, nu m-am îndrăgostit de el, ci mai degrabă de imaginea pe care mi-o făceam. În acea vreme, bineînţeles, nu era infirm. Accidentul s-a produs cu puţin timp înainte de fuga în străinătate. Atunci, a început viaţa noastră rătăcitoare. Când l-am cunoscut pe Eshan, era foarte bine făcut, foarte frumos, cu nişte ochi negri şi misterioşi. Părinţii mei, evident, au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să nu mă căsătoresc cu el, dar cred că m-am încăpăţânat s-o fac, ca un ultim act de rebeliune împotriva lor. Voiam neapărat să le arăt că nu mai aveam nevoie de eternele lor sfaturi şi că ştiam exact ce voiam.

Carol Nazarur dădu din cap cu tristeţe, zâmbind cu amărăciune.

— Dacă m-ar vedea acum!… Acum sunt morţi. Au murit într-un accident de maşină, la numai şase luni după plecarea mea.

Ascultând-o vorbind, Hunter avea simţurile activate la maximum, spionând cel mai mic zgomot din jur. Dar nimic. Timpul trecea, iar minutele erau acum numărate.

— Cine era bărbatul cu care te-ai întâlnit în afara proprietăţii, în seara asta? întrebă el. Cel care a fost omorât de ucigaşii din Ford…

— Se numea Tony şi făcea parte din echipa de securitate de aici. El era puţin diferit de ceilalţi. Ştia să fie… să zicem tandru, uneori.

— Erai îndrăgostită de el?

Carol Nazarur îl privi pe Hunter drept în ochi, consternată. Apoi

gura sa făcu o grimasă amuzată.

— Îndrăgostită? mormăi ea. De mult timp am uitat semnificaţia acestui cuvânt. Nu, colonele, Tony nu era decât un bărbat cu care petreceam un moment, atunci când aveam nevoie de puţină afecţiune.

— Tony voia să te răpească de aici?

— Sigur, nu. Era un om prea slab ca să încalce ordinele pe care le primea. De altfel, cred că toată lumea de aici ştia de relaţia noastră. Soţul meu ştia sigur, căci el este cel care a trimis ucigaşii în seara asta, colonele. Ei l-au asasinat pe Tony şi să pregăteau să mă „pedepsească", atunci când ai apărut tu. Pentru mine, acest lucru este foarte clar.

— Cum ai ieşit din proprietate ca să te întâlneşti cu Tony?

— *Credeam* că am descoperit un tunel secret. L-am găsit într-o după-amiază, în timp ce mă plimbam pe proprietate. Îl foloseam adesea când mă întâlneam cu Tony. Tunelul părea pe jumătate prăbuşit şi lăsa impresia că nu mai fusese folosit de secole. Dar faptul că Eshan îşi avea oamenii în ambuscadă, în seara asta, înseamnă că ştia foarte bine de existenţa pasajului subteran. Mă întreb de ce a aşteptat atât de mult timp ca să mă prindă în flagrant delict şi să-l execute pe Tony. Fără îndoială, nu voia să-şi omoare unul dintre membrii echipei sale de securitate.

Hunter dădu din cap şi arătă din nou geanta de pânză.

— Iar acum vrei să te ajut eu să fugi, nu-i aşa?

Tânăra femeie îi aruncă o privire imploratoare, în timp ce vocea ei redeveni încordată.

— Te implor, colonele, ajută-mă. Sunt cetăţean american, iar tu lucrezi pentru guvernul ţării mele. Scoate-mă de aici. Nu vreau să părăsesc Statele Unite. Ştiu însă că nu voi putea fugi singură. Am nevoie de ajutorul tău.

— Îl vei avea, îţi promit, o linişti Hunter. Cu toate astea, nu pot să mă ocup acum de tine, Carol. Am venit aici ca să duc la bun sfârşit o misiune precisă, iar aceasta trece pe primul plan. Îţi garantez că de acum înainte drepturile tale de cetăţean nu vor mai fi violate. Dar va trebui să mai aştepţi câteva ore. Aici este nevoie de mine şi nu pot să dispar ca să te conduc undeva unde vei fi în siguranţă. Te voi lua cu mine atunci când voi pleca. Asta este tot ce pot face pentru tine.

În timp ce îi vorbea, tânăra femeie se lipise de el. Acum îi simţea corpul călduţ lipit de al lui, şi fu învăluit de parfumul exotic care îl emoţionase, mai devreme, în maşină. Carol îi luă o mână în a sa şi o ghidă până la pieptul ei, strângând-o pe sânul

stâng. Hunter simţi cum îi palpită inima, în ciuda grosimii hainelor.

— Te rog, murmură ea la urechea lui, scoate-mă de aici, îţi voi da orice în schimb…

Dar Hunter se depărtă uşor.

— Ai trăit prea mult cu nişte oameni pentru care sexul este un mijloc de putere, zise el puţin sever. Ţi-am promis că te voi lua cu mine atunci când voi pleca. Misiunea mea de aici este pe primul plan. Nu pot să schimb nimic. Iar acum, adăugă el pe un ton mai blând, întoarce-te în camera ta şi nu te mişca de acolo. Imediat ce totul se va termina, voi veni să te caut.

Carol lăsă capul în jos, decepţionată. Dar imediat îşi veni în fire şi ridică ochii ca să-l privească pe Hunter, zâmbind.

— Pari foarte sigur pe tine, colonele, murmură ea.

— Încrederea în sine ajută deseori. Ar trebui să încerci să ai şi tu mai multă.

— Fără îndoială că ai dreptate, am trăit cu nişte rechini atât de mult timp… Chiar că uitasem că există oameni ca tine. Totuşi, ce se va întâmpla dacă misiunea ta eşuează?

Hunter se gândi repede, apoi întredeschise tocul şi scoase Beretta.

— Ia acest revolver, îi zise el, întinzându-i-l. Dar să-l foloseşti cu maximă prudenţă, şi numai în caz de forţă majoră. Acest jucării te pot înfunda la fel de uşor cum te pot şi scăpa de belele.

Îi luă apoi zece secunde ca să îi explice cum funcţionează revolverul şi, îndată ce Carol strecură arma în geantă, el o întrebă:

— Vei şti să te foloseşti de el?

— Bineînţeles, colonele, dacă va fi necesar, zise ea încet.

Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, ea îl sărută pe obraji, după care o luă din loc, dispărând în noapte.

Hunter o privi cu un oarecare regret. Anumite femei, uneori, ştiu să emoţioneze profund inima unui bărbat. Carol Nazarur era una dintre acelea. Parfumul ei exotic se simţea încă în aer, iar Hunter realiză cum toate simţurile sale se trezesc, ca la amintirea unui vis deja pe jumătate uitat.

Da, era o adevărată femeie!

CAPITOLUL XI

Înainte de a intra în conac pentru conversaţia privată cu generalul, Hunter se duse la maşina sa, ca să ia un al doilea revolver cu amortizor, de care nu se despărţea niciodată, şi pe care îl avea ascuns sub bancheta din spate. Arma luă locul Berettei, la subsuoara stângă. Apoi Exterminatorul se îndreptă către uşa conacului. Traversă holul şi o luă direct spre biroul lui Nazarur. Cele două gărzi de corp se aflau în faţa uşii.

Văzând silueta impozantă a americanului, cei doi bărbaţi duseră fiecare, din instinct, mâna la armă, apoi, recunoscându-l pe Hunter, se destinseră şi nu îl opriră să intre în birou.

Exterminatorul nici măcar nu se sinchisi să bată la uşă. O deschise cu brutalitate şi aruncă o privire circulară în cameră.

Generalul Nazarur era aşezat în scaunul rulant, în spatele biroului mare.

Abbas Rafsanjani, care semăna mai mult ca niciodată cu Peter Lorre, se afla în faţa lui, iar cei doi bărbaţi purtau o discuţie aparent animată. Intrarea lui Hunter îi întrerupse brusc; Rafsanjani aruncă peste umăr o privire plină de ură spre Hunter, care se afla în pragul uşii.

Nazarur luă cuvântul:

— Intră, colonele, zise el cu răceală. Se pare că ai ceva important să-mi comunici.

Hunter înaintă câţiva paşi şi închise uşa în urma lui, fără să-i părăsească cu privirea pe cei doi bărbaţi.

— Sistemul tău de securitate pare aproape corect, generale, zisei el. Totuşi, trebuie să aduc câteva mici modificări.

— Câtă imprudenţă! zise Rafsanjani cu jumătate de gură. Colonele, ai mare nevoie să înveţi câteva chestii rudimentare de protocol!

— Mă voi gândi la asta atunci când voi avea timp liber! zise Hunter cu voce tare.

Şi, străpungându-l cu privirea pe Nazarur, zise:

— Generale, trebuie să vorbim între patru ochi, fără martori.

Generalul încuviinţă cu un semn din cap. Se întoarse spre secretarul său şi îi spuse:

— Acum, lasă-ne singuri, Abbas. Ştiu că nu mi se va întâmpla nimic cu colonelul Phoenix.

Ochii lui se îndreptară mai întâi spre Hunter şi adăugă pe un

ton care nu lăsa nici o îndoială despre ceea ce gândea:

— Totuşi, spune-le gărzilor mele să rămână lângă uşă. Dacă, din întâmplare, aud vreun zgomot neobişnuit… Am zis bine, dacă din întâmplare…

Rafsanjani era profund jignit.

— Nu înţeleg de ce îmi ordoni să te las singur cu colonelul, protestă el.

— Nu îţi cer nici să gândeşti şi nici să înţelegi! strigă furios Nazarur. Mulţumeşte-te să mă asculţi. Şi, acum, dispari!

Secretarul execută ordinul, aruncând în trecere o privire ucigătoare spre Hunter.

Când uşa biroului fu închisă, Hunter luă cuvântul:

— Generale, am reuşit în cele din urmă să elucidez un anumit număr de puncte, care, până mai devreme, erau misterioase pentru mine. Ştiu că oamenii care au încercat să-ţi răpească soţia erau sub comanda ta. În cele din urmă, descoperiseşi că soţia ta avea o legătură şi ai plătit nişte ucigaşi ca să-i dea o mică „lecţie”, dacă îmi ierţi acest eufemism.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă Nazarur.

Hunter ignoră întrebarea, continuând:

— Oamenii pe care i-am omorât în Parcul Canalului, generale, făceau parte, fără îndoială, din echipa de securitate însărcinată să o schimbe pe cea de aici. Erau, deci, nişte oameni de-ai lui Minera, care nu au ezitat să-şi omoare un coleg şi să o maltrateze pe soţia ta, pentru că tu ai fost cel care a dat ordinul şi pentru că i-ai plătit pentru asta. Iar acest lucru nu mi-a plăcut deloc.

Infirmul, aşezat în fotoliul său rulant, rămase încremenit.

— Colonele, te rog să închei acest subiect. Viaţa mea particulară şi conjugală nu te priveşte. Păstrează-ţi energia pentru misiunea care te-a adus aici.

— Viaţa ta particulară şi, mai ales, conjugală nu mă poate lăsa indiferent, generale, răspunse Hunter. Când vei lua acel avion mâine dimineaţă, la Rockville – dacă ai să trăieşti până atunci – soţia ta nu va pleca cu tine. Ea doreşte să rămână în Statele Unite, şi mi-a cerut ajutorul. Ajutor pe care i l-am promis.

Nazarur luă imediat un aer sobru şi ameninţător.

— Dacă înţeleg bine, scumpa mea soţie este cea care şi-a deschis inima?

— Astea sunt detalii fără importanţă, răspunse Hunter prompt. Dar să ştii că, dacă i se va întâmpla cel mai *mic* lucru doamnei Nazarur, până în zori, te voi face direct responsabil pentru asta,

generale. Cred că mă înţelegi, nu?

Reacţia lui Nazarur îl derută pe Hunter. El dădu din cap şi făcu un mic gest din mână, ca şi cum nu merita osteneala să răspundă la întrebare.

— E clar, zise el pe un ton indiferent. Nimeni nu-i de neînlocuit pe lumea asta. Dacă păpuşa s-a săturat să se mai joace cu noi, e liberă să plece.

— Ce generos eşti! observă Hunter, fără să încerce să-şi ascundă sarcasmul. Şi, fiindcă am abordat aceste subiecte intime, vreau să-ţi pun o întrebare, generale.

— Cred că ştiu la ce faci aluzie, colonele. Felicitările mele pentru perspicacitatea dovedită. Te întrebi, îmi imaginez, cum au reuşit copoii lui Khomeiny să mă găsească?

— Exact, zise Hunter. Ai reuşit să menţii în secret retragerea ta aici timp de mai bine de nouă luni. Atunci, de ce acest atac prevăzut în mod precis pentru această noapte, ultima pe care o petreci pe teritoriul american?

Pentru prima oară de la începutul conversaţiei, privirea lui Nazarur se pierdu în gol. Rămase gânditor câteva clipe, şi când vorbi, o făcu calm, ca şi cum şi-ar fi ales cu grijă cuvintele:

— Eu aparţin unui popor străin, plin de contradicţii. Regimul actual reprezintă o ilustrare frapantă a acestui lucru. Khomeiny conduce Iranul graţie unei religiozităţi arhaice şi unui absolutism moral de inegalat în aceste zile în oricare dintre ţările civilizate. Fanatismul său şi teroarea pe care le face să domnească în jurul lui îi asigură supunerea întregului popor. Cu toate acestea, în ciuda acestei unităţi aparente, peste tot se află trădători. În ultimele luni, mai mult de o mie de duşmani ai lui Khomeiny au fost asasinaţi. O mie este enorm, oricum! Khomeiny a executat două mii cinci sute de iranieni suspecţi, în ciuda nebuniei sale orbeşti, ayatollahul ştie că are duşmani chiar în interiorul tării.

Nazarur se întrerupse ca să-şi dreagă vocea, după care continuă:

— Ei bine, şi eu, colonele, cred că am un duşman în interior, sau, poate mai precis, printre apropiaţii mei. Într-adevăr, cum să-mi explic acest fapt, şi anume că ei încearcă să mă asasineze exact în timpul ultimei nopţi pe care o petrec în ţara voastră? Prietenul tău, domnul Brognola, m-a informat că acest comando terorist m-a localizat cu puţin timp în urmă. Acest lucru pare absolut incredibil. Şi, de când am aflat vestea, m-am gândit numai la asta, crede-mă. Am ajuns la concluzia următoare: nu sunt victima copoilor lui Khomeiny, căci nu sunt un personaj

destul de important pentru asta.

— Scuză-mă, generale, îl întrerupse Hunter, dar duşmanii lui Khomeiny sunt nu numai opozanţii lui religioşi, ci şi cei care au jefuit şi ruinat Iranul şi poporul său sub regimul precedent. Aşa că eşti, fără îndoială, o ţintă deloc de neglijat pentru potolirea setei de răzbunare a ayatollah-ului.

— La dracu'! exclamă Nazarur, lovind masa cu pumnul. Scuză-mi gestul, colonele. Nimeni, sub fostul regim, nu a jefuit şi nici nu a ruinat Iranul. Ţara noastră este foarte bogată, ştii asta? Îţi dau exemplu modul uimitor în care supravieţuieşte, în ciuda regimului economic retrograd, care domneşte acum acolo, şi al embargoului pus de marile naţiuni după revoluţie. Nu, continuă Nazarur, nu sunt vizat de serviciile secrete iraniene. Îţi repet, nu sunt o persoană foarte importantă pentru ei, iar asasinarea mea va trece neobservată acolo. Ea nu va avea nici o valoare. În schimb, am convingerea că sunt o victimă a unuia dintre apropiaţii mei, a unei persoane care îmi vrea moartea şi care trăieşte sub acoperişul meu, sub privirea oarbă a serviciului de securitate pe care l-am adus aici...

Exact în acel moment, afară, în noapte, se auziră zgomote.

Nişte zgomote periculoase.

Se auziră mai întâi nişte urlete, apoi zgomotul armelor automate.

Hunter rămase nemişcat.

— Vom vorbi despre Iran puţin mai târziu, generale, zise el. Până atunci, să nu părăsiţi cele două gărzi de corp de la uşă.

— Crezi că echipa morţii a venit deja? întrebă Nazarur în timp ce mâinile lui se crispară pe braţele scaunului rulant.

— Probabil că gărzile tale se amuză trăgând în iepuri, mormăi Hunter, îndreptându-se spre uşă.

Ajuns în pragul ei, Hunter se întoarse şi zise:

— Poate că vă veţi omorî între voi, în noaptea asta, iar eu voi fi prins între cele două focuri!... în mod evident, acest nou război este cel mai feroce dintre toate pe care le-am cunoscut, adăugă el ca şi cum ar fi vorbit pentru sine.

Trebuia să acţioneze repede. Şi mai întâi trebuia să ajungă la maşina lui Corvette, ca să-şi recupereze artileria de luptă.

Hunter nu mai zăbovi în biroul generalului. Stinse repede lumina încăperii şi ieşi în hol.

Gărzile de corp, în continuare aflate lângă uşă, îşi scoseseră armele din toc. Instinctiv, ei ridicară privirea spre Hunter, ca şi cum ar fi aşteptat ordine de la el. Acestea, de altfel, veniră

imediat.

— Stingeţi luminile şi adunaţi-i pe toţi din casă într-o cameră, şi apăraţi-i.

Afară lupta continua, totuşi destul de departe. Brusc, americanul auzi, mult mai aproape de data asta, huruitul unui mic motor turat.

Sosise timpul începerii luptei. Mai rămânea să-şi recupereze armele…

Hunter se îndreptă spre uşa din spate, fără să se ocupe de motorul care se apropia. Direcţia: maşina Corvette şi tot arsenalul pe care îl conţinea.

După aceea, va veni timpul să înfrunte duşmanii.

CAPITOLUL XII

În ciuda întunericului, lui Hunter îi fură de ajuns aproape treizeci de secunde ca să se echipeze. Verifică foarte repede mecanismul armei M1. Apoi, cât ai clipi, aplică pe arma impresionantă luneta cu infraroşii Startron Smith and Wesson. Startron-ul amplifica cea mai mică luminiţă ce apărea în câmpul ei, permiţând astfel celui care o folosea să-şi localizeze propria poziţie în raport cu un opozant semnalat prin cel mai mic punct luminos. Împreună, Stratron-ul şi M1 vor fi de foarte mare folos în seara asta. M1 avea un tir unic de cartuşe de calibru 30, fiecare dintre ele răspândind cinci sute de alice de plumb mortale. În plus, tirul ei era perfect eficace la mai mult de cinci sute de metri distanţă. Şi Hunter prefera mereu un singur tir şi precis decât o rafală sistematică şi adesea la întâmplare. În plus, M1 era cuplat cu un lansator de grenade, ceea ce îl făcea mult mai preţios.

Odată verificarea terminată, Hunter îşi trecu pistolul-mitralieră Uzi la spate; apoi agăţă în jurul taliei o centură ce conţinea un întreg sortiment de garouri de nailon, de stilete şi de alte arme albe. Adăugă la acestea câteva grenade incendiare şi altele cu fragmentaţie.

Cu Auto-Mag-ul la şoldul drept, Uzi şi M1, luptătorul de noapte era gata să intre în acţiune.

Ocoli piscina, când mica maşină de golf condusă de Minera ţâşni din întuneric şi frână brusc în dreptul lui.

Minera-Malacul îşi pierduse brusc din frumuseţe. Avea ochii parcă ieşiţi din orbite şi o zgârietură ce sângera pe obrazul drept. Zona din spate a vehiculului avea numeroase urme de gloanţe.

Şeful echipei de securitate sări din maşină, cu al său 44 Dirty Harry în mână, aruncându-i lui Hunter o privire uşurată.

— Uf, ce bine că te-am întâlnit! şopti el. Acolo domneşte o panică totală!

Dacă va continua aşa, Minera îşi va pierde cumpătul. Hunter îi vorbi foarte calm, încercând să-l facă să-şi recapete sângele-rece.

— Dacă înţeleg bine, a fost un mic foc de artificii, la intrare, şi nu m-ai chemat şi pe mine? Cine a tras, Minera?

— Tare aş vrea să ştiu şi eu! mormăi şeful echipei de securitate. Sincer să fiu, nu mai înţeleg nimic. Am fost să verific patrulele cu câinii şi mă pregăteam să urc la conac când, dintr-

odată, am văzut că nu mai era nimeni în cea de-a doua cabană. Am hotărât să arunc o privire mai de aproape, şi, apropiindu-mă, ce crezi că am văzut? Nişte tipi care treceau liniştiţi, pe jos, de prima barieră! M-au văzut în momentul în care i-am văzut şi eu şi au deschis focul asupra mea. Am şters-o imediat şi am pornit în căutarea ta.

— Şi cabana paznicilor, cea de pe drum? întrebă Hunter.

— Tipii de acolo au mitraliere, răspunse Minera. Ei trebuiau să susţină atacul atunci. Numai dacă ceilalţi nu sunt prea numeroşi.

Hunter o luase deja din loc, iar Minera îl urma. Se aflau la marginea piscinei, când zgomotul unei explozii străpunse noaptea. Zgomotul provenea de la baraca de care ei tocmai vorbiseră.

Hunter se opri în loc.

— Coborâm până la baracă şi ne despărţim la o sută de metri înainte, îi ordonă el lui Minera. Vom încerca să-i încercuim prin părţi. Tu o iei la stânga, iar eu la dreapta. Să sperăm numai că oamenii tăi, cu mitralierele lor, vor şti să-i ţină la respect un moment.

Minera părea mult mai liniştit, acum că Hunter preluase comanda operaţiunilor.

— Nu aştepta de la mine miracole, zise el, arătând spre impresionanta artilerie cu care era dotat Hunter. Armele mele au rămas la postul de comandă! La dracu'! Dumnezeule! Ce e asta?

Minera tocmai se împiedicase de ceva moale. Cei doi se aplecară repede şi recunoscură o fiinţă umană prăbuşită pe mica alee de lângă piscină.

Hunter îndreptă spre ea arma M1, gata să tragă, şi, cu vârful piciorului, întoarse individul ca să-i identifice faţa. Dar aceasta nu era o capcană, Dumnezeule, nu! Cadavrul care zăcea pe jos era cel al doctorului Mehdi Nazarur.

Cineva îi înfipsese un pumnal în piept, exact deasupra inimii. Lama era înfiptă până la mâner.

Hunter îngenunche: fără îndoială, fratele generalului era mort, iar moartea sa survenise numai cu câteva minute în urmă. Rana încă mai sângera.

— Ceva nu e în regulă, murmură Hunter, ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi. Oamenii comandoului nu au avut timp să urce până aici. Şi, oricum, i-am fi văzut…

Minera avea ochii fixaţi asupra cadavrului.

— Dar… dar atunci, dacă nu au fost ei, cine a făcut asta? mormăi el.

Hunter nu îl asculta. Înaintă în noapte, căutând o poziţie puţin mai ridicată, care să domine terenul. Zgomotul armelor automate nu încetase. Aparent, baraca paznicilor aflată pe drum susţinea atacul, dar Hunter auzea foarte bine că oamenii lui Minera erau depăşiţi ca număr.

Şeful însărcinat cu securitatea ajunse la Exterminator. Acesta urcă cu paşi repezi pe o movilă aflată la aproximativ douăzeci de metri de piscină. Cei doi bărbaţi alergau în viteză ca să-şi ocupe poziţiile strategice, când, brusc, cerul se aprinse cu o lumină sinistră de culoare portocalie. Hunter înţelese imediat că era prea târziu ca să salveze baraca de la marginea drumului.

Un vuiet de infern străpunse noaptea şi, într-o fracţiune de secundă, baraca sări în aer ca un monstruos foc de artificii, de flăcări şi resturi incandescente, care se amestecau cu bucăţi de sticlă, de beton, de lemn, precum şi resturi deja calcinate ale oamenilor care, câteva clipe mai devreme, îşi apărau poziţia.

Apoi un nor gigantic de fum se postă pe cerul negru, iar Hunter era acum sigur: era vorba de un atac cu RPG 7, acele lansatoare de rachete redutabile, de fabricaţie rusească.

Explozia barăcii se repercută mult timp în acea zonă liniştită din ţinut. Apoi calmul se restabili. Calmul… sau mai degrabă liniştea morţii!

— Ce facem? mormăi Minera.

— Examinăm situaţia, şopti Hunter, îngenunchind.

Ridică arma M1, apropiind luneta Startron de ochi.

Mai întâi, nu văzu nimic, nimic care să-i indice cum echipa teroristă, acum că avea calea liberă, se pregătea să ia cu asalt conacul. Poate că cei paisprezece oameni erau dispersaţi în teren pentru o manevră de încercuire…

Brusc, Startron-ul îi reperă: trei siluete care înaintau pe câmpul din stânga drumului. La dreapta, într-un câmp similar, aceeaşi formaţie de trei oameni. La douăzeci de paşi în faţă, pe acelaşi drum, în dreptul barăcii care tocmai sărise în aer, se afla un grup de patru oameni, dintre care unul mergea în frunte.

Oamenii din formaţiile de pe flancuri erau înarmaţi cu arme de atac AKS. Doi din formaţia centrală, dintre care şi omul din frunte, aveau puşti AK-47, iar ceilalţi trăgeau cu un lansator de rachete.

Zece oameni în total înaintau lent, dar cu hotărâre: era o desfăşurare perfectă, demnă de cea mai pură artă militară.

Totuşi, după informaţiile lui Hunter, echipa număra paisprezece terorişti. Unde erau, deci, ceilalţi patru?

Hunter, privind prin luneta Startron-ului, trecu cu minuţiozitate în revistă toate zonele înconjurătoare. Atunci, în partea dreaptă a drumului, după copaci, între baracă şi conac, reperă o mişcare.

Cei trei paznici care patrulau, atraşi de zgomotul exploziei, veneau din cealaltă extremitate a proprietăţii şi se îndreptau în viteză spre drum. Voiau să coboare până la poarta cea mare de la intrare ca să se asigure că…

Înfruntarea cu acel comando iranian părea inevitabilă. Dar oamenii lui Minera nu puteau să bănuiască asta. Fiind trei contra zece, ei urmau să devină victime sigure fără să-şi dea seama ce li se întâmplă.

Hunter reacţionă fără nici un pic de ezitare.

— Haide, plecăm, mormăi el la adresa lui Minera. Te vei îndrepta spre aripa stângă, iar eu spre cea dreaptă. Nu-ţi face griji, ne vom întâlni la ieşire, de preferinţă lângă piscină.

Şi cei doi bărbaţi, fără zgomot, se afundară în noapte.

*

* *

Luna apărea din când în când printre nori, luminând peisajul, suficient pentru a observa cu intermitenţă desfăşurarea agresorilor. Cei zece oameni înaintau încet, metodic, spre conac. Cel care deschidea drumul se afla la aproximativ douăzeci de paşi înaintea trupei. Cei de pe flancuri, de la stânga şi dreapta, înaintau într-o linie perfect orizontală, separaţi unii de alţii de cel mult zece metri. Da, erau nişte soldaţi de meserie, care cunoşteau foarte bine „muzica”… iar misiunea lui Hunter nu era deloc uşoară!

Exterminatorul se opri un moment ca să observe formaţia la lumina lunii. Omul din frunte tocmai auzise apropierea celor trei oameni care patrulau. El se opri şi ridică o mână ca să-i avertizeze pe ceilalţi. Cei de pe flancuri îşi încetiniră înaintarea.

Era momentul să intre în joc. Hunter ţâşni fără zgomot în spatele ultimului terorist din aripa dreaptă, cu un stilet în mână. Îl apucă de gât şi îl ridică cu grijă de pe pământ, introducându-i lama oţelită în gât. Tipul nici măcar nu gemu, şi muri cuminte în braţele lui Hunter. Stiletul îi secţionase pur şi simplu aorta. Americanul îl lăsă în iarbă şi îi luă locul în formaţie. Ceilalţi doi terorişti nu văzuseră nimic.

Exterminatorul se pregătea să se ocupe de al doilea, când Minera, aflat pe aripa stângă, comise o eroare. Nu din vina sa, totuşi: terenul era puţin accidentat şi, pentru moment, întunericul era intens. Se împiedică de o piatră, pe care alunecă.

Făcu zgomot – un zgomot înăbuşit, dar urechea lui Hunter îl auzi, iar cei din aripa stângă chiar mai bine decât el. Se opriră toţi trei în formaţie, cu armele automate gata să tragă.

Dintr-odată, pistolul cu amortizor – cel care înlocuia Beretta împrumutată lui Carol Nazarur – ţâşni în mâna bărbatului îmbrăcat în negru. Arma trase de două ori şi două gloanţe de 9 mm se îndreptară spre formaţia din partea stângă. Doi iranieni căzură la pământ, în timp ce Minera se ocupa de al treilea, sugrumându-l cu propriile lui mâini.

Aripa din stânga era, deci, lichidată. Hunter încetă să se mai gândească la Minera, preocupându-se de propriile sale probleme. Căci cei doi terorişti supravieţuitori de pe flancul drept îşi dăduseră seama că se întâmplase ceva... Se trântiră la pământ, târându-se în direcţiile opuse şi strigând, ca să-i avertizeze pe cei din formaţia centrală.

Aceştia, la rândul lor, erau foarte ocupaţi cu cei trei oameni ai lui Minera, care tocmai ţâşniseră din întuneric. Şi din nou, brusc, noaptea ieşi din amorţeala sa, ca să palpite în ritmul armelor automate.

Instinctiv, Hunter se îndepărtă în grabă de zona unde se duceau lupte. Nu se retrăgea. Voia să ajungă înainte pe următorul câmp de luptă. Adică la piscină. Acum, că teroriştii suferiseră pierderi, cei trei oameni ai lui Minera poate că reuşeau să-i oprească din drum, dar, dacă nu se întâmpla acest lucru, era mai bine ca el să se afle aproape de conac, ca să-i întâmpine în linişte...

Hunter parcursese jumătate din drum, când Minera-Malacul îl ajunse din urmă, gâfâind.

— Dumnezeule! zise el.

— Nu e timpul de rugăciuni, mormăi Hunter fără să încetinească pasul.

— Câţi am omorât?

— Oricum, nu suficient.

— Ce facem acum?

— Acum, răspunse Hunter, înaintăm sau murim!

— Prefer să înaintăm, zise Minera.

— Mai poţi să fugi să te ascunzi în pădure... sugeră Hunter.

— Drept cine mă iei? mormăi şeful echipei de securitate.

— Încă nu ştiu nimic, dar nu voi întârzia să descopăr, răspunse Hunter.

Cei doi bărbaţi tocmai ajunseseră la piscină. Cabinele erau nişte construcţii mici din beton, cu un acoperiş plat, servind

drept solariu, la care ajungeai urcând pe o scară de lemn.

Hunter se îndreptă spre cea mai apropiată cabină şi, apucând scara de lemn, îi zise lui Minera peste umăr:

— Du-te la conac. Din cei paisprezece membri ai comandoului, nu am reperat decât zece. Ceilalţi patru poate că se ocupă de general.

Minera ezită.

— Tot nu ştiu cine l-a ucis pe fratele lui Nazarur, murmură el.

Hunter urma să-i răspundă că se vor gândi mai târziu la asta, când un zgomot de arme se auzi în interiorul casei.

Minera încremeni.

— La dracu'! şopti el. Se pare că voi ajunge prea târziu!

Cum schimbul de focuri continua, Hunter ordonă:

— Du-te şi ajută-ţi oamenii. N-au rămas decât doi cu generalul!

— Dar tu? întrebă Minera. Dacă cei trei oameni ai mei nu şi-au făcut datoria, îţi vor rămâne cel puţin şase terorişti pe care trebuie să-i lichidezi singur! Nu preferi să rămân?

— Cum vrei, răspunse Hunter, urcând pe scară. Dar te previn: cu arma ta de calibru 44, nu vei fi eficace, având în vedere cum se prezintă situaţia. Vei fi mai de folos lângă general.

Acum, zgomotul armelor de atac se apropia. Gloanţele începeau să ţâşnească pe prelata ce acoperea piscina. Brusc, Minera-Malacul se hotărî.

— Plec, strigă el spre Hunter. Acoperă-mă!

Şi, aplecându-se în faţă, porni în direcţia conacului.

Focurile de armă din casă se răriseră, dar calmul nu revenise, ca şi cum una dintre facţiuni bătuse în retragere, dar continua să se apere.

Hunter, lungit pe burtă pe acoperişul cabinei, duse luneta Startron la ochi ca să observe cu atenţie drumul de acces spre casă şi să protejeze fuga lui Minera.

Schimbul de focuri dintre cei trei oameni ai lui Minera şi oamenii din flancul drept încetase. Din ce în ce mai multe gloanţe se îndreptau spre piscină.

Exterminatorul oftă şi ridică piedica de siguranţă a lansatorului de rachete cuplat la arma M1.

Cu un gest scurt, scoase o grenadă incendiară de la centură şi o introduse în ţeava armei cu o precizie de invidiat.

În acea noapte, infernul tocmai începea…

CAPITOLUL XII

— Buldozerule, aici Omul de Piatră, pe canalul Bravo. Mă auzi?

De mai bine de şapte minute, Hal Brognola repeta apelul la fiecare treizeci de secunde, în microfonul căştii sale.

Rose d'Avril era în picioare în spatele lui, încercând să-şi stăpânească fiorii care, ştia foarte bine, nu aveau nici o legătură cu temperatura din sala de operaţiuni a fermei.

Hal înjură şi aruncă furios casca pe birou, cu un gest de exasperare.

— La dracu'! Nu avem cum să dăm de el. Fie şi-a închis staţia, fie sunt probleme cu frecvenţa.

Mai exista şi o a treia eventualitate, bineînţeles, şi Rose ştia că era inutil să i-o amintească lui Brognola. În plus, ea însăşi se străduia să nu se mai gândească la ea.

— Poate că tocmai s-a declanşat atacul, sugeră ea. Buldozerul nu poate să ne răspundă. Ne va contacta imediat ce va putea.

Ea se strădui să vorbească cu o siguranţă pe care era departe de a o simţi.

Hal, dând din cap cu nervozitate, mormăi:

— Totuşi, trebuie să vorbesc cu el! E urgent.

— În legătură cu acea informaţie despre indivizii care au murit mai devreme, în Parcul Canalului? Dar ce poate fi mai important pentru el, dacă e în plină acţiune?

— Acei ucigaşi erau toţi americani, continuă Brognola; după informaţiile celor de la Biroul de Crimă Organizată, aceştia sunt oameni ce lucrau pentru cei câţiva supravieţuitori ai Mafiei locale. Este, deci, esenţial ca Buldozerul să afle pe unde pune piciorul. Acest lucru poate fi vital pentru reuşita misiunii.

— Nişte ucigaşi ai Mafiei, zise Rose, oftând. Dar ce caută ei în povestea asta cu teroriştii? În mod evident, din oră în oră, situaţia devine din ce în ce mai complicată.

Tânăra femeie înaintă un pas şi puse uşor mâna pe umărul şefului ei.

— Hal...

Numărul unu se întoarse, zâmbindu-i.

— Ştiu ce vrei să spui, Rose: să nu ne pierdem sângele rece. Să rămânem calmi! De acord; voi încerca încă o dată să iau legătura cu el.

Luând casca, repetă apelul:

— Buldozerule, aici Omul de Piatră, pe canalul Bravo. Mă auzi!

Rose îşi luă locul la biroul ei. Dar undeva, în inima sa, ştia că în acel moment, infernul se declanşase, acolo, lângă Potomac. Şi această certitudine o îmbolnăvea.

Exact în acel moment bărbatul pe care îl iubea îşi risca viaţa… Un bărbat, un personaj grandios pe nume Bob Hunter, care într-o zi îi intrase în viaţă şi îi schimbase dintr-odată şi pentru totdeauna viziunea asupra lumii…

Un bărbat care o învăţase sensul adevărat al cuvintelor „sacrificiu”, „angajament”, „libertate”…

Da, infernul făcea ravagii lângă Potomac, exact în acel minut. Rose simţea asta.

Dar ce putea face? Nimic, doar să aştepte, să spere… şi să evite să se gândească.

*

* *

Acum, Hunter avea o strategie bine pusă la punct. Voia să-i ia pe terorişti prin surprindere.

O privire rapidă prin lunetă îi arătă că doi dintre oamenii lui Minera fuseseră împuşcaţi. Unul era rănit, dar continua să se bată. Celălalt părea mort.

Agresorii, în schimb, nu suferiseră, aparent, nici o pierdere. Cei doi terorişti din flancul drept continuau să înainteze, încercând să-l omoare şi pe al treilea om al lui Minera. În privinţa formaţiei centrale, ea se scindase în două, doi bărbaţi înaintând cu un pas regulat de-o parte şi de alta a drumului. Nu erau decât la aproximativ două sute de metri de piscină, ei fiind cei care trăgeau înspre cabine. Cu toate acestea, nimeni nu îl reperase pe Hunter.

Exterminatorul răsturnă situaţia într-o clipă.

Apăsă pe trăgaciul armei M1 şi aruncă o grenadă incendiară spre cei doi oameni din flancul drept. Grenada ţâşni ca o pasăre de foc şi explodă cu un zgomot de tunet. Când, o secundă mai târziu, Hunter ridică privirea, îi văzu pe cei doi terorişti care se răsuceau de durere, cuprinşi de flăcări.

Ca să-i elimine definitiv, Hunter adaptă selectorul la M1 şi trase de două ori, nu mai mult. Un terorist zbură pur şi simplu în aer, încă în flăcări, unde păru să se dezintegreze. Celălalt se prăbuşi cu brutalitate la pământ, unde rămase nemişcat.

Mai rămânea acum formaţiunea centrală, sau mai exact cei patru indivizi care o formau. Ei se aflau la o sută cincizeci de metri de piscină, însă reperaseră foarte bine poziţia lui Hunter.

Cei doi, care trăgeau cu un RPG 7, se pregăteau să-l folosească… după care, cei patru bărbaţi vor înconjura piscina şi se vor apropia de conac, trecând prin spatele cabinelor, ca să ajungă la zidul lateral şi să intre în casă prin spate…

Da, în mod sigur, acesta era planul. Dar Hunter, fără să anticipeze mai mult, sărise deja de pe acoperişul cabinei. În ciuda greutăţii armamentului său, ateriză uşor şi o luă la fugă, aplecat în faţă, în direcţia celei mai apropiate cabine de conac. Nu parcursese decât cincisprezece metri când oribilul vuiet al armei RPG 7 sfâşie noaptea.

O jumătate de secundă mai târziu, cabina pe care Hunter se aflase întins, cu câteva clipe în urmă, sări în aer, într-un amestec de sticlă şi de beton.

Hunter nu se opri din fugă. Trecu pe lângă cadavrul doctorului Nazarur, fără să-l privească, atent numai la focurile de armă care începuseră din nou să se audă în casă.

Cei patru terorişti continuau să înainteze spre conac. Se aflau la cel puţin optzeci de metri de piscină, când Hunter ajunse în cele din urmă la cabina cea mai apropiată de casă, de care nu o separau decât aproximativ zece metri. Dacă voiau să intre în conac, cei patru terorişti trebuiau să treacă printre cele două clădiri…

Hunter ştia că secundele îi erau numărate. Agresorii erau acum doar la şaptezeci de metri de piscină…

În continuare ghemuit, îşi puse arma M1 la umăr şi înaintă până în mijlocul spaţiului care separa conacul de cabină. Acolo, se opri şi, băgând mâna într-un săculeţ pe care îl purta la şoldul stâng, scoase, cu mare atenţie, corpul metalic al unei mici mine direcţionale antipersonal. Aşeză cu grijă aparatul jos, cu vârful îndreptat în direcţia opusă cabinei.

După aceea, în continuare conştient de trecerea secundelor, derulă în grabă un cordon-detonator pe care îl întinse pe toată lungimea spaţiului ce separa cabina de conac. Fără vreun gest inutil, Exterminatorul branşă firele cordonului la mecanismul declanşator al minei, verifică totul, ca să fie în regulă atunci când cei patru terorişti vor trece, şi fugi ca un nebun spre scara cabinei. Apoi se prăbuşi pe acoperişul-solariu, când comandoul începea să dea ocol piscinei…

Acolo, în casă, focurile de armă încetaseră.

Hunter privi în lunetă şi îi văzu foarte bine pe cei patru terorişti. Aproape că ajunseseră în dreptul cordonului declanşator. Exterminatorul ar fi putut foarte uşor să-i omoare,

unul câte unul, cu arma M1, dar, împotriva a patru inamici, riscurile erau prea mari; prefera să-i omoare pe toţi în acelaşi timp.

Brusc, se declanşa din nou infernul. Unul dintre terorişti călcase pe cordon şi puternica încărcătură explozivă se declanşă, în timp ce aerul era scuturat de un tremur frenetic.

Hunter simţi cum structura de beton se cutremura sub el, însă orientase mina astfel încât nu i se putea întâmpla nimic.

După câteva secunde, se ridică, insensibil la resturile de tot felul care picau peste tot ca o ploaie. Apucă atunci pistolul-mitralieră Uzi pentru o ultimă „curăţare”, în timp ce explozia minei încă se mai resimţea în acea zonă liniştită din ţinut.

Între cabină şi conac, măcelul era impresionant. Două corpuri ciopârţite, mutilate, amputate, zăceau într-o baltă de sânge. Alţi doi, aproape intacţi, se ghemuiau şi tresăreau în mod monstruos ca nişte insecte. Se auzeau numai ţipete şi gemete, în timp ce un miros cumplit de carne calcinată se ridica uşor spre cer.

Hunter calmă cele două „insecte” tragice cu o rafală scurtă de Uzi, iar urletele încetară.

O linişte de moarte se aşternu din nou; calmul infernului, după focul bătăliei…

Da, Potomac-ul îşi regăsise pacea…

Hunter coborî în viteză de pe acoperiş şi traversă câmpul de luptă în direcţia maşinii sale, aflată puţin mai departe, în spatele casei. Aruncă arma M1, ştiind că acum pistolul-mitralieră Uzi va fi cel de care va avea nevoie. Era o armă ideală pentru rafale rapide, într-un spaţiu închis.

Până la urmă, ştia oare Exterminatorul ce-l aştepta în conac?

Intră fără zgomot în casă, sărind pe o fereastră de la parter.

În interior, nu găsi decât cadavre.

Pereţii holului de la intrare şi ai biroului unde îl lăsase pe generalul Nazarur erau plini de urme de gloanţe şi de sânge.

Erau patru cadavre: cele două gărzi de corp ale lui Nazarur şi doi terorişti.

Metodic, Hunter scotoci întreaga casă. Dar nu găsi nimic: generalul, soţia lui, Rafsanjani şi Minera dispăruseră, pur şi simplu…

CAPITOLUL XIV

Stăteau toţi trei aşezaţi în jurul unei mese, în bucătăria conacului, una dintre puţinele camere rămase aproape intacte în urma luptei.

Rose d'Avril tocmai făcuse o cafea şi îl privea pe Hunter cu un aer de mare uşurare.

După ce se asigurase că generalul Nazarur şi apropiaţii lui dispăruseră, la fel ca şi Minera, şeful securităţii, Hunter deschise staţia radio ca să contacteze echipa de la Ferma Omului de Piatră. La o jumătate de oră după aceea, un batalion de elicoptere îi aducea la locul luptei pe numărul unu şi pe Rose d'Avril, împreună cu o trupă de ofiţeri federali, însărcinaţi să „cureţe" proprietatea de lângă Potomac şi să stabilească primele elemente ale anchetei.

Imediat după sosirea lor, Hunter îi explică lui Brognola şi lui Rose, în detaliu, cele întâmplate. Apoi Brognola ieşi ca să supravegheze un moment munca oamenilor lui; tocmai se întorsese în bucătărie. Şi el părea foarte uşurat să-l găsească pe Exterminator în viaţă, dar era preocupat de reuşita misiunii.

— Teroriştii au pătruns pe proprietate aproape cum bănuiai tu, îi spuse el prietenului său. Au eliminat gărzile de la a doua baracă cu nişte cartuşe de gaz asfixiant. Acestea fuseseră plasate în baracă de un membru al echipei de securitate, sau de unul dintre apropiaţii generalului. După spusele unuia dintre băieţii mei de la laborator, care le-a văzut, cartuşele au fost declanşate datorită unui semnal radio ascuns undeva, nu departe de conac. Un truc cât se poate de clasic. Rămâne, deci, să aflăm cine, din anturajul generalului, sau din trupa lui Minera, avea legături cu teroriştii.

Rose d'Avril încruntă din sprâncene şi zise:

— Iată un lucru care pare total ilogic. Până la urmă, toţi cei care trăiau cu generalul depindeau complet de el, fie pentru securitatea lor, fie pentru munca lor. Sinceră să fiu, la prima vedere, această poveste nu are nici un sens.

Hunter nu răspunse nimic. Acum, că lupta se terminase – cel puţin pentru moment – simţea cum îl cuprinde oboseala. De cât timp nu mai dormise opt ore fără întrerupere? Fără îndoială, de mult timp, căci se pare că uitase ce înseamnă o lungă noapte de somn... Şi totuşi, misiunea nu era terminată, chiar dacă focul

încetase, pe acea frumoasă proprietate de lângă Potomac.

Exterminatorul îi promisese ceva frumoasei Carol Nazarur. O asigurase că o va ajuta să scape de indivizii în mâinile cărora se afla. Iar tânăra femeie dispăruse, luată cu forţa, în mod cert, de temutul şi crudul ei soţ, Minera şi satanicul Rafsanjani. Hunter nu vedea altă alternativă. Dacă ea ar fi putut să acţioneze aşa cum îi ceruse, Carol Nazarur ar fi fost la ora actuală instalată în bucătărie cu Hal şi Rose, bând o ceaşcă de cafea… Nu, în ciuda faptului că avea asupra ei Beretta lui Hunter, tânăra femeie nu a putut să facă faţă tuturor celor care au ameninţat-o.

Trebuia să încerce să dea de ea, ca să o salveze. De altfel, numai gândindu-se la asta, Exterminatorul simţea cum îi reveneau forţele şi energia.

— Câte cadavre au fost găsite? îl întrebă el calm pe Brognola.

— Douăzeci şi două, plus cel al doctorului Nazarur, răspunse acesta. Echipa de securitate a fost curăţată până la ultimul membru, mai puţin Minera. În privinţa teroriştilor supravieţuitori, ei şi-au abandonat colegii morţi: unsprezece în total.

— A fost identificat şeful lor, printre cadavre?

— Din păcate, nu. Tu ai eşuat în misiune, iar Yazid a luat grosul. Ca şi mâna sa dreaptă, Amir Pouyan, de altfel, şi un altul dintre oamenii lui.

— Mai mult ca sigur că se aflau deja în conac, atunci când eu mă ocupam de formaţiunea care urca pe drum, zise Hunter, oftând. Deci, operaţiunea e departe de a fi terminată, pentru că generalul a fugit şi Yazid e liber.

— Am dat ordin să fie încercuit aeroportul din Rockville, zise Brognola. De acolo ar trebui să plece Nazarur. După evenimentele din seara asta, în mod sigur şi-a modificat planurile. Dacă ştie că Yazid a supravieţuit masacrului, sigur se va teme că şeful terorist va încerca prin orice mijloc să-l omoare înainte ca el să reuşească să fugă.

— Exact asta se va şi întâmpla, zise Hunter. Spune-mi, Hal, cum au neutralizat teroriştii gărzile de la prima baracă?

— Aşa cum au făcut-o şi cu cei de la a doua: cu gaz asfixiant. Dar, de data asta, au folosit nişte arme speciale cu compresie. Primul paznic a primit un cartuş cu cianură când a ieşit din baracă, pentru a verifica identitatea maşinii care se prezentase la intrare. Apoi oamenii lui Yazid au tras în celălalt. Focurile de armă au atras atenţia lui Minera. După aceea, teroriştii au intrat nestingheriţi, pentru că ştiau că paznicii de la a doua baracă erau deja neutralizaţi.

Hunter contemplă un moment ceaşca sa de cafea, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele potrivite ca să-şi exprime gândurile.

— Echipa de securitate plasată aici, zise el în cele din urmă, s-a bătut cât a putut de bine. Şi cele două gărzi de corp ale generalului au luptat până la sfârşit. Oricare ar fi fost originea şi trecutul acestor indivizi, ei s-au luptat ca nişte bărbaţi, Hal, nu ca nişte oameni vânduţi!

Rose d'Avril luă atunci cuvântul:

— Cu toate acestea, un lucru rămâne pentru mine foarte misterios. De ce echipa de securitate a generalului era formată din oameni ce aparţineau Mafiei din Maryland? Nu poate să fie totuşi o coincidenţă?

— Nu există niciodată coincidenţe la Washington, Rose, să nu uiţi asta, răspunse Hunter. Toate pseudo-întâmplările se explică prin fie influenţă, fie prin bani, fie prin ambele. În acest caz, este vorba de bani. Generalul a găsit această casă cu ajutorul unor „prieteni", pe care şi-i făcuse în lunga perioadă glorioasă a şahului. Nişte prieteni care, se vede foarte clar, au interes ca generalul să rămână în viaţă, să fie sănătos şi să se mişte liber. Iar aceşti „prieteni" au şi ei nişte „prieteni". Aceştia sunt cei care au recrutat pentru general o echipă de securitate. În acest oraş, oamenii nu sunt foarte pretenţioşi la începuturile relaţiilor lor.

— Şi aceşti oameni ai lui Minera au încercat să o răpească pe doamna Nazarur, înainte ca tu să intervii, ieri-seară, nu-i aşa?

Hunter încuviinţă din cap. Schimbul de focuri din parc, în timpul căruia ucisese şase oameni, avusese loc cu câteva ore mai devreme, dar lui i se părea că de atunci trecuse o eternitate. Se întâmplaseră atâtea lucruri, fuseseră atâţia morţi, atâtea distrugeri şi, de asemenea, atâtea semne de întrebare…

— Da, răspunse el cu o voce ostenită. Acei tipi făceau parte din echipa lui Minera. Carol Nazarur avea o legătură cu unul dintre membrii echipei de securitate. Bineînţeles că Minera şi-a dat seama şi l-a prevenit pe general. Acesta a aranjat să-l omoare pe vinovat sub ochii femeii, care apoi a fost răpită. Urma, bineînţeles, să o „pedepsească", conform obiceiului. Dacă nu cumva luase, pur şi simplu, hotărârea s-o lase aici, în Statele Unite. Poate că se săturase de ea. Am avut o discuţie cu el referitoare la acest subiect, exact înainte de începerea luptei. Părea că nu-i păsa de soarta ei.

— Ce păcat că misiunea ta a avut ca scop să-l protejeze pe general! exclamă Rose d'Avril cu o convingere care îi făcu să râdă pe Hunter şi Brognola. Acest individ mi se pare unul de

ultima speţă. Ar fi meritat să fie omorât.

Hunter o privi cu indulgenţă şi spuse:

— Nici eu nu simt nimic special pentru general, dar, oricum, mai devreme sau mai târziu, trecutul lui îl va prinde din urmă, şi va plăti pentru toate atrocităţile comise. Totuşi, soţia lui mi-a cerut s-o ajut şi i-am promis că o voi face. Îmi voi ţine promisiunea, dacă am să mă mai întâlnesc cu ea. Sper numai ca Yazid Karim să nu fi luat un avans prea mare faţă de noi. Dacă a dat de urma generalului, va încerca sigur să-l omoare, astfel încât să ducă la bun sfârşit misiunea care i-a fost încredinţată. Şi, aşa stând lucrurile, nu dau prea mult pe viaţa lui Carol Nazarur.

Rose d'Avril se aplecă puţin în faţă, ca să-l prindă de mână pe Hunter, apoi zise cu o voce foarte domoală, tandră:

— Înţeleg grija ta pentru această tânără femeie. Dar acum eşti obosit, epuizat. Nu vei putea face nimic, decât să aştepţi să sune telefonul, pentru că oamenii lui Brognola au demarat acţiunile de căutare a generalului şi a apropiaţilor lui. De ce nu te odihneşti puţin? În curând, vei avea nevoie de întreaga ta forţă.

Avea dreptate. Rose d'Avril, la fel ca şi Hal Brognola, făcea parte dintre acei oameni ale căror sfaturi Hunter le asculta. În cele din urmă, el era cel care decidea, dar ţinând cont şi de opinia lui Rose.

Exact în acel moment, Brognola scăpără un băţ de chibrit ca să aprindă unul dintre eternele sale trabucuri.

— Doar nu vă faceţi ochi dulci unul altuia! exclamă el. Sincer să fiu, momentul şi locul nu mi se par bine alese.

Trăgând un fum lung din trabuc, continuă, adresându-se lui Hunter:

— După părerea ta, cine l-a ucis pe fratele generalului, în apropiere de piscină?

Fără să-i lase lui Hunter timp să răspundă, Rose d'Avril interveni cu o altă întrebare:

— Crezi că cel care l-a ucis pe doctorul Nazarur este acelaşi care a plasat cartuşele de gaz asfixiant în baraca de la intrarea în proprietate?

— Da, răspunse Hunter, oftând, sunt chiar convins de asta. Este singura explicaţie logică. Părerea mea este că doctorul Nazarur s-a întâlnit absolut întâmplător cu trădătorul, când acesta acţiona semnalul radio de declanşare a cartuşelor. Nu ştiu de ce ieşise afară din casă fratele generalului. Mi l-aş fi imaginat, mai degrabă, în camera sa, prăbuşit în pat, pe cale de a-şi injecta heroină. În orice caz, pentru un motiv pe care nu-l vom cunoaşte

poate niciodată, a ieşit afară, a văzut ceva care nu îl privea, iar acest lucru l-a costat viaţa.

Brognola rânji.

— Când mă gândesc că, la început, consideram că era vorba de o misiune aproape banală! În mod clar…

Soneria telefonului întrerupse fraza lui Brognola, iar Hunter deja sărise de pe scaun ca să apuce receptorul.

— Alo?

— Colonelul Phoenix? Ce bine că eşti tu… Aici, Carol Nazarur. Am… am nevoie de tine…

Vocea era disperată, iar tânăra femeie mai mult şuşotea în telefon decât vorbea, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzită.

— Unde eşti? o întrebă calm Hunter.

— Într-o cafenea din Bannockbum Heights. Ştii unde este?

— Da, răspunse Hunter. Numele cafenelei?

Tânăra femeie i-l dădu.

— Şi ceilalţi, unde au de gând să fugă de acolo?

— La micul aeroport din Bethesda.

— Dar acolo există numai un spital militar.

— Mai este, se pare, un mic teren de aterizare pentru avioane uşoare, explică Carol Nazarur. Se află pe Goldsboro şi serveşte numai pentru nevoile spitalului. Cel puţin, asta i-a explicat Minera soţului meu.

— OK, o întrerupse Hunter. Ai nevoie de vreun motiv ca să fugi din restaurant?

— Nu. Îţi telefonez de la toaletă, iar Rafsanjani mă aşteaptă la uşă. Nu am reuşit să fug bine de la proprietate, când Eshan a hotărât să mă ia cu ei. Am fugit de-a lungul câmpului, dar, în câteva minute, Rafsanjani m-a prins. Mi-a luat revolverul pe care mi l-ai dat, şi… *Oh! Oh, Dumnezeule! Nu, te rog…*

La celălalt capăt al firului se auzi zgomotul unui şoc, ca şi cum ceva s-ar fi agitat cu violenţă, apoi nu se mai auzi nimic: legătura fusese întreruptă.

Hunter închise telefonul şi se întoarse cu faţa spre Hal şi Rose d’Avril care îl priveau fix.

— Era Carol Nazarur, nu-i aşa? întrebă Rose.

Hunter încuviinţă din cap.

— Generalul se pregăteşte să fugă de pe micul aeroport de la Bethesda, explică el. Îl aşteaptă acolo un avion particular, după câte am înţeles. Iată, deci, noul câmp de luptă.

El se îndreptă spre uşă şi Hal se ridică imediat ca să-l urmeze.

— Voi da ordine oamenilor mei, zise el, iar noi…

Dar Hunter îl întrerupse imediat, punându-i o mână pe braţ.

— Nu, Hal, vreau să merg acolo singur.

— Cum? exclamă Brognola, vizibil uluit.

Apoi, venindu-şi în fire, adăugă cu o voce fermă, străduindu-se să fie convingător:

— Nici nu intră în discuţie, bătrâne! Yazid şi restul trupei de comando ar putea să se îndrepte şi ei spre Bethesda. În acest caz, îţi va fi foarte greu! Ai făcut mai mult decât trebuia în această noapte, Buldozerule. Lasă-mă să te acopăr în acest ultim atac.

Dar Hunter scutură hotărât din cap.

— Nu, Hal. În situaţia de faţă, viaţa acestei tinere femei a devenit obiectivul meu principal. Să nu crezi că-i subestimez pe Yazid şi pe oamenii lui, dar nu avem de unde să ştim că sunt pe urmele generalului. Iar atunci când ei vor debarca la Bethesda, vreau s-o scot pe doamna Nazarur din luptă. Dacă îi înfrunt pe Yazid şi Pouyan, încadrat de o armată de federali, se va petrece ceva neplăcut, cu focuri de arme, iar Carol Nazarur va muri. Nu vreau să-mi asum un asemenea risc.

Rose d’Avril luă atunci cuvântul:

— Are dreptate, Hal. Trebuie să-l lăsăm să acţioneze cum crede că e mai bine.

Brognola mormăi plin de amărăciune.

— Ca de obicei! oftă el. Bine, Buldozerule, îţi vom asigura spatele, dar îţi vom da un timp. Tu vei pleca primul, iar noi după zece minute. E suficient?

Hunter zâmbi.

— Să sperăm, murmură el. Mulţumesc pentru înţelegere, Hal. Iar acum, la treabă!

Şi ieşi în noapte.

Urma o nouă confruntare, cu doi duşmani diferiţi!

Riscurile erau imense, iar Hunter ştia foarte bine asta. Dar acum avea o responsabilitate faţă de Carol Nazarur. O responsabilitate de care nu se putea debarasa aşa uşor… Tânăra femeie îi ceruse ajutorul, iar el i-l promisese. Atunci, cum să refuze să intre din nou în luptă?

Totuşi, Hunter ştia din instinct că bătălia care urma să aibă loc va fi infinit mai periculoasă, mai sângeroasă şi decisivă. Dar nu putea face nimic.

Exterminatorul ştia să-şi clasifice priorităţile!

CAPITOLUL XV

Încet, foarte încet, Karim Yazid îşi revenea în fire. Masacrul oamenilor lui, pe proprietatea de lângă Potomac, îl lovise mortal, privându-l de orice raţiune logică, ca să-l lase pradă unor reacţii pur instinctive.

Şeful comandoului iranian îşi amintea foarte vag acea scenă de coşmar, trăită împreună cu Amir. Rezistenţa, în interiorul conacului, fusese foarte dură, iar gărzile de corp ale generalului se luptaseră ca nişte lei. În cele din urmă, muriseră, dar Karim şi Amir pierduseră şi ei doi oameni. În acel moment, Minera intrase în acţiune. Karim se întâlnise o dată cu şeful securităţii, prin intermediul lui Rafsanjani, dar niciodată nu ar fi crezut că acest om putea fi capabil să se bată cu atâta înverşunare. Minera nu numai că participase la moartea celor doi terorişti, dar îi şi subtilizase pe general şi pe apropiaţii lui, reuşind să părăsească împreună conacul!

Aparent, comportamentul sălbatic al lui Minera nu putea fi deloc comparat cu ferocitatea asaltului, care provocase moartea a zece terorişti, ce trebuiau să forţeze intrarea pe proprietate.

Karim revedea ca un coşmar cadavrele ciopârţite ale oamenilor lui, acolo unde explodase mina. Când ieşise repede din conac, împreună cu Amir, ca să vadă de unde provenea explozia, spectacolul corpurilor mutilate îi provocase greaţă. Din acel moment, amintirile lui erau foarte confuze. Se vedea alergând, în linişte, cu Amir până la poarta principală de la intrare.

În mod ciudat, aceste imagini atroce, insuportabile, se suprapuneau celor din glorioasa zi a anului 1979, anul revoluţiei, când Karim şi acelaşi comando al său aruncaseră în aer cazarma din Lavizan, la nord-est de Teheran. Acea zi fusese, fără îndoială, cea mai triumfală din viaţa lor, căci, cu o sălbăticie nemaiîntâlnită, dublată de o strategie perfectă, pur şi simplu lichidaseră, printr-un atac sângeros, faimoasa divizie a gărzilor *Javidan* ale şahului. Şi iată că astăzi, pe acea proprietate din Maryland, aceşti valoroşi soldaţi căzuseră la datorie, martiri ai cauzei Islamului!

De acum înainte, Karim Yazid nu mai avea nici un comando! La început, nu i-a venit să creadă ceea ce raportase, într-un limbaj dificil de înţeles, unicul supravieţuitor al formaţiunii de

asalt – un bărbat rănit mortal, pe care Karim şi Amir îl recuperaseră de la marginea drumului şi pe care îl transportaseră până la furgoneta care îi aştepta, în afara proprietăţii.

Omul era pe moarte, era clar acest lucru, dar reuşi totuşi să explice, printre gemete de agonie, că formaţiunea a fost lichidată de un singur individ!

Un singur individ!

Karim îşi mai amintea că se urcase la volanul furgonetei şi fugise, când se auziseră sirenele poliţiei. Masacrul provocase un vacarm îngrozitor în această regiune în general liniştită…

Karin Yazid făcu un efort supraomenesc ca să-şi alunge din minte aceste imagini de coşmar şi să se concentreze asupra geamului de sticlă al cafenelei, vizibil, de altfel, prin parbrizul furgonetei.

Căci situaţia de faţă îi cerea mult sânge-rece. Karim Yazid ştia acum unde se afla şi ce avea de făcut.

Norocul nu îl părăsise definitiv, atunci când fugise de pe acea proprietate blestemată, unde lăsase cadavrele fraţilor lui.

Furgoneta nu parcursese mai mult de o sută de metri, când Karim reperase o maşină care demara de sub copaci, în josul străzii. Fără îndoială, vehiculul fusese ascuns dinainte.

Din instinct, Karim încetini ca să-l poată urmări: era un Mercedes superb de culoare neagră.

Undeva, în interiorul său, şeful terorist avea certitudinea că acea somptuoasă limuzină îi transporta pe generalul Nazarur şi pe apropiaţii acestuia…

Apoi gemetele rănitului din furgonetă se transformaseră în urlete de durere. Amir îi administrase rapid un calmant pe care îl purta mereu cu el. Bărbatul nu mai scosese apoi decât gemete slabe, întretăiate de cuvinte ce nu puteau fi înţelese.

Karim continuase să urmărească Mercedes-ul. Acesta se îndrepta spre Bannockbum Heights şi se oprise în faţa unei cafenele cu program non-stop. În acel moment, şeful teroriştilor avu confirmarea celor dictate de propriul său instinct.

Văzuse ieşind din maşină mai întâi pe Rafsanjani, apoi pe satanicul Minera şi, în sfârşit, pe generalul în persoană şi pe doamna Nazarur. Toţi patru intraseră în cafenea.

Yazid oprise şi el furgonetă la aproximativ două sute de metri în spate, ca să observe cu binoclul geamul mare din sticlă al cafenelei.

Îi observă pe general şi pe apropiaţii lui purtând o discuţie

agitată. Apoi Minera dispăruse pentru un timp şi, când reveni la masă, luă cuvântul fără ca cineva să-l întrerupă. Karim era convins că acesta pusese la punct un plan de fugă de ultim minut pentru general. În mod sigur, închiriase în grabă un alt avion ca să-i îmbarce pe Nazarur şi pe apropiaţii lui de pe un alt aeroport... Câteva minute mai târziu, doamna Nazarur dispăruse şi ea, dar revenise foarte repede, escortată de Rafsanjani. Karim Yazid remarcase ochii ei roşii, ca şi cum ar fi plâns.

În prezent, un singur lucru conta pentru şeful terorist: să nu piardă urma generalului. Atâta timp cât ţinta va fi vizibilă, misiunea mai avea încă şanse de reuşită.

Cu binoclul la ochi, Karim Yazid se gândea la strategia pe care urma să o adopte. Mai avea încă muniţie pentru lansatorul de rachete, dar nu putea ataca decât într-un loc descoperit şi puţin izolat. Nu trebuia subestimată eficacitatea poliţiei locale... Aceasta era probabil în alertă, după atacul de pe proprietatea de lângă Potomac; ea va declanşa o contraofensivă la cea mai mică încăierare suspectă. Yazid şi Amir trebuiau să mai aştepte. Era inutil să treacă la atac aici, în faţa cafenelei. Mai bine aşteptau momentul în care generalul se va îmbarca la bordul avionului închiriat de Minera. Această soluţie prezenta un risc important, bineînţeles. Dacă ceva va merge prost, generalul îşi va lua zborul, iar misiunea lui Yazid va eşua, fără vreo posibilitate de a-l mai prinde pe general. Dar, în afară de Minera, generalul nu mai avea altă escortă înarmată. În privinţa şefului de securitate, chiar dacă era un adevărat luptător, se va afla faţă în faţă cu un lansator de rachete... în cele din urmă, dacă Yazid va încerca să atace la aeroport, terenul descoperit îi va permite să se retragă fără greutate. Exista un risc minim, faţă de eventualitatea unui atac lansat într-o zonă aproape urbană, cum era cea de aici, de la Bannockbum Heights.

Brusc, Yazid îşi dădu seama că rănitul, aflat în spatele furgonetei, încetase să mai geamă. Se întoarse în momentul în care Amir sărea peste spătarul scaunului din faţă, ca să se aşeze lângă şeful său.

— A murit, murmură Amir. N-am mai rămas decât noi doi, Karim.

Fără să răspundă, şeful terorist privi din nou spre restaurant. Generalul şi prietenii lui se pregăteau să plece. Yazid îl distinse foarte clar pe Abbas Rafsanjani, aflat în picioare lângă casă, pregătindu-se să plătească consumaţia. După aceea, toată lumea se îndreptă spre Mercedes.

Destinaţia: un aeroport neprecizat.

Acolo vor muri toţi, fără nici o excepţie.

Privindu-l pe general care era transportat până în Mercedes, Amir murmură:

— De ce să nu-i omorâm acum, după câte le-au făcut fraţilor noştri?

— Ai răbdare, prietene, răspunse Karim. Stai liniştit, vor muri cu toţii, îţi promit. Dar nu aici. M-am gândit bine la asta. Ar fi prea periculos pentru noi. Nu vom putea fugi. Ai încredere în mine încă o dată.

— Întotdeauna am încredere în tine, Karim, răspunse Amir.

Şeful terorist porni motorul şi continuă urmărirea limuzinei, care tocmai demarase. Karim Yazid începu să se gândească la unul dintre elementele pe care colegul lui, Amir, evitase, până în acel moment, să-l abordeze.

Cine era nebunul care, de unul singur, lichidase formaţiunea de zece oameni însărcinaţi cu forţarea intrării pe proprietate? Era, probabil, bărbatul pe care Amir îl văzuse aducând-o la conac pe doamna Nazarur, puţin mai devreme, în acea seară. Dar cine era el, mai exact? Va apărea el din nou pentru ultima confruntare, pe pista de aterizare?

Yazid se gândi cu durere la nefericiţii camarazi pe care îi abandonase morţi, acolo, alături Potomac. Spera din tot sufletul ca necunoscutul să-şi facă apariţia în momentul atacului final.

Existau nişte datorii de sânge care nu se achitau decât cu sânge...

Oricum, acest lucru nu va schimba cu nimic soarta generalului.

În depărtare, spre sud, Karim zărea deja balizele ce semnalau prezenţa aeroportului.

Bătălia nu era foarte departe.

Şeful terorist era pregătit să-şi înfrunte destinul, aşa cum era gata să-l curmeze pe cel al generalului Nazarur.

Dar, de data asta, Amir şi cu el nu vor da greş. Nazarur, soţia lui, Rafsanjani, Minera – toţi patru vor muri.

Deşi simţea renăscând în el nevoia de a ucide, Karim Yazid îşi punea, totuşi, două întrebări. Cine era acel bărbat bine făcut, îmbrăcat în negru, de care îi pomenise complicele lui înainte de a muri? Şi unde era el acum?

CAPITOLUL XVI

River Road începea să se anime şi circulaţia era puţin mai densă, când Hunter intră pe strada din Goldsboro. Se deplasa cu viteză, traversând cartierele liniştite ale periferiilor rezidenţiale din Washington, ca să ajungă cât mai repede posibil în zona spitalului militar din Bethesda.

Era şase şi optsprezece minute dimineaţa.

La est, soarele tocmai se ridicase pe cer, dar încă nu era foarte cald, iar în maşina lui Hunter domnea un aer glacial. În ciuda instalaţiei de căldură care mergea la maximum, Exterminatorul se simţea îngheţat până în măduva oaselor, iar lumea din jur îi părea sinistră şi ştearsă.

Reduse viteza maşinii, ca să se conformeze limitării impuse, dar continua să conducă cu mare îndrăzneală, străduindu-se să câştige o secundă de fiecare dată când avea ocazia.

Căci această cursă contra-cronometru pentru interceptarea generalului, înainte ca acesta să plece, devenise pentru el o chestiune practic personală.

Pe Hunter puţin îl interesa rezultatul acestei ultime confruntări. Ştia, în schimb, că nu avea deloc timp de pierdut.

Cei doi terorişti iranieni erau încă în libertate, dar, într-un anumit fel, soarta lor pierduse din importanţă în ochii lui. În primul rând, ştia că erau mari şanse să-i întâlnească din nou la aeroportul de unde urma să se îmbarce generalul Nazarur. În al doilea rând, dacă Yazid şi acolitul lui nu se vor arăta la Bethesda, cu atât mai rău pentru ei! Asta însemna că se aflau ascunşi undeva în Washington sau prin împrejurimi. Oamenii lui Brognola se vor ocupa de găsirea lor. Până la urmă, pentru asta erau făcute forţele federale.

Cu toate acestea, pentru Hunter, singura şi cea mai importantă grijă era salvarea soţiei generalului Nazarur. Şi aici era vorba, bineînţeles, de o problemă personală.

Nu numai că Hunter îi promisese tinerei femei ajutor şi asistenţă, dar, în plus, puţin câte puţin, el începea să vadă în Carol Nazarur simbolul viu al mizei „noului său război”.

Totuşi, Hunter nu se considera un bun samaritean şi nici măcar un zelos fanatic. Era doar o fiinţă umană incapabilă să suporte în mod pasiv sălbăticia, de fiecare dată când ea se manifesta. Îşi amintea de o carte primită când era copil, în care

găsise o imagine reprezentând un tânăr cu faţa hotărâtă. Sub ilustraţie, se putea citi: „Poate pentru că trebuie”.

Această frază îl făcuse pe tânărul Hunter să se gândească mult, însă foarte repede ajunsese la concluzia că autorul se înşelase, şi că ar fi trebuit să scrie: „Trebuie pentru că poate”.

Însăşi viaţa lui Bob Hunter era bazată pe principiul angajamentului, angajamentul pentru un idei. Angajamentul pentru apărarea acestui idei. Altfel spus, să-şi aducă contribuţia personală la specia umană, susţinând procesul ei de evoluţie, în scopul obţinerii unei lumi mai drepte, mai libere, mai fericite.

Un angajament fondat, de altfel, pe nişte principii filosofice foarte simple.

Oamenii ca Yazid şi toţi fraţii lui, vânzători de teroare la preţuri mici, nu aveau dreptul să trăiască într-o lume liberă. Ei trebuiau extirpaţi oriunde s-ar fi aflat. Agresiunea şi distrugerea sistematică erau de netolerat într-o societate de oameni civilizaţi, dotaţi cu un potenţial de acţiune şi de depăşire practic nelimitat.

Totuşi, printr-o ciudată ironie a sorţii, numai forţa era cea care putea pune capăt sălbăticiei. Cu condiţia, bineînţeles, să fie folosită cu cap şi cu multe precauţii.

Hunter, cu aptitudinile sale excepţionale, era omul cel mai indicat pentru utilizarea forţei, de fiecare dată atunci când era necesar. Şi ştia să o facă cu o discreţie totală, căci era un mare apărător al cauzelor umane.

Numai că, uneori, credinţa în idealul său părea că slăbeşte… În acele momente, îşi dorea să fie un individ iresponsabil, unul care putea să se transforme într-un spectator pasiv al unei lumi ce mergea spre decadenţă…

Din fericire, Hunter ştia foarte bine că lumea este făcută *de* oameni, şi nu *pentru* oameni. Era, deci, responsabil de lumea în care trăia.

Era o concepţie a unei vieţi exigente, dar, în acelaşi timp, simple.

Căci acest nou război era cel al progresului împotriva regresului.

CAPITOLUL XVII

Hunter răsuci volanul maşinii la nouăzeci de grade, tăind Goldsboro Road într-un unghi drept, pentru a intra pe drumul de acces spre aeroport. Spitalul militar se vedea în depărtare.

Era şase şi douăzeci dimineaţa.

Spaţiul cel mare descoperit al aerodromului, în plin centrul acelui cartier rezidenţial, părea pentru Hunter un fel de teren mare de joacă. Iarba, dintre piste, luase o culoare caracteristică toamnei.

Nu exista nici o barieră la intrarea pe teren. Maşina Corvette trecu în viteză peste cei doi ţăruşi care marcau accesul.

Acolo, Hunter ridică piciorul de pe acceleraţie, ca să inspecteze rapid locurile: era o întindere plată, cu o lăţime de trei sute cincizeci de metri şi o lungime de o mie două sute de metri, înconjurată în întregime de un grilaj metalic, în care erau tăiate mai multe intrări.

Hunter reperă imediat avionul, cât şi maşina generalului Nazarur.

Avionul se afla la aproximativ o sută douăzeci de metri, la stânga. Era un Sky Terrier care tremura pe macadam, ca o săgeată de arc întinsă la maximum. Hunter zări foarte vag pilotul şi echipajul lui: aparent erau nişte arabi, fără îndoială trimişi de prietenii lui Nazarur.

Limuzina generalului pătrunse pe teren printr-o intrare situată în partea opusă lui Goldsboro Road; el se afla acum la jumătatea drumului dintre intrarea în teren şi avionul care îl aştepta. Iar şoferul conducea foarte repede!

Hunter calculă rapid şansele pe care le avea să intercepteze vehiculul înainte ca acesta să ajungă la avion. Căci, atunci când limuzina va ajunge la scara aparatului, jocul va lua sfârşit. Cei din maşină se vor îmbarca în viteză în avionul care va decola imediat.

Iar promisiunea pe care Hunter i-o făcuse lui Carol Nazarur va zbura, şi ea, în vânt...

Hunter apăsă cu putere pedala de acceleraţie, iar maşina ţâşni în faţă, traversând aerodromul şi îndreptându-se spre Mercedes. În acel moment, Hunter reperă un vehicul ce se deplasa cu viteză şi care îl urmărea pe cel al generalului.

Era o furgonetă albastră, care intrase şi ea pe teren pe

intrarea opusă lui Goldsboro Road.

Fără îndoială, era vorba de Karim Yazid şi de Amir Pouyan, cei doi supravieţuitori ai comandoului.

Nu era de mirare faptul că limuzina se grăbea atât de tare! Ocupanţii ei ştiau foarte bine că erau vânaţi şi, oricum, nu pentru o conversaţie mondenă...

Furgonetă frână brusc şi se opri lângă drum.

Hunter văzu doi indivizi sărind din ea. Aceştia, ca şi el, purtau o îmbrăcăminte de camuflaj. Din locul în care se afla, Exterminatorul nu îi distingea perfect, dar văzu, totuşi, că se pregăteau să scoată din spatele maşinii o armă mare şi grea pe care o instalară în partea stângă a furgonetei, adică în faţa avionului şi a limuzinei care se apropia în continuare de el. Furgonetă se afla la mai puţin de o sută de metri de ţintă, dar cei doi iranieni nu păreau să fie neliniştiţi din acest motiv.

Aparatul pe care tocmai îl instalaseră pe poziţia de tragere era chiar lansatorul de rachete RPG7, care semănase distrugere cu atâta turbare puţin mai devreme, pe proprietatea din apropierea Potomac-ului.

Iată că iranienii o luau de la capăt!

Aparent, şoferul limuzinei nu-l reperase încă pe Hunter. El avea privirea îndreptată spre oglinda retrovizoare, fără îndoială mascată de furgonetă.

Mercedes-ul acceleră din nou în direcţia avionului.

Hunter apăsă şi el la maximum pedala de acceleraţie a maşinii Corvette, îndreptând-o spre furgonetă iranienilor.

Corvette atinsese deja viteza maximă, cu motorul huruind în urechile lui Hunter când înghiţea distanţa ca să ajungă cât mai repede la furgonetă.

Cei doi iranieni terminaseră de instalat lansatorul de rachete şi voiau să arunce limuzina în aer.

În acel moment, teroriştii auziră maşina sport şi, cu o singură mişcare, aruncară o privire peste umăr.

Hunter simţea volanul maşinii tresărind în propriile mâini, în timp ce roţile se luptau furioase cu iarba mare.

Lupta va fi strânsă!

Maşina Corvette se îndrepta ca un bolid spre cei doi iranieni care, intraţi în panică, schimbară în grabă câteva cuvinte.

Mercedes-ul mânca şi el terenul, fără să piardă vreo fracţiune de secundă. El se afla acum la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri de Sky Terrier.

Timpul trecea repede, indiferent la drama care urma să aibă

loc, indiferent, de asemenea, la vieţile umane care în câteva clipe vor fi curmate.

Maşina Corvette era acum la câţiva metri de furgonetă. Exterminatorul întinse braţul drept ca să apuce pistolul-mitralieră Uzi, aşezat pe scaunul de lângă el. Se afla acum aproape în dreptul celor doi iranieni.

Şi ei schimbaseră ţinta, uitând pentru moment de general şi de escorta sa. Au întors lansatorul RPG7, îndreptându-l spre maşina sport.

Când ajunse în dreptul lor, Hunter, fără să reducă viteza, trase de volan cu toată forţa ca să întoarcă maşina; apoi, ţinând volanul cu o mână, luă pistolul-mitralieră Uzi în cealaltă mână, ridicându-l şi sprijinindu-i ţeava neagră şi ameninţătoare pe geamul întredeschis de lângă el. Iranienii se străduiau încă să întoarcă lansatorul. Unul dintre ei reacţionă mai repede. Văzând ţeava pistolului-mitralieră, aflată la mai puţin de un metru de el, plonjă cu brutalitate în spatele lansatorului de rachete şi, rostogolindu-se, se strecură sub furgonetă.

Hunter îşi dădu seama că acela era Yazid, şeful comandoului. Era cel care, mai devreme, dăduse ordine acolitului său. Era un soldat bine antrenat, care se mişca cu agilitatea unui şarpe de deşert.

Amir Pouyan se aruncă la pământ, încercând frenetic să-şi apuce arma, aflată la şoldul drept. Văzând ţeava pistolului-mitralieră Uzi îndreptată direct spre el, faţa lui se îngrozi, ca şi cum teroristul, într-o fracţiune de secundă, înţelesese că va muri.

Hunter apăsă pe trăgaci şi un glonţ de 9 mm transformă faţa îngrozită a lui Pouyan într-un terci roşiatic.

...Teroristul îşi termină sângeroasa carieră într-un îngrozitor dans al morţii, înainte de a se prăbuşi lângă lansatorul de rachete, ca o paiaţă.

Maşina Corvette luă viteză, ştergând capota furgonetei pe care o zgârie, însă Hunter nu acordă atenţie acestui lucru. Vedea în cele din urmă cealaltă parte a maşinii teroriştilor.

Dar Karim Yazid nu ieşise pe părea cealaltă; asta numai dacă nu rămăsese cumva în continuare sub furgonetă.

Unicul supravieţuitor al comandoului iranian apăru lângă lansatorul de rachete, pe care îl eliberase de sub cadavrul însângerat al camaradului său. Acum era în poziţia clasică de tir, contragreutatea lansatorului aflându-se pe umărul său stâng.

Îl aştepta pe Hunter.

Exterminatorul îl reperă pe Yazid exact în momentul în care

maşina Corvette intră în câmpul de tragere al RPG-ului.

Fără să mai stea pe gânduri, lăsă pistolul-mitralieră, lăsă volanul, lăsă totul şi se întinse pe scaunul din faţă, în timp ce vehiculul îşi urma cursa nebună.

Cu braţul drept întins, deschise portiera din partea dreaptă şi, într-un salt de maestru, sări din maşină. În momentul în care el atinse pământul, auzi monstruoasa explozie a lansatorului care străpungea aerul.

Hunter se rostogoli pe iarbă, corpul lui ghemuit amortizând şocurile ca un adevărat glonţ de cauciuc. Se întoarse şi se rostogoli în continuare, când pământul, sub el, începu să tremure. Simultan, un vuiet tulbură atmosfera, şi Hunter, ridicând uşor capul, văzu maşina Corvette proiectată în aer, transformată într-un sinistru glob de foc portocaliu şi roşu.

Cu o precizie perfectă, Exterminatorul se opri în picioare, în timp ce marele Auto-Mag îi apăru imediat în mână.

Bucăţile de fier ale maşinii sale căzeau într-o ploaie macabră în jurul lui, însă Hunter nici nu se clinti din loc.

Îl căuta pe Yazid.

Iar acesta nu se afla în raza sa vizuală.

Ultimul supravieţuitor al comandoului iranian nu pierduse timpul, verificând dacă îşi eliminase ţinta. Şi, de altfel, de ce să aibă îndoieli? Explozia maşinii era destul de elocventă.

Hunter auzi apoi huruitul brutal al motorului furgonetei. Karim Yazid părea că îşi abandonează misiunea, indiferent la soarta generalului, pe care fusese însărcinat să-l omoare, preocupat numai de propria lui viaţă.

Nu, şeful comandoului nu avea o vocaţie de martir şi nu se gândea decât la un singur lucru: să fugă cât mai repede şi să-şi salveze pielea.

Furgoneta porni, efectuă o întoarcere, apoi se îndreptă spre intrarea aerodromului, pe unde, de altfel, sosise.

Hunter ţinti cauciucul stâng din spatele furgonetei, dar, în momentul în care glonţul urma să lovească ţinta, vehiculul se dezechilibră, în urma trecerii peste o bucată de pământ mai ridicată, în timp ce glonţul se pierdu în iarbă.

Exterminatorul ţinti din nou, când ajutorul sosi de acolo de unde se aştepta cel mai puţin.

Limuzina, care îi transporta pe general şi escorta sa, traversă aerodromul ca un bolid, încercând să ajungă la furgonetă. Ajuns în dreptul ei, şoferul răsuci de volan, ca să-i taie calea lui Yazid.

Şeful terorist încercă în van să evite coliziunea.

O secundă mai târziu, un zgomot de tablă şi fiare răsucite se auzi din nou, însoţit de ţipete îngrozitoare.

Furgonetă, în urma impactului, fu aruncată în spate şi făcu câteva întoarceri înainte de a se opri.

Limuzina, în schimb, nu se mişca deloc. Superba caroserie rezistase; numai aripa dreaptă din faţă părea puţin strâmbată.

Însă lui Hunter puţin îi păsa de pagube. Furgonetă încă se rostogolea când sărise deja ca să deschidă portiera din faţă.

Locul de la volan era gol. Karim Yazid dispăruse.

Şeful terorist repetase, de fapt, aceeaşi manevră pe care o făcuse şi Hunter, puţin mai devreme, sărind pe partea din dreapta, adică pe partea pe care Exterminatorul nu o putea vedea.

El ţâşni brusc din spatele furgonetei, cu pistolul în mână. Şi, fără să aştepte, arma măturâ, într-un tir semicircular, tot spaţiul în care Hunter se aflase o clipă mai devreme.

Dar Exterminatorul nu se lăsa pradă unei manevre pe care o cunoştea prea bine.

Exact în momentul în care Yazid ţâşnise, Hunter se aruncase la pământ, cu Auto-Mag-ul în poziţie de tragere.

Cele două sute patruzeci de alice perforară capul lui Karim Yazid, omorându-l pe loc.

Impactul ridică în sus corpul deja mort al iranianului, după care îl proiectă la un metru distanţă, într-o grămadă informă de oase şi carne.

Dintr-o săritură, Bob Hunter fu din nou pe picioare, iar privirea sa nu-şi pierduse din duritate. Cu brutalitate, arma pivotă de la cadavrul ciopârţit spre Mercedes.

Minera, care purta aceeaşi uniformă de gardian, cobori din limuzină. Aparent, el era hotărât să joace cu calm. Totuşi, era conştient de ţeava neagră a Auto-Mag-ului îndreptată direct între ochii lui. Reuşi, totuşi, să pronunţe câteva cuvinte.

— Calmează-te, colonele. De ce mă ameninţi? Tu ne-ai ajutat dimineaţă, acolo, pe proprietate, pe mine şi pe oamenii mei. Voiam să fac şi eu la fel.

— Retrage-te! îi ordonă Hunter.

Minera îl ascultă.

În interiorul maşinii, cineva mormăi ceva, cu furie.

Minera rânji, în timp ce Hunter înainta spre el. Când ajunse destul de aproape de el, şeful securităţii zise:

— Se pare că generalul nu are acelaşi simţ al gratitudinii ca şi mine. Când te-a văzut sosind, a crezut că ai căzut la momentul

potrivit; voia să te lăsăm să te descurci de unul singur cu Yazid, în timp ce noi ne-am fi îmbarcat în avion. Dar am refuzat.

— Apreciez gestul, Minera, mormăi Hunter.

— Deci, suntem chit acum, nu? întrebă şeful securităţii.

— Mai mult sau mai puţin, admise Hunter, fără să lase jos ţeava Auto-Mag-ului. Acum scoate-i pe toţi afară din maşină. Vreau să vorbesc cu generalul. Mai este o singură problemă pe care o am de rezolvat cu el.

Minera îi aruncă o privire furioasă.

— Ce înseamnă asta, colonele? Te-am ajutat, iar acum încerci să-mi creezi necazuri? Generalul trebuie să se îmbarce cât mai repede în avion.

— Generalul se va îmbarca la bordul Sky Terrier-ului îndată ce vom clarifica ultima problemă, răspunse Hunter cu o voce fermă. Haide, Minera, fă ce-ţi spun! Să ştii că n-am uitat că nişte oameni de-ai tăi au încercat să mă omoare în Parcul Canalului, ieri-seară. Poate că suntem chit, dar acest gen de amintire m-ar putea face să-mi pierd cumpătul.

Minera ezită o clipă, dar îşi dădu seama repede că nu avea de ales.

— OK, colonele, cum vrei.

Şeful însărcinat cu securitatea se apropie de portiera limuzinei. Se aplecă la geam ca să schimbe câteva cuvinte cu generalul.

Exterminatorul avea arma îndreptată spre Mercedes şi aştepta fără să se mişte.

Avu loc un mic tărăboi în interiorul maşinii, apoi cele două portiere se deschiseră aproape în acelaşi timp.

Soarele era deja pe cer, iar razele lui erau acum mult mai calde. Dar Hunter era în continuare îngheţat până la măduva oaselor, în momentul în care se pregătea să joace ultimul act al acelei tragedii sângeroase.

CAPITOLUL XVIII

La extremitatea aerodromului, avionul tocmai se punea în mişcare şi rula încet în direcţia limuzinei. În trei minute, cel mult patru, el ar ajunge aici, estimă Hunter după o privire rapidă aruncată spre aparat.

Restul aeroportului, complet pustiu, nu aparţinea decât actorilor acestei drame.

După cum se înţeleseseră, oamenii lui Brognola erau camuflaţi la marginile terenului, supraveghind toate ieşirile.

Hunter îşi concentră atenţia asupra celor patru personaje aliniate în faţa limuzinei.

Generalul Eshan Nazarur, în scaunul său rulant, era înfofolit într-o pătură groasă. Era negru de furie.

— Colonele Phoenix, zise el cu o voce pe care se străduia să o controleze, îţi cer să ne laşi să ne îmbarcăm la bordul acestui avion.

Arătă cu bărbia spre Sky Terrier-ul care se apropia, după care continuă:

— Îţi sunt foarte recunoscător pentru ajutorul acordat în această noapte, dar, acum, trebuie să plec. Îţi repet, trebuie…

Deja Hunter nu-l mai asculta. Privirea sa se fixase pe Carol Nazarur, aflată în picioare, între soţul ei infirm şi sinistrul secretar, Abbas Rafsanjani.

— E timpul să-ţi iei adio de la toţi, îi zise Hunter. Dacă mai eşti hotărâtă să-ţi părăseşti soţul.

Tânăra femeie făcu un pas temător în faţă.

— Mulţumesc, colonele. Sunt foarte fericită că…

Dar, cu rapiditatea unui şarpe veninos, generalul Nazarur îşi scoase mâna de sub pătură şi apucă cu violenţă braţul soţiei lui.

— Nu atât de repede, spuse el.

Apoi, adresându-se lui Hunter, continuă:

— Consider că ceea ţi-am spus în această noapte despre soţia mea este neavenit. Într-adevăr, scumpa mea soţie m-a supărat foarte tare, mai devreme, telefonându-ţi de la restaurantul unde ne aflam, ca să-ţi comunice planul nostru.

Avionul era acum foarte aproape de ei, iar Hunter începu să spere că la bord se afla doar un echipaj de civili, nu o escortă armată, care ar risca să complice serios lucrurile. Căci Exterminatorul dorea, înainte de toate, să evite intervenţia

oamenilor lui Brognola.

El îşi concentră atenţia asupra generalului. Ridicând marele Auto-Mag, îndreptă ţeava acestuia spre el.

— Dă drumul soţiei tale, generale, sau îţi voi zbura creierii! Mai repede!

Minera, care se afla doar la câţiva paşi de Nazarur, zise cu jumătate de gură:

— Acest om nu glumeşte, generale. În locul dumneavoastră, i-aş da drumul doamnei Nazarur.

— Ia mâinile de pe mine, porc împuţit şi nemernic ce eşti! zise ea cu ură. Scuip pe tine şi pe tot ce reprezinţi tu!

Îmbinând gestul cu cuvântul, Carol Nazarur îi aruncă un jet de salivă veninoasă în faţă, soţului ei. După aceea, înaintă mândră, aşezându-se lângă Hunter.

Acesta i se adresă atunci lui Minera:

— I-ai dat generalului un sfat excelent. Acum, ascultă-l pe cel pentru tine. Fugi imediat, dacă vrei să mai rămâi în viaţă.

Arătând spre Nazarur, continuă:

— Nu te implica în nici o afacere cu acest tip, Minera. Este un rechin mai feroce decât îţi imaginezi! Cu prima ocazie, te va ucide. Dacă te hotărăşti să-l abandonezi, n-ai decât să pleci de unde ai venit, dar, dacă vei rămâne, te voi ucide. Mărturisesc că nu-mi face plăcere să fac asta, mai ales că am luptat cot la cot în această noapte. Dar tu eşti cel care hotărăşte.

Minera se uită cu atenţie la Hunter. Ochii lui priviră un moment puternicul Auto-Mag, apoi se fixară din nou pe faţa rece a Exterminatorului.

Atunci, fără nici un cuvânt, se întoarse pe loc şi se îndreptă spre hangare.

Hunter şi Carol Nazarur rămaseră singuri în faţa generalului şi a secretarului său, Rafsanjani.

Avionul nu era acum decât la cincizeci de metri de Mercedes, iar Hunter fu nevoit să strige, ca să acopere huruitul motorului, atunci când i se adresă generalului:

— Asta clarifică destul de bine situaţia, generale, zise el. Mai rămâne să-l identificăm pe cel care te-a vândut lui Yazid şi ucigaşilor săi. Acest individ este cel care a plasat cartuşele cu gaz asfixiant în baraca de la intrare, astfel că teroriştii au putut intra în proprietate în cea mai mare linişte. Şi este acelaşi individ care ţi-a omorât fratele, cu puţin timp în urmă.

Generalul Nazarur aruncă o privire rece şi neîndurătoare asupra impresionantului om îmbrăcat în negru, care nu îşi lua

privirea de la el. Atunci când vorbi, vocea lui nu îşi pierduse din duritatea obişnuită.

— Cel care m-a trădat e mort, colonele. Acela a fost propriul meu frate. Rafsanjani l-a ucis.

Secretarul se apropie de general, ca pentru a arăta că era de acord cu această versiune, şi spuse:

— De câtva timp, am remarcat că doctorul Nazarur se comporta suspect. Ieri-seară, când l-am văzut ieşind pe furiş din casă şi îndreptându-se spre piscină, l-am urmărit. L-am surprins încercând să acţioneze un mic semnal radio pe care îl avea în buzunar, şi, când m-am apropiat ca să-l întreb ce face acolo, a sărit la mine ca un dement, încercând să mă omoare. M-am zbătut şi, în luptă, l-am ucis.

— Fratele meu era o fiinţă foarte slabă, interveni Nazarur cu un dispreţ făţiş. Iar slăbiciunea lui îl făcuse să devină josnic. Faptul că m-a trădat nu mă miră absolut deloc. Ar fi făcut orice pentru droguri.

— Asta crezi tu, mormăi Hunter. Până la urmă, îl cunoşti mai bine ca mine. Dar ascultă-mă bine ce spun, generale. Te înşeli amarnic. Nu fratele tău este cel care te-a vândut iranienilor, ci secretarul tău devotat, domnul Abbas Rafsanjani, care este aici de faţă.

Faţa lui Rafsanjani făcu o grimasă de stupefacţie amestecată cu furie. Hunter observă, de asemenea, şi un fel de frică animalică.

— Totul e cât se poate de absurd! exclamă secretarul cu vocea sa ascuţită, care semăna foarte mult cu cea a lui Peter Lorre.

Dar generalul Nazarur nu crezu. Din contră, el îl întrebă cu răceală pe Hunter:

— Pot să ştiu şi eu pe ce se bazează acuzaţiile tale?

— Pe un raţionament foarte simplu, generale: cel al eliminării, răspunse Hunter, fără să-şi ia ochii de la Rafsanjani. Să o luăm mai întâi pe soţia ta: nu cred că ar fi avut contacte secrete cu poliţia de la Teheran, prin care să le indice locul în care te aflai. Şi chiar dacă ea ar fi avut legături cu Iranul, nu le-ar fi folosit ca să te trădeze. Întotdeauna ai urmărit-o îndeaproape, adu-ţi aminte. Ştiai de existenţa tunelului pe care îl folosea uneori ca să fugă, şi mai ştiai şi că are un amant. Nu, soţia ta ar fi putut cu greu să acţioneze pe furiş, pentru că Rafsanjani o urmărea practic pas cu pas. Să trecem acum la Minera, continuă Hunter. Dacă şeful însărcinat cu securitatea proprietăţii ar fi organizat el

însuşi atacul comandoului, nu şi-ar mai fi riscat viaţa alături de mine, aşa cum a făcut-o ieri-noapte.

— Dar fratele meu, Mehdi? întrebă atunci generalul Nazarur cu o voce în continuare impasibilă.

— Fratele tău nu te-ar fi trădat niciodată, răspunse Hunter. Depindea prea mult de tine, care-i procurai drogul care îl ajuta să trăiască. Şi, crezi sau nu, a murit încercând să te salveze. El îl bănuia de trădare pe secretarul tău. Chiar m-a avertizat că există un trădător printre apropiaţii tăi. Singurul lui scop era să te protejeze; sau, dacă vrei, să se asigure că nu îi va lipsi niciodată heroina… Totuşi, atunci când mi-a vorbit, nu a menţionat numele lui Rafsanjani. Şi asta pentru că se temea de represaliile secretarului tău. După ce am discutat cu el, fratele tău a urcat în camera lui, probabil ca să se „înţepe”. Dar de data asta drogul, în loc să-l calmeze, l-a făcut mai paranoic decât era, astfel încât a plecat în căutarea lui Rafsanjani ca să-l ucidă cu pumnalul. Cum nu era decât pe jumătate conştient, Rafsanjani a fost cel care l-a ucis.

Uşor, generalul se întoarse cu scaunul rulant ca să-l poată privi pe individul de lângă el.

— Aştept să-mi dovedeşti că acest om minte, îi spuse el secretarului.

Rafsanjani se mulţumi să arunce o privire vagă către Hunter. Părea că se gândeşte la cea mai bună tactică pe care să o adopte.

— Domnul Rafsanjani nu mai poate să spună nimic, mormăi Hunter. Tot ceea ce ţi-am spus este adevărat. De altfel, el este cel care se ocupa de finanţele tale, nu-i aşa, generale?

— Aşa este, zise Nazarur, fără să-şi ia privirea de la secretar. Abbas avea drept de semnătură pentru toate conturile mele din bancă. Aveam în el o încredere absolută.

— Ei bine, iată deci mobilul trădării lui. Domnul Rafsanjani era însetat de bani şi putere. A aşteptat astfel ultimul minut ca să contacteze Teheranul şi să fixeze el însuşi data exactă pentru atentatul comandoului. Acest lucru i-a permis să plaseze el însuşi cartuşele cu gaz asfixiant în baraca de la intrare, creând astfel o breşă garantată în sistemul de securitate.

În acel moment, Rafsanjani tresări. Aparent, decizia lui fusese luată.

Băgă mâna în haină ca să-şi scoată revolverul, pe care îl îndreptă spre Hunter.

Exterminatorul recunoscu instantaneu arma care îl ameninţa:

era propria lui Beretta, cea pe care i-o împrumutase lui Carol Nazarur.

Dar puternicul Auto-Mag trase imediat glonţul mortal.

Rafsanjani nu va mai trage niciodată... Corpul lui practic decapitat începu să danseze pe loc, înainte de a se prăbuşi la pământ, ca un om epuizat după un efort prea intens.

Hunter lăsă în jos ţeava pistolului său şi îl puse în toc.

— Oh, Dumnezeule! oftă Carol Nazarur. Dumnezeule, mulţumesc...

Şi Hunter gândi acelaşi lucru.

El înaintă spre corpul lui Rafsanjani ca să-şi recupereze Beretta, rămasă în degetele crispate ale secretarului. După aceea, se întoarse spre general.

Acesta îşi aplecase privirea asupra resturilor inerte ale celui mai de încredere om al său.

— Am fost un imbecil, murmură el, ca şi cum ar fi vorbit pentru sine.

Lui Hunter, pentru prima oară, i se păru că discerne o umbră de regret în vocea generalului iranian, care continuă:

— Niciodată nu am avut încredere în fratele meu, pentru că se droga. Abbas, foarte abil, m-a păcălit. M-a convins că Mehdi mă trădase, iar eu l-am crezut. Când mă gândesc că am avut în el o încredere oarbă... şi l-am salvat, l-am hrănit, l-am găzduit...

Hunter luă apoi cuvântul:

— Secretarul tău a crezut că poate câştiga. Noţiunea de încredere nu l-a tulburat prea tare. Acesta este un lucru pe care un om ca tine ar trebui să-l înţeleagă, generale.

El arătă cu un gest din bărbie avionul imobilizat acum lângă Mercedes.

— A venit timpul să pleci, generale. Fugi din ţara asta şi să nu te mai întorci niciodată aici!

În dreptul sasului, la capătul pasarelei avionului, apăru un bărbat. Era un iranian. Deşi purta haine civile, ceva în ţinuta sa denota o lungă practică militară. Însă nu era înarmat. „Dumnezeule, mulţumesc!”, cum spusese puţin mai devreme Carol Nazarur.

Bărbatul îi adresă lui Nazarur un mic salut, la care generalul răspunse, înainte de a-i spune câteva cuvinte.

Bărbatul clătină din cap şi coborî pasarela până la scaunul rulant al generalului. Apoi îl împinse ca să-l îmbarce în avion.

Generalul Nazarur nu aruncă nici o privire în urma lui spre tânăra femeie care fusese soţia sa. Câteva clipe mai târziu,

avionul decolă şi se îndreptă spre est, poate spre Oceanul Atlantic.

Probabil că un iaht îl aştepta acolo, se gândi Hunter, un iaht care-l va duce pe general spre un alt loc bine ascuns, de unde va putea, cu uşurinţă, să ameninţe lumea civilizată…

CAPITOLUL XIX

Privind avionul zburând pe cerul senin, Hunter începu să regrete că nu l-a ucis pe Nazarur. În alte împrejurări, fără îndoială că ar fi făcut-o. Un individ periculos ca generalul iranian nu ar fi trebuit niciodată să beneficieze de imunitatea diplomatică, legitimându-i într-un anume fel corupţia. Cu toate acestea, astăzi, el se bucura de ea, iar Hunter era constrâns să o respecte.

Sky Terrier-ul dispăru în spatele liniei orizontului, ca şi cum s-ar fi îndepărtat într-un nou univers, abandonând în urma lui sinistrele realităţi care, pentru pasageri, încetaseră să mai existe de acum înainte... Hunter oftă. Pentru el, realităţile erau în continuare aici. În acel moment, se gândi la Minera: şeful echipei de securitate dispăruse şi el.

Câteva maşini ale Poliţiei Federale blocau acum intrările pe aerodrom, şi mai mulţi trecători, atraşi de zgomotul exploziilor, se adunaseră la grilajul împrejmuitor, fascinaţi.

De parcă şi ea debarcase dintr-o altă lume, Carol Nazarur se apropie, timidă, de omul în negru. Purta aceeaşi haină din piele cu care Hunter o văzuse prima dată... Când s-a întâmplat, mai exact, asta? În zori sau seara? Sau mai degrabă cu secole în urmă... secole presărate cu cadavre...

Tânăra femeie murmură cu o voce nesigură:

— Mulţumesc, colonele. Niciodată nu voi putea să-ţi mărturisesc întreaga mea recunoştinţă.

Hunter îi zâmbi numai din ochi, pentru că la gură avea micul aparat de emisie-recepţie.

— Omul de Piatră Unu, zise el în aparat. Aici totul e liber.

Vocea îngrijorată a lui Brognola se auzi imediat.

— OK, sosim. Unde e Minera?

— I-am agitat drapelul alb pe sub nas, răspunse Hunter, şi nu a fost nevoie să-l privească de două ori.

Brognola îi răspunse cu o voce curios de crispată:

— Nu ştiu dacă ai făcut bine, Buldozerule. Poate că ar fi trebuit să renunţi la drapelul tău alb. Am două cuvinte pentru tine, care ar trebui să-ţi încălzească urechile. Ascultă: Arnie Fermierul! Îţi spune ceva?

Arnesto Castiglione, zis „Fermierul”, era unul dintre mahării Mafiei, din timpul războiului lui Hunter împotriva crimei

organizate. Imperiul lui se întindea atunci pe întreaga coastă de est, de la New Jersey până în Florida. Iar Hunter, bineînţeles, îl eliminase, aşa cum omorâse, unul după altul, pe toţi marii şefi mafioţi.

— Cercetează aeroportul, răspunse Exterminatorul cu o voce indiferentă, şi trimite pe cineva să recupereze nevinovaţii.

— Fii liniştit, îl calmă Brognola.

Hunter se întoarse atunci spre tânăra femeie.

— Nu pleca. Vor veni şi se vor ocupa de tine.

El îi mângâie uşor obrazul cu dosul mâinii şi, aplecându-se, o sărută repede.

— Mulţumesc încă o dată, murmură ea.

Dar Hunter deja nu o mai auzea. Traversă în grabă câmpul de luptă pentru o întâlnire urgentă cu trecutul său.

Un alt timp, da... Dar aceeaşi lume de corupţi şi de violenţă... Minera era un simbol al acesteia, şi Hunter era hotărât să-o distrugă...

Arnesto Castiglione, Fermierul, îşi ridicase propriul imperiu pe teroare, violenţă şi lăcomie. Tot lui i se mai zicea şi „Lupul din Baltimore", şi reuşise să „domine" toată coasta de est a Statelor Unite, făcând să domnească propria sa lege cu o ferocitate rar întâlnită, chiar şi în acel univers al marilor prădători. Fermierul era unul dintre şefii cei mai de temut ai puternicei Organizaţii, un rechin care se bucura de o autoritate de necontestat, în mâinile căruia politicienii, oamenii de afaceri, bancherii nu erau decât nişte marionete.

În lumea interlopă, se vorbea cu plăcere că Fermierul va fi ales într-o zi *capo di tutti capi,* şeiul tuturor şefilor, şi fără îndoială că asta s-ar fi întâmplat, fără intervenţia explozivă şi radicală a lui Hunter.

Exterminatorul îl omorâse pe Lupul din Baltimore, la începutul campaniei sale sângeroase. Cu toate acestea, şeful mafiot lăsase în urma lui un teritoriu încă foarte bine structurat, datorită unor locotenenţi ambiţioşi şi fără scrupule, care reuşiseră să scape de masacrul lui Hunter. Doi locotenenţi care riscau, într-o bună zi, să retrăiască chinul sângeros al fostului lor şef... nişte locotenenţi gata oricând să-şi însuşească propria lor parte.

Minera era unul dintre ei... şi nu dintre cei mai neînsemnaţi!...

Hunter îl găsi într-un hangar al aerodromului. Îmbrăcă în grabă o salopetă albă, pe care tocmai o smulsese de pe cadavrul unui mecanic, ce avusese ghinionul să se afle la locul şi momentul nepotrivit.

Hunter îi privi pe ucigaş drept în ochi:

— Las-o baltă, Minera, zise el cu o voce rece.

Privirea lui Minera trecu uşor în revistă impresionanta siluetă a colonelului şi, în cele din urmă, se fixă asupra ochilor lui albaştri. Ucigaşul dădu drumul salopetei şi o împinse cu piciorul, fără să-şi ia privirea de la Hunter.

— Ce te supără? întrebă el cu jumătate de gură.

— Era gata să mă înşeli, îi răspunse cu răceală Hunter. Ai realizat o performanţă deosebită noaptea trecută… Numai că trecutul te-a ajuns din urmă.

Minera încerca, pe furiş, să ia poziţia de luptă.

— Care trecut? întrebă el. Nu înţeleg ce spui.

Cei doi bărbaţi nu-şi scoseseră încă armele, dar mâna lui Minera mângâia pe ascuns mânerul revolverului. Cu toate acestea, Hunter continua să înainteze înspre el.

— E foarte clar ce am spus. Tu eşti cel care conduceai treburile cu Nazarur.

Ucigaşul râse scurt şi răspunse:

— Pe dracu'! Îi păzeam baraca, da, dar ce poate însemna asta?

— Totul depinde de interesul pe care îl aveai, răspunse calm Hunter. Şi, după părerea mea, nu erai plătit cu săptămâna.

Un zâmbet maliţios apăru pe buzele lui Minera.

— OK, zise el. Eşti un mare şmecher, aşa este. Poate că aş avea un post bun pentru tine. Mai ales că ai relaţii la Pentagon, dacă am înţeles bine.

— Nu vreau să fiu în solda ta, răspunse Hunter.

Minera izbucni în râs.

— Să vorbim în procente, dacă preferi… Cu condiţia, bineînţeles, ca relaţiile tale în „sferele înalte" să fie foarte profitabile.

— Un procentaj din ce? întrebă Hunter, nedumerit.

— Din tot aurul din lume, dacă vrei, zise nemernicul, rânjind. Generalul ne va livra o bucată din Orientul Mijlociu. După aceea, restul va trebui să ne cadă de la sine în buzunare, dacă vom şti să le ţinem deschise. Dar vom mai vorbi despre asta.

— Vorbim chiar acum, ordonă Hunter cu o voce care nu admitea răspuns.

— Şi dacă refuz?

— Vei păţi ce a păţit şi Arnie Fermierul.

— Ce? întrebă nemernicul, sufocat.

— M-ai auzit foarte bine, Minera. Eu sunt cel care l-a ucis pe

Arnie.

Minera, vizibil stupefiat, îşi şterse gura cu mâneca şi murmură:

— Ce vrei să spui?

— Îţi repet, eu sunt cel care l-a ucis pe Arnie. Şi pe Billy Garante, şi pe Mario Cuba.

— Şi pe Santelli, şi pe Damon, şi pe La Carpa? bolborosi Minera.

— Exact, recunoscu cu calm Hunter.

În acel moment, ucigaşul încercă să-şi scoată arma, dar nu reuşi. Hunter sări asupra lui, aplicându-i o priză de judo la umărul drept. Braţul lui Minera căzu moale, ca paralizat. Ucigaşul începu să ţipe de durere şi încercă să-l lovească pe Hunter cu pumnul stâng. Dar Exterminatorul îi prinse braţul în aer şi i-l răsuci cu o sălbăticie nemaiîntâlnită peste pieptul lui Minera, în timp ce, cu cealaltă mână, îl apucă pe mafiot de gât şi îl strânse cu toată forţa.

Brusc, ochii lui Minera se măriră. Plămânii lui palpitau, încercând să recupereze puţin aer. Hunter îi dădu puţin drumul din strânsoare.

— Eşti Hunter! zise mafiotul, gâfâind.

— Te-ai prins repede, bravo!

— Dar credeam…

— Ei bine, după cum poţi să vezi, nu este aşa. Dar tu nu eşti prea departe. Vorbeşte-mi de afacerea cu Nazarur…

Ochii injectaţi cu sânge ai lui Minera erau acum îngroziţi. Fără îndoială că mafiotul avea impresia că trăieşte un coşmar abominabil, care nu se va termina decât prin moartea sa. Probabil că se gândea la îngrozitoarea explozie a faimosului GMC… căci, în acea zi, Bob Hunter murise în mod oficial… dar numai oficial.

— Ascultă, mormăi mafiotul, eu nu… nu aveam nici o legătură cu generalul…

— Ei bine, atunci, cel puţin, vei muri cu mâinile curate, zise Hunter, întărindu-şi puţin strânsoarea, ca să-l ridice pe tip de la pământ.

Hunter îi eliberă gâtul şi zise calm:

— Nu te-am auzit foarte bine, bătrâne.

— De acord, horcăi mafiotul, ai dreptate, eu eram cel care trăgeam sforile.

— Sforile cui, mai exact?

— Ale noii afaceri. Eu şi Nazarur eram mână în mână.

— Unde trebuia să înceapă petrecerea?

— În Africa.

— Aha! zise Hunter. Şi care era prada?

Minera mormăi un răspuns neinteligibil.

— Repetă! îi ordonă cu duritate Hunter.

— Armament militar, bombăni Minera.

— Şi nuclear, bineînţeles? şopti Hunter, ca şi cum ar fi vorbit pentru el.

— Printre altele, reuşi să articuleze Minera, în timp ce ochii lui mari continuau să se mărească. Dar opreşte-te, zise el cu o voce din ce în ce mai sugrumată. Nu vezi că mă omori?

— N-ar fi nimic grav, răspunse Hunter cu răceală. Până la urmă, un mort sau mii de morţi, e acelaşi lucru, nu? Totul depinde de unghiul din care priveşti situaţia.

— Nu te înţeleg, mormăi Minera.

— Ba da, mă înţelegi, zise Hunter, oftând şi mărind forţa asupra degetelor încleştate în jurul gâtului mafiotului.

Brusc, Hunter îl ridică complet de la pământ, ţinându-l doar de gât şi strângându-l cu toată forţa. Mafiotul horcăi, apoi, brusc, corpul lui deveni flasc, moale. Atunci, uşor, Hunter îl lăsă să cadă jos, unde rămase inert.

Brognola apăru în cadrul uşii în momentul în care Hunter verifica dacă Minera murise. Şeful federal înaintă cu paşi repezi, aruncă o privire spre cadavru şi se întoarse spre uşă. Hunter îl urmă; îndată ce ajunseră afară, murmură:

— De câte ocazii voi avea nevoie ca să-l înving pe Arnie Fermierul, Hal?

— Să sperăm că asta este ultima, răspunse Brognola.

— În locul tău, nu aş fi atât de optimist, zise Hunter. Ticăloşii par că se pricep foarte bine să renască din propria cenuşă. Dar să trecem la lucruri serioase. Trebuie să-l prindem pe Nazarur.

— De ce, Dumnezeule?

— După câte am înţeles, Minera pusese cu el la punct o afacere ca să furnizeze arme nucleare Orientului Mijlociu. Se pare că cineva de acolo are mare nevoie de ele. Minera mi-a spus de Africa; eu aş paria mai degrabă pe Libia. Iar ăsta nu-i decât începutul.

— Da, începutul sfârşitului, oftă Brognola.

— În orice caz, oriunde s-ar întâmpla asta, Nazarur se află în centrul acestui trafic. El este cel care conduce afacerea.

Brognola lăsă privirea în jos, dezgustat.

— La dracu'! mormăi el. Când mă gândesc că l-am avut în mână şi că l-am lăsat să plece! Acum e liber ca pasărea cerului!

— Poate că nu, răspunse Hunter. Îmi dai voie să chem Ferma Omului de Piatră?

Brognola arătă cu bărbia spre o maşină care tocmai se oprise la câţiva metri de hangar.

— Trece pe canalul A, explică el. Vei obţine legătura direct.

Hunter urcă în maşină şi vorbi timp de cinci minute cu mai multe persoane de la bază. Brognola, în acest timp, stătea în mod discret la distanţă de maşină.

Când Hunter termină de vorbit, şeful federal îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ei?

Hunter îşi aprinse o ţigară din care trase un fum lung.

— Dacă vrei, pun un pariu cu tine: mâine vom citi în ziare următorul fapt divers: „Un aparat Sky Terrier a fost reperat ieri-dimineaţă în largul coastelor atlantice. Avionul încerca să ajungă la un iaht mare, ancorat la cincizeci de mile de apele teritoriale. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, micul avion a luat foc, înainte să explodeze, la o distanţă de mai multe mile marine de locul de întâlnire. Nu există nici un supravieţuitor”.

Brognola scoase din buzunar un trabuc şi zise:

— E clar că, în aceste timpuri, se întâmplă lucruri foarte ciudate. Şi… până la urmă, de unde ştii tu asta?

Hunter zâmbi şi aruncă ţigara jos, stingând-o cu vârful pantofului.

— Grimaldi mi-a spus asta, zise el, laconic.

— Ah, bun… l-ai… mormăi şeful federal.

— Da, răspunse Hunter, ne-am gândit că ar fi interesant pentru el să-i fie împrumutat un F 16, ca să survoleze puţin coasta. Până la urmă, nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

Brognola râse uşor. Se pregătea să urce în maşină, când spuse:

— Nu înţeleg foarte bine ce spui, dar n-are importanţă. Din partea mea, mă duc să dau raportul celor de sus. Misiune îndeplinită, nu-i aşa?

— Da. Până la următoarea, mormăi Hunter.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....11
CAPITOLUL III.....16
CAPITOLUL IV.....20
CAPITOLUL V.....23
CAPITOLUL VI.....27
CAPITOLUL VII.....32
CAPITOLUL VIII.....39
CAPITOLUL IX.....43
CAPITOLUL X.....47
CAPITOLUL XI.....52
CAPITOLUL XII.....57
CAPITOLUL XII.....63
CAPITOLUL XIV.....67
CAPITOLUL XV.....73
CAPITOLUL XVI.....77
CAPITOLUL XVII.....79
CAPITOLUL XVIII.....85
CAPITOLUL XIX.....91
CUPRINS.....97

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Hunter privi în lunetă şi îi văzu foarte bine pe cei patru terorişti. Aproape că ajunseseră în dreptul cordonului declanşator. Exterminatorul ar fi putut foarte uşor să-i omoare, unul câte unul cu arma sa M 1, dar împotriva a patru inamici riscurile erau prea mari; perfera să-i omoare pe toţi dintr-o lovitură.

Brusc, se declanşă infernul. Unul dintre terorişti călcase pe cordon şi puternica încărcătură explozivă detonă, în timp ce aerul era scuturat de un suflu frenetic.

Hunter simţi cum structura de beton se cutremura sub el, însă orientase mina astfel încât să nu i se întâmple nimic.

După câteva secunde se ridică, neluând în seamă resturile de tot felul care picau peste tot ca o ploaie. Apucă pistolul-mitralieră Uzi pentru o ultimă „curăţenie", în timp ce explozia minei încă se mai resimţea în acea zonă liniştită din ţinut.

6 420209 001433

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-92-X

Lei 23.000